

การศึกษาเปรียบเทียบผลการสอนคำศัพท์โดยใช้กิจกรรมทัศนศิลป์ และกิจกรรมการตอบสนองด้วย
ท่าทาง ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ และความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

ปริญญานิพนธ์

ของ

ศศิธร เจริญใจ

S150777

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ

พฤษภาคม 2550

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

๓ ๖/๕๕๐

การศึกษาเปรียบเทียบผลการสอนคำศัพท์โดยใช้กิจกรรมทัศนศิลป์ และกิจกรรมการตอบสนองด้วย
ท่าทาง ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ และความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

บทคัดย่อ
ของ
ศศิธร เจริญใจ

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ
พฤษภาคม 2550

ศศิธร เจริญใจ. (2550). การศึกษาเปรียบเทียบผลการสอนคำศัพท์โดยใช้กิจกรรมทัศนศิลป์ และกิจกรรมการตอบสนองด้วยท่าทาง ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ และความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม: อาจารย์ ดร.ประไพพรรณ เอมชู, อาจารย์ ดร.วไลพร ฉายา.

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีจุดมุ่งหมาย เพื่อศึกษาเปรียบเทียบผลการสอนคำศัพท์โดยใช้กิจกรรมทัศนศิลป์ และกิจกรรมการตอบสนองด้วยท่าทาง ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ และความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลประชาสรรค์ กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 จำนวน 2 ห้องเรียน ๆ ละ 22 คน ได้มาโดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) แบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลอง 1 สอนโดยใช้กิจกรรมทัศนศิลป์ และกลุ่มทดลอง 2 สอนโดยใช้กิจกรรมการตอบสนองด้วยท่าทาง ดำเนินการทดลองกลุ่มละ 8 สัปดาห์ ๆ ละ 2 คาบ ๆ ละ 50 นาที รวม 32 คาบ ไม่นับรวมคาบที่ใช้ในการทดสอบ

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา คือ แผนการสอนกิจกรรมทัศนศิลป์ จำนวน 8 แผน แผนการสอนกิจกรรมการตอบสนองด้วยท่าทาง จำนวน 8 แผน แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ และความคงทนในการเรียนรู้ และแบบบันทึกการสัมภาษณ์

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) Paired t-test และ Independent t-test

ผลการศึกษาพบว่า

1. กิจกรรมทัศนศิลป์ และกิจกรรมการตอบสนองด้วยท่าทาง ทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้หลังการทดลองสูงขึ้น โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. นักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมทัศนศิลป์ มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ สูงกว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการตอบสนองด้วยท่าทาง โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. นักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมทัศนศิลป์ มีความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ไม่แตกต่างจาก นักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการตอบสนองด้วยท่าทาง

A COMPARATIVE STUDY ON THE EFFECTS OF USING VISUAL ART AND TOTAL PHYSICAL
RESPONSE ACTIVITIES TOWARD THE ACHIEVEMENT AND RETENTION OF
PRATOMSUKSA 3 STUDENTS IN LEARNING ENGLISH VOCABULARY

AN ABSTRACT

BY

SASITORN CHAROENJAI

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Arts Degree in Teaching English as a Foreign Language
at Srinakharinwirot University

May 2007

Sasitorn Charoenjai. (2007). *A Comparative Study on the Effects of Using Visual Art and Total Physical Response Activities toward the Achievement and Retention of Pratomsuksa 3 Students in Learning English Vocabulary*. Master Thesis, M.A. (Teaching English as a Foreign Language). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee: Dr.Prapaipan Aimchoo, Dr.Walaiporn Chaya.

The purpose of this study was to compare the effects of Visual Art and Total Physical Response (TPR) activities toward the achievement and retention of Pratomsuksa 3 students in learning English vocabulary.

The samples were Pratomsuksa 3 students in their second semester of the 2006 academic year at Piboonprachasan School, Bangkok. There were two sample groups; the experimental group 1, taught by using visual art activities, and the experimental group 2, by TPR activities. Each group consists of twenty-two students. The study was carried out during eight weeks, two periods a week for each group. The study took for thirty-two class periods, fifty minutes each; excluding the test periods.

The instruments used in this study were eight lesson plans for visual art activities, eight lesson plans for TPR activities, tests on learning achievement and on retention of vocabulary and an interview recorded form. The data were statistically analyzed by mean, standard deviation and t-test for Paired and Independent Samples.

The findings showed that:

1. Both groups of students who were taught by visual art and TPR activities gained higher posttest scores than pretest scores with statistical significance at the level of .05.
2. The students who were taught by visual art activities gained higher achievement scores in their learning than the students who were taught by TPR activities with statistical significance at the level of .05.
3. There were no significant differences of retention scores between the students who were taught by visual art and TPR activities.

ปริญญานิพนธ์

เรื่อง

การศึกษาเปรียบเทียบผลการสอนคำศัพท์โดยใช้กิจกรรมทัศนศิลป์ และกิจกรรมการตอบสนองด้วยท่าทาง
ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ และความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

ของ

ศศิธร เจริญใจ

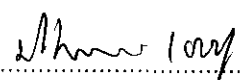
ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิตสาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

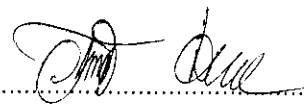

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เพ็ญสิริ จีระเดชากุล)

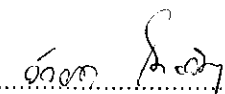
วันที่ 15 เดือน พฤษภาคม พ.ศ. 2550

คณะกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์

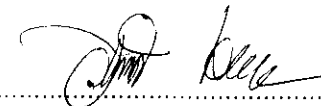
 ประธาน
(อาจารย์ ดร.ประไพพรรณ เหมทอง)

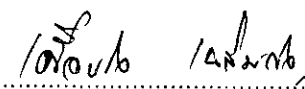
 กรรมการ
(อาจารย์ ดร.วไลพร ฉายา)

คณะกรรมการสอบปากเปล่า

 ประธาน
(อาจารย์ ดร.วัลลภา ไทยจินดา)

 กรรมการ
(อาจารย์ ดร.ประไพพรรณ เหมทอง)

 กรรมการ
(อาจารย์ ดร.วไลพร ฉายา)

 กรรมการ
(อาจารย์เตือนใจ เฉลิมกิจ)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์นี้ ได้เริ่มต้นและสำเร็จด้วยดี เพราะความกรุณาอย่างยิ่งจาก อาจารย์ ดร.ประไพพรรณ เอมชู ประธานกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ ที่ให้การดูแล ให้ความช่วยเหลือ ให้คำแนะนำ ตรวจสอบ และแก้ไขให้เป็นอย่างดี ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์ ดร.วไลพร ฉายา กรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ ที่กรุณา สละเวลา ตรวจสอบ แก้ไข ตลอดจนให้ข้อเสนอแนะ จนปริญญานิพนธ์นี้สำเร็จลุล่วงด้วยดี ผู้วิจัยขอกราบ ขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์เตือนใจ เฉลิมกิจ อาจารย์ที่ปรึกษา ตลอดจนเป็นคณะกรรมการ พิจารณาเค้าโครง และสอบปากเปล่า ที่ได้ให้คำปรึกษา และแนะนำในกระบวนการจัดทำปริญญานิพนธ์นี้ ด้วยความอบอุ่นเป็นอย่างยิ่ง ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์ ดร.นิตยา สุขเสรีทรัพย์ และอาจารย์เตือนตา เลาสุขศรี คณะกรรมการพิจารณาเค้าโครง ที่ได้เสียสละเวลาให้คำแนะนำ ตรวจสอบ ให้ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ได้นำไปดำเนินการจัดทำจนสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี และ ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์ ดร.วัลลภา ไทยจินดา ประธานสอบปริญญานิพนธ์ ผู้อนุมัติการสอบปริญญานิพนธ์

ขอกราบขอบพระคุณ คณาจารย์สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ ทุกท่าน ที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ ตลอดจนคำแนะนำ และคอยช่วยเหลือตลอดระยะเวลา การศึกษาในสถาบันแห่งนี้

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้บริหาร และขอขอบใจนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียน พิบูลประชาสรรค์ทุกคน ที่ให้ความร่วมมือในการทดลองและเก็บข้อมูลของงานวิจัยชิ้นนี้ ขอกราบขอบพระคุณ ครูวิภาพร ชนะชัย ที่กรุณาตรวจสอบเครื่องมือในการทดลอง ให้การดูแล ช่วยเหลือ ตลอดจนให้คำแนะนำ อย่างกัลยาณมิตร

ขอขอบคุณสมาชิกร่วมเรียนทุกท่าน ที่คอยให้กำลังใจ และเอื้อเฟื้อด้วยมิตรภาพที่ดีเสมอมา ขอขอบคุณ ครูนฤมล กรกระโทก ที่ให้คำแนะนำ และช่วยเหลือด้านสถิติการวิจัยเป็นอย่างดี

ขอขอบคุณ คุณสิทธิชัย เจริญใจ ที่คอยดูแล และสนับสนุนทั้งกำลังใจ กำลังใจ ตลอดจน กำลังทรัพย์ จนทำให้ผู้วิจัยประสบความสำเร็จได้ในวันนี้

คุณค่า และประโยชน์ของปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณบิดา มารดา และคณาจารย์ทุกท่าน

ศศิธร เจริญใจ

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	4
ความสำคัญของการวิจัย.....	5
ขอบเขตของการวิจัย.....	5
ประชากรที่ใช้ในการวิจัย.....	5
กลุ่มตัวอย่าง.....	5
คำศัพท์ที่ใช้ในการทดลอง.....	5
ระยะเวลาในการทดลอง.....	5
ตัวแปรที่ศึกษา.....	5
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	6
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	7
สมมุติฐานในการวิจัย.....	9
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	10
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ.....	11
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ และความสามารถในการเรียนรู้.....	14
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการจำ และความคงทนในการเรียนรู้.....	15
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบใช้กิจกรรมการตอบสนองด้วยท่าทาง.....	17
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบใช้กิจกรรมทัศนศิลป์.....	19
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	21
งานวิจัยภายในประเทศ.....	21
งานวิจัยต่างประเทศ.....	24

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	27
การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	27
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	27
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	32
การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล.....	34
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	36
5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	44
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	44
สมมุติฐานในการวิจัย.....	44
ขอบเขตของการวิจัย.....	45
การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล.....	46
สรุปผลการวิจัย.....	47
อภิปรายผล.....	48
ข้อเสนอแนะ.....	52
บรรณานุกรม.....	55
ภาคผนวก.....	61
ภาคผนวก ก.....	62
รายการคำศัพท์ (Words List).....	63
Course Outline.....	64
ภาคผนวก ข.....	68
ตัวอย่างแผนการสอน.....	69
แบบทดสอบวัดผลการเรียนรู้คำศัพท์.....	82
แบบบันทึกการสัมภาษณ์.....	88

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
ภาคผนวก ค.....	89
ผลการวิเคราะห์ค่าความยากง่าย ค่าอำนาจจำแนก และค่าความเชื่อมั่น ของแบบทดสอบชนิดปรนัย 4 ตัวเลือก.....	90
ผลการวิเคราะห์ค่าความยากง่าย ค่าอำนาจจำแนก และค่าความเชื่อมั่น ของแบบทดสอบชนิดเติมคำ.....	92
ผลคะแนนการทดสอบก่อน และหลังการทดลอง.....	93
ผลคะแนนการทดสอบหลังการทดลองล่วงหน้าไปแล้ว 2 และ 4 สัปดาห์.....	94
ผลคะแนนการสัมภาษณ์ครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2.....	95
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	96

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 แสดงแบบแผนการทดลอง.....	32
2 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบก่อนการทดลอง ของ นักเรียนกลุ่มทดลอง 1 (ทัศนศิลป์) และกลุ่มทดลอง 2 (TPR).....	38
3 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบ ระหว่างก่อนการทดลอง กับหลังการทดลอง ของกลุ่มทดลอง 1 (ทัศนศิลป์).....	38
4 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบ ระหว่างก่อนการทดลอง กับหลังการทดลอง ของกลุ่มทดลอง 2 (TPR).....	39
5 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบหลังการทดลอง ระหว่าง กลุ่มทดลอง 1 (ทัศนศิลป์) กับกลุ่มทดลอง 2 (TPR).....	39
6 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบหลังจบการทดลองเมื่อ เวลาผ่านไปแล้ว 2 สัปดาห์ ระหว่าง กลุ่มทดลอง 1 (ทัศนศิลป์) กับ กลุ่มทดลอง 2 (TPR).....	40
7 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบหลังจบการทดลองเมื่อ เวลาผ่านไปแล้ว 4 สัปดาห์ ระหว่างกลุ่มทดลอง 1 (ทัศนศิลป์) กับ กลุ่มทดลอง 2 (TPR).....	41
8 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยจากการสัมภาษณ์ครั้งที่ 1 (สัปดาห์ที่ 3 ของการทดลอง) ระหว่างกลุ่มทดลอง 1 (ทัศนศิลป์) กับ กลุ่มทดลอง 2 (TPR).....	41
9 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยจากการสัมภาษณ์ครั้งที่ 2 (สัปดาห์ที่ 6 ของการทดลอง) ระหว่างกลุ่มทดลอง 1 (ทัศนศิลป์) กับ กลุ่มทดลอง 2 (TPR).....	42

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ

หน้า

1 กรอบแนวคิดการวิจัย.....

8

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่ใช้ในการติดต่อสื่อสาร ระหว่างบุคคลที่มีความแตกต่างกันทางด้านภาษา และยังเป็นเครื่องมือเพื่อเข้าถึงแหล่งข้อมูล และเทคโนโลยีต่างๆ ดังนั้นผู้ที่รู้ภาษาอังกฤษเป็นอย่างดี และสามารถใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพ ย่อมเป็นผู้ได้เปรียบที่จะพัฒนาตนให้มีความเจริญก้าวหน้าตลอดจนเป็นกำลังสำคัญของประเทศชาติอีกด้วย

จากความสำคัญดังกล่าว พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2541 จึงกำหนดให้ผู้เรียนเริ่มเรียนรู้ภาษาอังกฤษตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เพื่อสร้างประชากรไทยให้มีความพร้อมสำหรับเป็นพลเมืองของสังคมโลกตั้งแต่วัยเยาว์¹ การเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 นั้น เน้นการเรียนรู้เพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach) เปรียบเสมือนได้ว่าเป็นหัวใจของการเรียนการสอน ซึ่งจะต้องมุ่งเน้นให้ผู้เรียนสร้างและพัฒนาทักษะทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ ฟัง พูด อ่าน และเขียน เพื่อให้ผู้เรียนใช้ภาษาสื่อสารได้อย่างถูกต้อง อย่างมีประสิทธิภาพ และมีเจตคติที่ดีในการเรียนภาษาอังกฤษต่อไป²

การพัฒนาทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนให้ได้ทั้ง 4 ด้านนั้น การเรียนรู้และจดจำคำศัพท์เป็นเรื่องสำคัญและจำเป็น เพราะคำศัพท์เป็นพื้นฐานของการเรียนภาษาที่จะนำมาสร้างเป็นวลี หรือประโยคในการพูดหรือเขียน ส่วนการฟังหรืออ่านนั้น คำศัพท์จะเป็นส่วนประกอบของข้อความที่สื่อสาร³ ดังจะเห็นได้ว่า นักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษได้ดี คือนักเรียนที่มีความแม่นยำ และความคงทนในการจดจำคำศัพท์

¹ สมศักดิ์ สินธุระเวชญ; และคนอื่นๆ. (2544). *กิจกรรมพัฒนาผู้เรียนภาษาอังกฤษ*. หน้า 1.

² กรมวิชาการ. (2546). *การจัดสาระการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544*. หน้า 2.

³ Allen, Virginia French. (1983). *Techniques in Teaching Vocabulary*. pp. 7-8.

⁴ ลำเนา ศรีประมงค์. (2547). *การศึกษามูลการใช้เกมคำศัพท์ประกอบการสอนที่มีต่อความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอัสสัมชัญระยอง*. หน้า 2.

จากความสำคัญข้างต้น อาจกล่าวได้ว่าถ้านักเรียนคนใดมีความรู้ในเรื่องคำศัพท์ไม่เพียงพอ ก็จะเป็นอุปสรรคต่อการเรียนภาษาได้ ดังที่มิ้นนักการศึกษาได้กล่าวว่า อุปสรรคที่ยิ่งใหญ่ประการหนึ่งของนักศึกษาไทยในการอ่านภาษาอังกฤษ คือ อ่านแล้วไม่เข้าใจเรื่องราว ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากแปลความหมายของคำศัพท์ไม่ได้ หรือไม่เข้าใจความหมายของคำศัพท์ในข้อความนั้น¹ หรือ เมื่อจัดกิจกรรมทางด้านภาษา นักเรียนไม่สามารถทำงานหรือกิจกรรมที่ได้รับมอบหมายได้ และไม่มีความมั่นใจในการใช้ภาษา เนื่องมาจากนักเรียนมีความรู้ในเรื่องของคำศัพท์น้อย² ซึ่งปัญหานี้มีส่วนคล้ายคลึงกับสิ่งที่ผู้วิจัยประสบจากการสอนภาษาอังกฤษ 6 ปี พบว่า สาเหตุหนึ่งที่ผู้เรียนไม่สามารถทำกิจกรรมการเรียนภาษาอังกฤษได้เนื่องมาจากนักเรียนไม่สามารถจดจำคำศัพท์ที่เคยเรียนมาก่อนหน้านี้ได้ จึงทำให้กิจกรรมการเรียนไม่สามารถดำเนินไปตามแผนที่ได้จัดทำไว้ เนื่องจากผู้วิจัยได้ทราบว่านักเรียนเคยเรียนคำศัพท์เหล่านี้ไปแล้ว จึงไม่ได้มีการนำคำเหล่านั้นมาทำการสอนอีก

จากความสำคัญและปัญหาที่กล่าวมานั้น ชี้ให้เห็นว่า ผู้เรียนต้องมีการเรียนรู้และสะสมคำศัพท์ให้ได้มาก จึงจะส่งผลดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ดังนั้น จึงได้มีนักการศึกษาให้แนวทางในการสอนคำศัพท์ให้กับผู้เรียนในระดับเริ่มต้น หรือวัยเยาว์ เพื่อให้เกิดความสามารถในการจดจำคำศัพท์ได้ดีว่า ครูผู้สอนควรจะทำให้การเรียนสนุกสนานไปพร้อมๆกับการเรียนรู้ ควรเป็นกิจกรรมที่ได้เคลื่อนไหว เพราะวัยเด็กเป็นวัยที่ไม่ชอบอยู่นิ่ง ชอบการเคลื่อนไหวร่างกาย ชอบการมีส่วนร่วม หรือทำกิจกรรมแปลกๆใหม่ๆ ที่สนุกสนาน³ ซึ่งการเรียนที่มีชีวิตชีวา และผู้เรียนมีส่วนร่วมมากเท่าใด ก็จะทำให้ความสามารถในการเรียนรู้และจดจำคำศัพท์จะเพิ่มมากขึ้นเท่านั้น⁴ และยังสอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้ของเพียเจท์ ที่กล่าวว่า การเรียนรู้โดยใช้ประสาทสัมผัสและกล้ามเนื้อผ่านการเคลื่อนไหว จะช่วยให้การเรียนรู้มีความคงทน⁵

¹ สมุทร เข็นเขาวนิช. (2540). เทคนิคการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ. หน้า 19.

² ศิริวรรณ โสภิตภักดีพงษ์. (2544). การใช้เกมคำศัพท์ประกอบการสอนเพื่อสร้างความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. หน้า 3.

³ กระทรวงศึกษาธิการ. (2545). สาระและมาตรฐานการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544. หน้า 12.

⁴ วุฒิชิน-โจนส์, ปีเตอร์. (2544). [ไวแคบนูราลี เกม แอนด์ แอคทิวิตีส์ ฟอว์ ทีชเชอร์] Vocabulary Games and Activities for Teachers ฉบับภาษาไทย. แปลโดย มัลลิกา พงศ์ปริตร; และ ศรีภูมิ อัครมาส. บทนำ.

⁵ แรกขวัญ ครอบงาม. (2547). การพัฒนาทักษะการฟัง-พูด โดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3. หน้า 4.

จากแนวการสอนที่เสนอแนะข้างต้นจึงทำให้มีผู้สนใจนำไปศึกษาและทดลองการสอนภาษาอังกฤษ เช่น ในประเทศญี่ปุ่น พบว่านักเรียนชอบการเรียนรู้ที่มีการเคลื่อนไหว แบบกิจกรรมการตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response) หรือเรียกย่อๆว่า TPR ซึ่งช่วยให้จดจำคำและสื่อสารได้ดี มากกว่าการสอนแบบเน้นไวยากรณ์¹ และในประเทศไทย พบว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ร้อยละ 100 เห็นว่าการสอนแบบ TPR เป็นกิจกรรมที่สนุกสนาน ช่วยให้นักเรียนเข้าใจความหมายและจดจำคำศัพท์ได้ดี และยังช่วยให้นักเรียนกล้าพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น²

นอกจากความสำเร็จในการเรียนรู้คำศัพท์ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ TPR แล้วนั้น ปัจจุบันนี้ กระแสการเรียนรู้แบบบูรณาการ โดยเฉพาะใช้ศิลปะแขนงต่างๆ เข้าร่วมกับการเรียนในวิชาอื่นๆ ก็ยังสามารถช่วยส่งเสริมให้การเรียนรู้ในวิชาเหล่านั้นประสบผลสำเร็จได้เป็นอย่างดี เพราะในการทำกิจกรรมศิลปะ เด็กจะเกิดกระบวนการคิดวิเคราะห์และเข้าใจถึงสิ่งที่กำลังแสดงออกมา ไม่ว่าจะเป็นการวาดภาพ การเต้นรำ การแสดงดนตรี และเมื่อเด็กได้แสดงออกมาแล้ว เด็กจะมีการวิเคราะห์งานศิลปะของตนเองและเพื่อนร่วมชั้นเรียน ซึ่งในกระบวนการนี้เด็กจะเกิดการติดต่อสื่อสารและจะทำให้เกิดกระบวนการใช้ และเรียนรู้คำศัพท์ได้เป็นอย่างดี³ ดังเช่น ผลการศึกษาในประเทศไทย ที่พบว่าการใช้กิจกรรมศิลปะทำให้นักเรียนชั้นอนุบาล 2 มีเขาวนปัญญาเพิ่มขึ้นมากกว่าก่อนการใช้กิจกรรมศิลปะอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001⁴ และในต่างประเทศ ที่ได้ผลสรุปว่า การใช้กิจกรรมศิลปะประเภทสามมิติ ร่วมกับการเรียนวิทยาศาสตร์ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 นั้นทำให้นักเรียนมีการรับรู้ที่ดีกว่าการเรียนรู้แบบเดิมที่ใช้เฉพาะหนังสือเรียน⁵

¹ Furuhashi, Hamako. (1996). *Assessment of Japanese Students' Perception Toward Traditional Methods vs. the Natural Approach and Total Physical Response Methods of Learning English*. Abstract.

² สมโภชน์ ธรรมแสง. (2546). *การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง*. บทคัดย่อ.

³ Bloomfield Anne. (2000). *Teaching Integrated Arts in the Primary School : Dance Drama Music and the Visual Arts*. p.130.

⁴ ธัญญา อินทะกนก. (2545). *ผลการใช้กิจกรรมศิลปะเพื่อพัฒนาเขาวนปัญญาของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านดอนอุดม อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี*. บทคัดย่อ.

⁵ Smilan, Cathy A. (2004). *The Impact of Art Integration as an Intervention to Assist Learners' Visual Perception and Concept Understanding in Elementary Science*. Abstract.

นอกจากนี้ การศึกษาในต่างประเทศยังได้มีการทำวิจัยเปรียบเทียบประสิทธิภาพของการสอนโดยใช้ทัศนศิลป์ (Visual Art) กับ TPR ในการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 พบว่า กระบวนการสอนทั้งสองแบบช่วยให้นักเรียนมีทักษะทางภาษาดีขึ้น มีประสิทธิผลเหมือนกัน¹

จากความสำคัญ ปัญหา แนวคิด ทฤษฎี และผลการวิจัยต่างๆ ที่ได้นำเสนอไปนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมTPR เปรียบเทียบกับการใช้กิจกรรมทัศนศิลป์ ในการเรียนรู้และจดจำคำศัพท์ในเด็กระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 เนื่องจากกิจกรรมการสอนทั้งสองแบบมีลักษณะแตกต่างกัน แต่สามารถช่วยส่งเสริมการเรียนรู้การสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษได้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษากับผู้เรียนในระดับประถมศึกษา เพื่อที่จะได้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ในการสอนคำศัพท์ต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างก่อนการทดลอง กับ หลังการทดลองใช้กิจกรรมทัศนศิลป์ และ กิจกรรม TPR
2. เพื่อศึกษาความแตกต่างด้านผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนโดยใช้กิจกรรมทัศนศิลป์ กับ นักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมTPR
3. เพื่อศึกษาความแตกต่างด้านความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนโดยใช้กิจกรรมทัศนศิลป์ กับ นักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมTPR หลังจบการทดลองเมื่อเวลาผ่านไปแล้ว 2 สัปดาห์ กับ 4 สัปดาห์
4. เพื่อพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้กิจกรรมทัศนศิลป์ และกิจกรรมTPR

¹ Foster, Victoria Jo. (1996). *Investigating Visual Art as a Viable Method for Teaching Vocabulary to First Grade English as a Second Language Students*. Abstract.

ความสำคัญของการวิจัย

ผลการศึกษาครั้งนี้จะเป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนคำศัพท์ โดยใช้กิจกรรมทัศนศิลป์ และกิจกรรมTPR เพื่อช่วยให้นักเรียนเข้าใจ จดจำ ความหมาย และสามารถนำไปใช้ได้ถูกต้องในการเรียนชั้นสูงต่อไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลประชาสรรค์ กรุงเทพมหานคร จำนวน 5 ห้องเรียน ๆ ละ 30 คน รวม 150 คน แต่ละห้องจัดระดับความสามารถนักเรียนแบบคละกันหมด

กลุ่มตัวอย่าง

ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลประชาสรรค์ กรุงเทพมหานคร จำนวน 2 ห้องเรียน ใช้วิธีสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) จากจำนวนทั้งหมด 5 ห้องเรียน โดยจับสลากมา 2 ห้องเรียน จำนวนนักเรียนห้องเรียนละ 22 คน เป็นนักเรียนที่มีความสามารถทางการเรียนด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษใกล้เคียงกัน มีประสบการณ์การเรียนรู้คำศัพท์มาแล้วภาคเรียนละ 75 คำ เป็นระยะเวลา 5 ภาคเรียน รวมจำนวนคำศัพท์ที่เรียนรู้ไปแล้ว 375 คำ ซึ่งห้องเรียนแรกที่จับสลากได้ คือ กลุ่มทดลอง 1 สอนโดยใช้กิจกรรมทัศนศิลป์ และห้องเรียนลำดับที่สอง คือกลุ่มทดลอง 2 สอนโดยใช้กิจกรรมTPR

คำศัพท์ที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้

ได้แก่ คำศัพท์ที่กำหนดไว้ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ระดับช่วงชั้นที่ 1 ปีที่ 3 หมวด ส่วนประกอบร่างกาย (Parts of the body) กีฬา (Sports) กริยา (Actions Verb) สิ่งของในห้องเรียน (Things in the classroom) อาการเจ็บป่วย (Symptoms) สัตว์ (Animals) และเสื้อผ้าและเครื่องประดับ (Wears and accessories) จำนวน 80 คำ

ระยะเวลาในการทดลอง

ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 ใช้ระยะเวลา 8 สัปดาห์ ๆ ละ 2 คาบต่อกลุ่มเรียน คาบละ 50 นาที รวม 32 คาบ ทั้งนี้ไม่รวมคาบที่ใช้ทดสอบก่อนและหลังการทดลอง

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ มีดังนี้
 - 1.1 วิธีการสอนคำศัพท์โดยใช้กิจกรรมทัศนศิลป์
 - 1.2 วิธีการสอนคำศัพท์โดยใช้กิจกรรมTPR

2. ตัวแปรตาม มีดังนี้

2.1 ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ

2.2 ความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. **ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้** หมายถึง ความสามารถของนักเรียนในการสะกดคำศัพท์ บอกความหมายของคำศัพท์ และนำคำศัพท์ไปใช้ในประโยคได้ถูกต้อง โดยทำการทดสอบก่อนการทดลองสอน และหลังการทดลองสอนเสร็จสิ้นทันที ซึ่งวัดจากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้คำศัพท์ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง และผ่านกระบวนการหาคุณภาพ ก่อนนำมาใช้

2. **ความคงทนในการเรียนรู้** หมายถึง ความสามารถในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่เรียนรู้ไปแล้วได้ ในด้านการสะกดคำศัพท์ บอกความหมายของคำศัพท์ และการใช้คำศัพท์ในประโยคอย่างถูกต้อง โดยทำการทดสอบหลังจบการทดลองเมื่อเวลาผ่านไป 2 และ 4 สัปดาห์ ซึ่งวัดจากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้คำศัพท์ฉบับเดิม แต่มีการสลับข้อและตัวเลือก

3. **กิจกรรมTPR** หมายถึง กิจกรรมที่นักเรียนแสดงความหมายของคำศัพท์ โดยแสดงท่าทางประกอบคำพูด คำสั่ง บทเพลง และเกม

4. **การเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมTPR** หมายถึง การเรียนรู้คำศัพท์ที่เน้นความเข้าใจควบคู่ไปกับการแสดงออกด้วยท่าทาง ซึ่งผู้สอนจะพูดคำศัพท์ภาษาอังกฤษ แล้วแสดงท่าทางให้นักเรียนปฏิบัติตาม เมื่อนักเรียนเข้าใจความหมายของคำศัพท์แล้ว ให้นักเรียนปฏิบัติเองโดยใช้กิจกรรมTPR พร้อมทั้งฝึกออกเสียงและสะกดคำศัพท์นั้นๆ แล้วจึงนำคำศัพท์ไปใช้ในประโยค

5. **กิจกรรมทัศนศิลป์** หมายถึง กิจกรรมที่นักเรียนแสดงความหมายของคำศัพท์ โดยการสร้างสรรค์ผลงานลงบนกระดาษ ซึ่งได้แก่ การวาดภาพ การระบายสี การสร้างภาพปะติด และการปั้นรูปทรงต่างๆ จากดินน้ำมัน

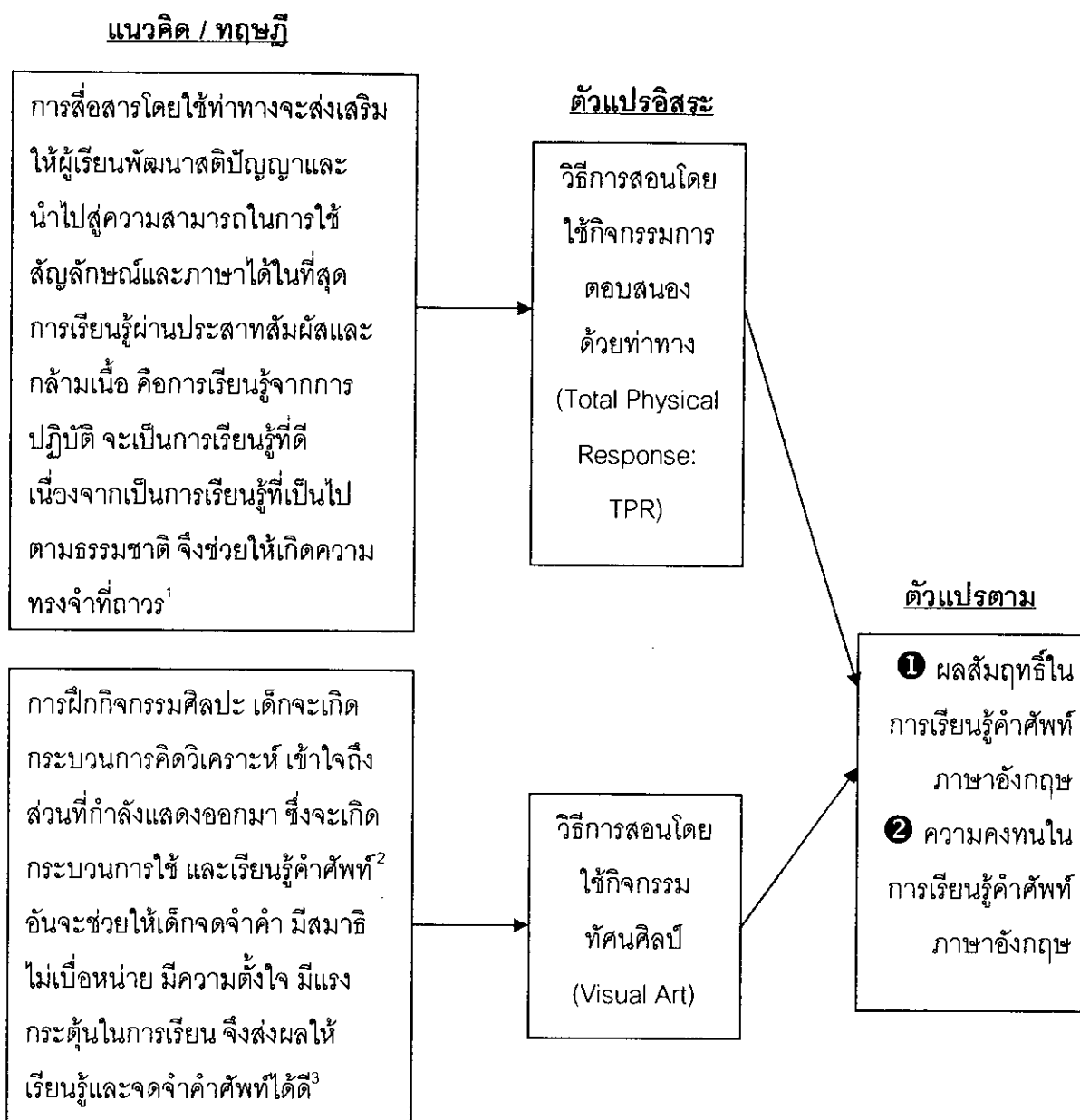
6. **การเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมทัศนศิลป์** หมายถึง การเรียนรู้คำศัพท์โดยใช้รูปภาพประกอบเพื่อสื่อความหมายของคำศัพท์ ซึ่งผู้สอนจะพูดคำศัพท์แล้วแสดงรูปภาพเพื่อให้นักเรียนเข้าใจความหมายของคำศัพท์นั้น เมื่อนักเรียนเข้าใจความหมายของคำศัพท์ดีแล้วให้นักเรียนทำกิจกรรมทัศนศิลป์ ตามความหมายของคำศัพท์พร้อมทั้งฝึกออกเสียงและสะกดคำศัพท์นั้นๆ แล้วจึงนำคำศัพท์ไปใช้ในประโยค

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การทำให้ผู้เรียนรู้สึกว่าตนประสบความสำเร็จในการเรียนนั้นจะเป็นแรงกระตุ้นให้ผู้เรียนอยากเรียนรู้ และรักการเรียน ซึ่งจะมีผลทำให้ผู้เรียนสามารถเรียนสิ่งนั้นๆ ได้ดี ดังนั้นการสอนภาษาให้ผู้เรียนที่อยู่ในวัยเด็ก ควรคำนึงถึงสิ่งอื่น เช่น ศิลปะ ดนตรี การเคลื่อนไหวร่างกาย มาช่วยในกระบวนการเรียนรู้ เพราะบางครั้งเด็กยังไม่สามารถสื่อความคิดออกมาเป็นภาษาได้โดยตรง ซึ่งการนำสิ่งเหล่านี้มาเป็นส่วนหนึ่งในการเรียนการสอน จะทำให้เด็กไม่ถูกจำกัดรูปแบบของการสื่อสารให้ต้องใช้แต่เพียงภาษาเท่านั้น เพราะถ้าเด็กไม่สามารถใช้ภาษาในการสื่อสารความคิด ความเข้าใจของตนเองได้ เด็กอาจจะรู้สึกว่าคุณเองล้มเหลวในการเรียน¹

จากแนวคิดข้างต้น สามารถนำมาใช้กับทฤษฎีการสอนโดยใช้กิจกรรมTPR และการสอนโดยใช้กิจกรรมทัศนศิลป์ ดังนั้นกรอบแนวคิดของงานวิจัยในเรื่องนี้ จึงสามารถแสดงได้ดังภาพประกอบ 1 ดังนี้

¹แรมสมร อยู่สุภาพร. (2538). เทคนิคและวิธีการสอนในระดับประถมศึกษา. หน้า 146-147.

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

¹ Asher, James J. (1972, March). Children's First Language as Model for Second Language Learning. *The Modern Language Journal*. 56(3): 133.

² Bloomfield Anne. (2000). *Teaching Integrated Arts in the Primary School : Dance Drama Music and the Visual Arts*. p. 130.

³ ประเทิน มหาจันทร์. (2530). *การสอนอ่านเบื้องต้น*. หน้า 147.

สมมุติฐานในการวิจัย

1. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนรู้คำศัพท์ โดยใช้กิจกรรมทัศนศิลป์ มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้คำศัพท์ หลังการทดลอง สูงกว่า ก่อนการทดลอง
2. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนรู้คำศัพท์ โดยใช้กิจกรรมTPR มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้คำศัพท์ หลังการทดลอง สูงกว่า ก่อนการทดลอง
3. ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้คำศัพท์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนโดยใช้กิจกรรมทัศนศิลป์ กับ นักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมTPR แตกต่างกัน
4. ความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์หลังจบการทดลองเมื่อเวลาผ่านไปแล้ว 2 สัปดาห์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนโดยใช้กิจกรรมทัศนศิลป์ กับ นักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมTPR แตกต่างกัน
5. ความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์หลังจบการทดลองเมื่อเวลาผ่านไปแล้ว 4 สัปดาห์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนโดยใช้กิจกรรมทัศนศิลป์ กับ นักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมTPR แตกต่างกัน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และได้นำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. การสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ
2. การเรียนรู้ และความสามารถในการเรียนรู้
3. การจำ และ ความคงทนในการเรียนรู้
4. การสอนแบบใช้กิจกรรมการตอบสนองด้วยท่าทาง
5. การสอนแบบใช้กิจกรรมทัศนศิลป์
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2544 ได้ให้แนวทางในการจัดการเรียนรู้สำหรับผู้เรียนระดับประถมศึกษาให้มีคุณภาพว่า ผู้สอนจะต้องยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ ส่งเสริมความสามารถในการแสดงออก และความคิดสร้างสรรค์ โดยการจัดเนื้อหาสาระและกิจกรรมการเรียนให้สอดคล้องกับ ความสนใจและความถนัดของผู้เรียน และควรมีความเหมาะสมกับชีวิตประจำวัน เป็นกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริง ฝึกการปฏิบัติด้วยตนเอง มีการเคลื่อนไหว และผสมผสานทักษะต่างๆ ให้ได้สัดส่วนสมดุลกัน อันจะเป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนวัยเยาว์รู้จักคิด เกิดการใฝ่รู้อย่างต่อเนื่องตลอดจนเกิดเจตคติที่ดีในการเรียนภาษา¹

กล่าวได้ว่า การเรียนรู้เกิดจากกระบวนการอย่างเป็นขั้นตอน ครูคือผู้มีบทบาทที่จะส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่ดี ครูจึงควรใช้ทุกกระบวนการอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อให้เกิดผลดีต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน โดยเฉพาะการจัดการเรียนการสอนคำศัพท์ ที่ใช้วิธีการสอนที่ทำให้ผู้เรียนมีความจำ และความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ได้ดี

¹ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2540). *สรุปแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2540-2544)*. หน้า 17-18.

1. การสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

การสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษให้กับผู้เรียนระดับประถมศึกษาชั้นนั้น ผู้สอนควรมีความรู้เกี่ยวกับส่วนประกอบต่างๆ ของคำศัพท์ ตลอดจนกระบวนการสอนคำศัพท์ให้่องแท้ด้วย เพื่อให้การสอคำศัพท์เกิดประโยชน์ต่อผู้เรียนได้มากที่สุด

คำศัพท์ หมายถึง เสียง คำ คำยากที่ต้องแปล¹ คำศัพท์เป็นกลุ่มเสียงกลุ่มหนึ่ง ซึ่งมีความหมายให้รู้ว่าเป็นคน สิ่งของ อาการ หรือลักษณะอาการอย่างใดอย่างหนึ่ง² คำศัพท์ภาษาอังกฤษคำหนึ่งๆ มีองค์ประกอบหลักที่สำคัญ คือ รูปคำ (Form) และ ความหมาย (Meaning) ซึ่งรูปคำ ก็คือรูปร่างหรือการสะกดตัวของคำนั้นๆ แบ่งออกได้เป็น รูปคำในการเขียน (Written Form หรือ Orthographical) กับรูปคำในการพูด (Spoken Form หรือ Phonological) ส่วนความหมายของคำศัพท์คำหนึ่งๆ จะเกิดจากความสัมพันธ์ระหว่างคำศัพท์นั้นกับสิ่งที่อ้างถึงหรือเกี่ยวข้องด้วย³

คำศัพท์ภาษาอังกฤษ สามารถแบ่งออกเป็นประเภทได้ตามความหมาย และการนำไปใช้ ซึ่งการแบ่งคำศัพท์ตามความหมาย สามารถแบ่งได้เป็น 2 ประเภทคือ คำศัพท์ที่มีความหมายในตัวเอง (Content Words) เป็นคำศัพท์ที่มีความหมายตามพจนานุกรม และคำศัพท์ที่ไม่มีความหมายแน่นอนในตัวเอง (Function Words) เป็นคำศัพท์ที่เปลี่ยนความหมายไปตามโครงสร้างของประโยค⁴ ส่วนคำศัพท์ที่แบ่งประเภทตามการนำไปใช้ ก็สามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภทเช่นกัน คือ คำศัพท์ที่ผู้เรียนจำเป็นต้องใช้ในทักษะการพูดและเขียน เรียกว่า Active Vocabulary และคำศัพท์ที่ผู้เรียนมักจะใช้ในทักษะการฟัง และอ่าน เรียกว่า Passive Vocabulary⁵

ความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ของผู้เรียน มิใช่มีจุดมุ่งหมายเพียงให้รู้ความหมายเท่านั้น แต่ควรให้ผู้เรียนสามารถออกเสียง สะกดคำ และนำไปใช้ได้ถูกต้อง ตลอดจนต้องสามารถจดจำ และนำคำศัพท์ไปใช้ได้ทันทีในเวลาที่ต้องการอย่างถูกต้องและเหมาะสมกับสถานการณ์⁶ และ

¹ราชบัณฑิตยสถาน. (2530). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525. หน้า 768.

²ศิริ แสงธนู; และ คิด พงษ์ทัต. (2521). คู่มือครูภาษาอังกฤษภาคทฤษฎีและปฏิบัติ. หน้า 35.

³Schmitt, Norbert. (2000). *Vocabulary in Language Teaching*. pp. 22-23.

⁴ศิริ แสงธนู; และ คิด พงษ์ทัต. (2521). เล่มเดิม. หน้า 37-38.

⁵Davies, Paul; & Pearse, Eric. (2000). *Success in English Teaching*. p. 68.

⁶สาคร พุทธิผล. (2546, กันยายน). คำศัพท์สอนอย่างไรให้ได้ผล. *วารสารวิชาการ*. 6(9): 57.

นอกจากนี้ ควรให้ผู้เรียนรู้จักทำความเข้าใจความหมายของคำศัพท์ใหม่ได้ด้วยตนเอง ตลอดจนให้ผู้เรียนเกิดเจตคติที่ดีในการเรียนรู้คำศัพท์ด้วย¹

การเลือกคำศัพท์ภาษาเพื่อนำมาสอน ครูผู้สอนควรจะศึกษาและพิจารณาคำศัพท์จากหลักสูตรแกนกลางเป็นหลัก โดยใช้เกณฑ์การพิจารณาดังต่อไปนี้ควบคู่ไปด้วย คือ ควรสอนคำศัพท์ที่มีความถี่ในการปรากฏสูงในบทเรียน และถึงแม้ว่าคำศัพท์บางคำอาจไม่พบบ่อยนัก แต่เป็นคำศัพท์ที่มีความจำเป็นต่อการจัดการชั้นเรียนเพื่อให้กิจกรรมการเรียนบรรลุเป้าหมายก็ต้องนำมาสอนด้วย² รวมถึงคำศัพท์ที่ครอบคลุมได้หลายความหมาย และสถานการณ์ เพื่อให้คำศัพท์นั้นเป็นบันไดในการเชื่อมต่อไปยังคำศัพท์อื่นๆ ที่จะสอนในครั้งต่อไปได้ง่ายขึ้น นอกจากนี้ครูควรเลือกคำศัพท์ที่นักเรียนต้องการเรียนรู้ หรืออยู่ในขอบข่ายเรื่องที่นักเรียนสนใจ เพราะครูจะสามารถดึงดูดใจผู้เรียน และทำให้ผู้เรียนจดจำคำศัพท์ได้ดี³

การสอนคำศัพท์ในชั้นเรียนประถมศึกษา นั้น ครูผู้สอนควรนำเสนอให้ผู้เรียนรู้จักความหมายของคำก่อนที่จะรู้จักรูปคำและฝึกออกเสียง เพราะจะกระตุ้นให้ผู้เรียนอยากรู้จักรูปคำ และทำให้การนำเสนอคำศัพท์นั้นมีประสิทธิภาพ ทำให้ผู้เรียนจำได้มากขึ้น⁴ การสอนให้ผู้เรียนรู้จักความหมาย และจดจำนำไปใช้ในการสื่อสารได้ ครูควรกระตุ้นให้ผู้เรียนคิด และบอกความหมายของคำศัพท์นั้นด้วยตนเอง ซึ่งอาจจะกระทำได้หลายวิธี เช่น การแสดงของจริง รูปภาพ หรือแสดงท่าทาง เป็นต้น เมื่อผู้เรียนเข้าใจความหมายดีแล้ว จึงสอนการออกเสียงและฝึกฝนให้ถูกต้อง แล้วจึงแสดงรูปคำให้ผู้เรียนเห็น ขั้นตอนนี้มีความสำคัญกับผู้เรียนระดับเริ่มต้น และประถมศึกษา มาก เพราะผู้เรียนจะได้จดจำการออกเสียงที่ถูกต้อง มิใช่การออกเสียงจากการสะกดตัวอักษรในรูปคำ ซึ่งคำศัพท์บางคำไม่ได้ออกเสียงตามรูปคำที่เห็นเสมอไป หลังจากนั้นครูจึงค่อยสอนไวยากรณ์ เพื่อนำไปสร้างประโยคในการสื่อสารให้ถูกต้องและมีประสิทธิภาพ⁵

¹Ruddell, Robert B. (2002). *Teaching Children to Read and Write: Becoming an Effective Literacy Teacher*. p. 153.

²Nation, Paul. (1994). *New Ways in Teaching Vocabulary*. p. 5.

³Schmitt, Norbert. (2000). *Vocabulary in Language Teaching*. pp. 176-178.

⁴ทอรัลเบอริ, สก็อต. (2546). *วิธีสอนศัพท์*. แปลโดย อมตา เวชพฤติ; นิภาวรรณ ชูรัตนสิทธิ์; และ วิภา เกียรติอนุวงศ์. หน้า 99.

⁵Davies, Paul; & Pearse, Eric. (2000). *Success in English Teaching*. pp. 60-69.

สิ่งที่ควรคำนึงถึงในการสอนคำศัพท์ใหม่แต่ละครั้ง คือ ปริมาณคำศัพท์ที่สอนควรอยู่ที่ประมาณ 5-7 คำ เพื่อให้ผู้เรียนฝึกฝนและจดจำได้ดี และควรหลีกเลี่ยงคำศัพท์ที่มีรูปคำคล้ายกัน มีความหมายเหมือนกัน ตรงข้ามกัน หรือใกล้เคียงกัน เพราะจะมีการแทรกแซงความหมายซึ่งกันและกัน อันจะทำให้ผู้เรียนเกิดความสับสนได้ ครูไม่ควรใช้ระยะเวลาในการสอนคำศัพท์แต่ละช่วงนานจนเกินไป ควรมีลักษณะช่วงสั้นๆ แต่หลายๆ ครั้งจะดีกว่า และกิจกรรมที่นำมาใช้ในการเรียนการสอนควรเป็นกิจกรรมที่จะทำให้ผู้เรียนจดจำความหมายได้ดี ซึ่งกิจกรรมหนึ่งที่สามารถช่วยได้คือ การจัดทำบัตรคำ โดยใส่ข้อมูลต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับคำนั้นลงไปบนบัตรคำด้วย เช่น คำจำกัดความ ชนิดของคำ ตัวอย่างประโยค เป็นต้น¹

การสอนคำศัพท์ให้ผู้เรียนมิใช่เป็นการให้แต่ความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์เท่านั้น แต่ครูควรฝึกฝนให้ผู้เรียนมีลักษณะเป็นผู้เรียนรู้คำศัพท์ที่ดีด้วย ซึ่งหมายถึงการฝึกฝนผู้เรียนให้เรียนอย่างมีประสิทธิภาพ การเป็นผู้เรียนที่ดี ควรรู้วิธีการจัดระบบการเรียนรู้ด้วยตนเอง ได้แก่ การจดบันทึกคำศัพท์ใหม่ การใช้เทคนิคการจำ และการหาเวลาว่างเพื่อทำสิ่งจำเป็นเพื่อเตรียมความพร้อมทางการเรียนภาษา เช่น การฝึกซ้ำๆ²

เมื่อผู้เรียนได้เรียนรู้คำศัพท์ไปแล้ว ครูควรมีการวัดและประเมินผลการเรียน เพื่อให้ทราบว่าผู้เรียนมีการเพิ่มพูนความรู้มากเพียงใด และยังเป็นการสะท้อนประสิทธิภาพวิธีการสอนของครูอีกด้วย การวัดความรู้ด้านคำศัพท์ ส่วนใหญ่จะมีจุดมุ่งหมายของการทดสอบอยู่ 2 ส่วนคือ ทดสอบว่าผู้เรียนรู้ปริมาณคำศัพท์มากน้อยเพียงใด (Breadth of knowledge) และ ทดสอบว่าผู้เรียนรู้ดีเพียงใดจากปริมาณคำศัพท์ที่รู้ (Depth of knowledge)³ ส่วนองค์ประกอบในการวัดความสามารถด้านคำศัพท์สามารถดูได้จาก 1) การใช้คำศัพท์ในบริบท คือ การนำคำศัพท์ไปใช้ให้ถูกความหมายในประโยคตามสถานการณ์นั้นๆ 2) การมีความรู้และกระบวนการพื้นฐานที่สำคัญของคำศัพท์ คือ ความรู้เกี่ยวกับปริมาณและประเภทของคำศัพท์ ตลอดจนกระบวนการใช้คำที่รวดเร็วและเป็นอัตโนมัติ และ 3) วิธีการใช้คำศัพท์ในการสื่อสาร ส่วนมากวัดได้จากการพูดและเขียน⁴

¹Richard, Jack C; & Willy, Renandya A. (2003). *Methodology in Language Teaching : An Anthology of Current Practice*. pp. 260-261.

²ทอร์นเบอร์รี่, สก็อต. (2546). *วิธีสอนศัพท์*. แปลโดย อมตา เวชพฤติ; นิภาวรรณ ชูรัตนสิทธิ์; และ วิณา เกียรติอนุพงศ์. หน้า 187-188.

³Schmitt, Norbert. (2000). *Vocabulary in Language Teaching*. p. 164.

⁴Read, John. (2000). *Assessing Vocabulary*. pp. 28-35.

ขอบข่ายของการเรียนการสอนทุกเนื้อหาวิชานั้น สิ่งที่ต้องเกิดขึ้นกับผู้เรียนอย่างแน่นอนก็คือ การเรียนรู้ ส่วนที่ผู้เรียนจะเกิดการเรียนรู้นั้นมาก หรือน้อย ย่อมเกิดจากองค์ประกอบหลายส่วน

2. การเรียนรู้ และความสามารถในการเรียนรู้

การเรียนรู้ทางภาษา เป็นกระบวนการที่ผู้เรียนสามารถนำภาษาที่เรียนรู้แล้ว ไปใช้เป็นสื่อ ถ่ายทอดความรู้ อารมณ์ หรือสื่อสารได้¹ กระบวนการเรียนรู้ทางภาษาของเด็กนั้น มีพื้นฐานมาจาก 2 ทฤษฎี คือ 1) ทฤษฎีสรีรศาสตร์ทางภาษา เป็นทฤษฎีที่เน้นว่า ถ้าหากเด็กมีการพัฒนาทางร่างกาย อย่างปกติและไม่พิการ เด็กย่อมมีความพร้อมที่จะเรียนรู้ภาษา โดยเฉพาะช่วงระยะก่อนวัยรุ่นตอนต้น จะเป็นเวลาที่เด็กสามารถเรียนรู้ภาษาได้ดีที่สุด และ 2) ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษา เป็นทฤษฎีที่ให้ความสำคัญกับอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมและสังคม ในการที่จะทำให้เด็กเกิดความสามารถทางภาษา และพัฒนามากขึ้นตามอายุและประสบการณ์² จะเห็นได้ว่าทั้งสองทฤษฎีนี้มีความเกี่ยวข้องกัน ซึ่งแต่ละทฤษฎีก็ได้ปฏิเสธความสำคัญของกระบวนการเรียนรู้จากทฤษฎีที่ต่างกัน

การเรียนรู้ในแต่ละครั้ง ผู้เรียนต้องมีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้น 3 ประการ จึงจะเรียกว่าเป็นการเรียนรู้ที่สมบูรณ์ ได้แก่ การเปลี่ยนแปลงด้านพุทธิพิสัย (Cognitive Domain) เช่น นักเรียนสามารถบอกความหมายของคำศัพท์ที่เรียนรู้ไปแล้วได้ ออกเสียงได้ถูกต้อง, การเปลี่ยนแปลงด้านจิตพิสัย (Affective Domain) เช่น นักเรียนเรียนรู้ได้เข้าใจดี จึงเกิดความรู้สึกประทับใจการสอนของครู ทำให้นักเรียนอยากเรียนมากขึ้น, และการเปลี่ยนแปลงด้านทักษะพิสัย (Psychomotor Domain) เช่น นักเรียนสามารถนำคำศัพท์ที่เรียนรู้ไปแล้ว มาใช้พัฒนาทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียน ให้เกิดความชำนาญ³ อาจกล่าวได้ว่า เมื่อเรียนรู้ไปแล้ว ผู้เรียนต้องเกิดการเปลี่ยนแปลงทั้ง 3 ด้าน จึงจะถือว่าผู้เรียนมีความสามารถในการเรียนรู้ เกิดการเรียนรู้ที่แท้จริง

ความสามารถในการเรียนรู้ได้ดี ของผู้เรียนนั้น มาจากองค์ประกอบที่สำคัญ 3 ประการ ได้แก่ Behavioral Model คือพฤติกรรมของครูผู้สอน, Consequences of the Modeled Behavior คือกระบวนการสอน หรือกิจกรรมการสอนของครู, และ Learner's Cognitive Process คือกระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียน เช่น ความใส่ใจ การจดจำ เป็นต้น⁴

¹ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์. (2546). จิตวิทยาการศึกษา. หน้า 105.

²แหล่งเดิม. หน้า 108-110.

³พาสนา จุลรัตน์. (2548). จิตวิทยาการศึกษา. หน้า 107-108. (อ้างอิงจาก Bloom, 1956)

⁴ประสาธ อิศรปรีดา. (2547). สารัตถะจิตวิทยาการศึกษา. หน้า 283-289.

จาก 3 องค์ประกอบสำคัญที่มีผลต่อความสามารถในการเรียนรู้ของเด็กนั้น อาจกล่าวได้อีกแง่หนึ่งว่า ความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ของเด็กขึ้นอยู่กับอิทธิพลจาก 2 เงื่อนไข ได้แก่ เงื่อนไขที่เกิดขึ้นจากภายในตัวของผู้เรียน (Internal Conditions) หมายถึงการรู้ความหมายของคำศัพท์ และความสามารถเลือกคำศัพท์มาใช้ให้เหมาะสมกับแต่ละสถานการณ์ได้ และเงื่อนไขอีกประการหนึ่ง คือ เงื่อนไขที่เกิดจากภายนอก (External Conditions) อันเกิดจากการได้รับการชี้แนะการเรียนที่ถูกต้อง การฝึกหัดอย่างเหมาะสม และการเสริมแรง¹ ซึ่งสิ่งเหล่านี้ผู้เรียนมักจะได้รับจากบทบาทการสอนของครู

การเรียนรู้คำศัพท์ที่มีประสิทธิภาพ จะต้องทำให้ผู้เรียนสามารถจดจำคำศัพท์ และนำไปใช้ได้ทันทีและถูกต้อง นอกจากนี้ยังทำให้ผู้เรียนสามารถจดจำคำศัพท์ได้นาน ซึ่งพบว่าจะเป็นบันไดไปสู่การพัฒนาทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียน ต่อไป

3. การจำ และ ความคงทนในการเรียนรู้

“การจำ” หรือ “ความจำ” คือ ความสามารถที่จะเก็บสิ่งที่เรียนไว้ในตัวเราได้เป็นเวลานาน และสามารถระลึกนำมาใช้ได้ทันที² ถ้าสิ่งที่ระลึกได้ตรงกับสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปแล้วแสดงว่าจำได้³ ดังนั้น การจำในการเรียนรู้คำศัพท์ ก็หมายถึง การที่ผู้เรียนสามารถนำความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ ออกมาใช้ได้หลังจากได้เรียนผ่านไปแล้ว

ส่วน “ความคงทนในการเรียนรู้” ก็คือ การคงไว้ของผลการเรียนรู้ หรือความสามารถที่จะระลึกถึงสิ่งที่เรียนรู้ไปแล้วได้ หลังจากที่ได้ทิ้งระยะเวลาไว้แล้วระยะหนึ่ง⁴ แสดงว่าความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ ก็คือ การที่ผู้เรียนสามารถนำความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ออกมามีได้ แม้จะผ่านการเรียนรู้ไปแล้วช่วงระยะเวลาหนึ่งก็ตาม ซึ่งอาจกล่าวได้ว่า “ความคงทนในการเรียนรู้” ก็คือ “การจำ” นั่นเอง

จากความหมายข้างต้น สามารถสรุปได้ว่า การจำจะเกิดขึ้นได้นั้นจะต้องประกอบด้วย พฤติกรรมต่าง ๆ คือ การเรียนรู้ (Learning), ความสามารถในการสะสม (Retention) และ ความสามารถในการนำไปใช้ใหม่ (Reproduction)⁵

¹ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์. (2546). จิตวิทยาการศึกษา. หน้า 112-114.

²ถวิล ธาราโกชน; และ ศรัณย์ ดำริสุข. (2547). จิตวิทยาทั่วไป. หน้า 105.

³พาสนา จุลรัตน์. (2548). จิตวิทยาการศึกษา. หน้า 187.

⁴Adam, J.A. (1969). *Human Memory*. p. 9.

⁵จิราภา เต็งไตรรัตน์. (2544). จิตวิทยาทั่วไป. หน้า 138.

การจัดจำในด้านคำศัพท์ เกี่ยวข้องกับระบบความจำพื้นฐานของนักจิตวิทยาทั่วไปใน 2 ประเภท คือ ความจำระยะสั้น (Short-term memory) และ ความจำระยะยาว (Long-term memory) ซึ่งความจำระยะสั้น ก็คือความจำที่ผู้เรียนจดจำคำศัพท์ได้ในระหว่างทำกิจกรรมการเรียนรู้ หรือในคาบเรียน เป็นความจำที่มีระยะเวลาไม่นาน แต่ถ้ามีการฝึกฝนอยู่อย่างสม่ำเสมอก็จะกลายเป็นความจำระยะยาว ที่ผู้เรียนจะสามารถนำความรู้ของคำศัพท์ที่เรียนมาแล้ว ออกมาใช้ได้ทันทีในอนาคต¹ ซึ่งระยะเวลาที่ความจำระยะสั้นจะฝังตัวเป็นความจำระยะยาว หรือที่เรียกว่าความคงทนในการเรียนรู้ได้นั้น ต้องใช้เวลาฝึกฝนประมาณ 14 วัน หรือ 2 สัปดาห์ หลังจากเกิดการเรียนรู้² อาจกล่าวได้ว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเกิดความคงทนในการเรียนรู้ ประกอบด้วย การฝึกฝนสิ่งที่เรียนรู้อีกแล้ว และระยะเวลาหลังจากเกิดการเรียนรู้

ครูผู้สอนสามารถวัดความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียนได้จากการกระทำดังต่อไปนี้ การนำไปใช้ใหม่ (Reproduction) เช่น ให้นักเรียนท่องหรือเขียนคำศัพท์ที่เรียนไปแล้ว การระลึกได้ (Recognition) เช่น ให้นักเรียนเลือกคำตอบที่ถูกจากคำต่างๆ ที่ให้ไว้ การคาดคะเน (Reconstruction) เช่น ให้คำคู่มาแล้วให้เลือกว่าคำนั้นควรจะใช้คู่กับคำอะไร และการให้เรียนใหม่ (Relearning) เช่น ทบทวนสิ่งที่เรียนไปแล้วในปลายเทอม ซึ่งถ้าเรียนไปได้เร็ว แสดงว่าผู้เรียนยังจดจำได้ดี³ จะเห็นได้ว่าครูสามารถวัดความคงทนในการเรียนรู้ของนักเรียนได้หลายวิธี ทั้งจากการทำแบบทดสอบ และ แบบฝึกหัดทบทวน

ในการสอนคำศัพท์ให้ผู้เรียนนั้น ครูย่อมต้องการให้ผู้เรียนสามารถจดจำ และนำคำศัพท์เหล่านั้นมาใช้ได้อีกในภายหลัง ดังนั้นครูควรช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถจำบทเรียนได้ดี ด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ตรงในการปฏิบัติให้มากที่สุด พร้อมทั้งจัดเนื้อหาการเรียนให้เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน⁴ กิจกรรมการเรียนรู้ต้องมีการจูงใจ (Motivation Phase) ให้น่าสนใจ ให้ผู้เรียนอยากเรียนรู้ การลงมือปฏิบัติ (Performance Phase) ต้องเป็นการแสดงพฤติกรรมที่แสดงออกถึงการเรียนรู้ได้อย่างชัดเจน และการรื้อฟื้น (Recall Phase) ควรเป็นการนำสิ่งที่เรียนรู้ไปแล้วนั้น ออกมาใช้ในลักษณะของการกระทำที่สังเกตได้⁵

¹Schmitt, Norbert. (2000). *Vocabulary in Language Teaching*. p. 131.

²ชัยพร วิชชาวุธ. (2520). *ความจำมนุษย์*. หน้า 71-72. (อ้างอิงจาก Atkinson; & Shriffrin. 1968.)

³ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์. (2546). *จิตวิทยาการศึกษา*. หน้า 114-115.

⁴พาสณา จุลรัตน์. (2548). *จิตวิทยาการศึกษา*. หน้า 192.

⁵Gagne, Robert M. (1976). *The Conditions of Learning*. pp. 27-36.

การเรียนการสอนคำศัพท์ในปัจจุบันมีการพัฒนาไปอย่างกว้างขวาง ทั้งในด้านแนวคิด ทฤษฎี และกระบวนการเรียนการสอน โดยมีจุดมุ่งหมายสำคัญที่จะหาวิธีการทำให้ผู้เรียนสามารถจดจำได้เร็ว และมีความคงทนในการจำคำศัพท์ได้ดียิ่งขึ้น ดังนั้นครูผู้สอนจึงควรมีความเข้าใจเกี่ยวกับ ทฤษฎี หรือแนวคิด และวิธีการสอนต่างๆ เป็นอย่างดี และมีกระบวนการที่ชัดเจนในการนำวิธีการ เหล่านี้ไปใช้ในชั้นเรียน

ในการวิจัยครั้งนี้ วิธีการสอนที่ผู้วิจัยจะนำมาใช้เพื่อเปรียบเทียบประสิทธิภาพในการเรียนรู้ คำศัพท์ให้ของผู้เรียนในระดับประถมศึกษาปีที่ 3 คือ การสอนโดยใช้กิจกรรมการตอบสนองด้วย ท่าทาง และ การสอนโดยใช้กิจกรรมทัศนศิลป์

4. การสอนแบบใช้กิจกรรมการตอบสนองด้วยท่าทาง

การสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง หรือที่เรียกย่อๆ ว่า TPR เป็นการสอนที่พัฒนาโดย นักจิตวิทยาชาวอเมริกัน ชื่อ เจมส์ แอชเชอร์ (James Asher) วิธีสอนนี้ได้แนวจากงานวิจัยด้าน พัฒนาการและทฤษฎีการเรียนรู้ มีความเชื่อว่าถ้าบุคคลใดได้รับการฝึกฝนบ่อยๆ หรือเข้มข้นอย่าง ต่อเนื่อง ก็จะทำให้เกิดการเก็บสะสมประสบการณ์ต่างๆ และสามารถระลึกและถ่ายทอดออกมาได้¹ แอชเชอร์ ค้นพบวิธีการนี้จากการสังเกตการเรียนรู้ภาษาแม่ของเด็กๆ ที่แสดงกิริยาว่า เด็กมีการฟังอย่าง มากก่อนจะเริ่มพูด และหลังจากฟังแล้ว เด็กจะแสดงท่าทางในการรับรู้หรือตอบสนองแบบต่างๆ เป็น การพัฒนาการของสมองซีกขวาที่มีหน้าที่ในการควบคุมการเคลื่อนไหวของร่างกาย แล้วส่งผลให้สมอง ซีกซ้ายซึ่งมีหน้าที่ในเรื่องกระบวนการทางภาษา เกิดปฏิกิริยาตอบสนองจนเกิดการเรียนรู้²

ลักษณะสำคัญของการสอนวิธีสอนนี้ จะมุ่งพัฒนาความเข้าใจในการฟังก่อนจึงจะฝึกให้พูด ใช้คำสั่งและการแสดงท่าทางเป็นหลัก ครูนำเสนอความหมายของคำศัพท์ใหม่โดยการแสดงท่าทาง แล้วให้ผู้เรียนปฏิบัติตาม หลังจากนั้นครูออกคำสั่งให้นักเรียนปฏิบัติเองโดยใช้คำศัพท์ใหม่ที่ได้นำเสนอ ไป เมื่อนักเรียนคนใดเข้าใจความหมายดีแล้ว และพร้อมที่จะพูดก็สามารถเป็นผู้ออกคำสั่งให้ผู้เรียนคน อื่นปฏิบัติตาม การที่ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษจากการใช้คำสั่ง ก็ เนื่องมาจากเด็กมีความคุ้นเคยกับการปฏิบัติตามคำสั่งจากการเรียนรู้ภาษาแม่ตนเอง³

¹กรมวิชาการ. (2545). คู่มือการจัดการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ. หน้า 138.

²ละเอียด จุฑานันท์. (2543). แนวการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ. หน้า 92.

³Allen, Virginia French. (1983). *Techniques in Teaching Vocabulary*. pp. 22-24.

การสอนแบบTPR มีจุดมุ่งหมายเพื่อลดความกังวลของผู้เรียน สร้างบรรยากาศในการเรียนให้สนุกสนาน คำสั่งที่ใช้ควรมีการสลับเปลี่ยนบ่อยๆ คำสั่งที่ซับซ้อนจะทำให้การเรียนสนุกและทำให้ผู้เรียนสนใจฟัง ครูต้องมีการวางแผนการสอนล่วงหน้าในการเรียนแต่ละครั้งว่าจะใช้คำสั่งใดบ้าง เพื่อไม่ให้ผู้เรียนจำได้ในลักษณะของการท่องจำ ครูผู้สอนต้องอดทนต่อข้อผิดพลาดของผู้เรียน เพราะเป็นเรื่องธรรมชาติของการเรียนภาษา การแก้ไขข้อผิดพลาดของผู้เรียนควรทำอย่างนุ่มนวล โดยครูผู้สอนอาจจะพูดคำสั่งซ้ำหรือปฏิบัติให้นักเรียนดูเป็นตัวอย่าง¹

การสอนแบบTPR มีข้อดีคือ ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ตรงจากการปฏิบัติจริง ทำให้เข้าใจสนุกสนาน และจำได้ ผู้เรียนไม่เกิดความเครียด เพราะไม่มีการบังคับให้พูดถ้าผู้เรียนยังไม่พร้อม ภาษาที่ใช้ในการเรียนรู้เป็นภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน สามารถนำไปใช้ในการสื่อสารได้โดยตรง ส่วนข้อจำกัดในการสอนโดยใช้วิธีการTPRนั้น อาจจะไม่สามารถทำให้ผู้เรียนเข้าใจความหมายของสิ่งที่เป็นนามธรรมได้ดีนัก เพราะความคิดรวบยอดของคำศัพท์ที่เป็นนามธรรม ไม่อาจแสดงท่าทางได้ชัดเจน และการสอนในทักษะทางภาษาขั้นสูงที่ซับซ้อน อาจไม่ได้ผลดีเท่ากับการสอนแบบอื่น เพราะวิธีการสอนนี้เป็นวิธีการสอนที่เหมาะสมกับผู้เรียนระดับเริ่มต้นหรือประถมศึกษา²

อาจกล่าวได้ว่า การสอนแบบTPR เป็นวิธีการสอนที่ยึดนักเรียนเป็นศูนย์กลาง และคำนึงถึงความสามารถและความแตกต่างระหว่างบุคคล อีกทั้งยังทำให้นักเรียนประสบผลสำเร็จในการเรียนรู้ด้วยตนเอง ทำให้เกิดความมั่นใจในการเรียนภาษาอังกฤษต่อไป ส่วนครูก็สามารถประเมินผลการเรียนรู้ได้ตลอดเวลา จากการสังเกตการปฏิบัติของนักเรียน จึงทำให้สามารถควบคุมพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียนไปสู่เป้าหมายของการสอนได้

การเรียนแบบบูรณาการโดยการนำศาสตร์แขนงต่างๆ เข้ามาร่วมกับการเรียนการสอนในชั้นเรียนปกตินั้น ก็เป็นอีกเทคนิควิธีหนึ่งที่มีการกล่าวถึงในด้านที่อาจจะสามารถช่วยเสริมแรงทำให้เรียนรู้วิชาเหล่านั้นได้ดียิ่งขึ้น และกิจกรรมทัศนศิลป์ก็เป็นส่วนหนึ่งที่ได้เข้ามามีบทบาทตรงนี้ด้วย

¹ สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2539). *วิธีสอนภาษาอังกฤษ*. หน้า 85-88.

² แหล่งเดิม. หน้า 93.

5. การสอนแบบใช้กิจกรรมทัศนศิลป์

ในงานวิจัยชิ้นนี้ “ทัศนศิลป์” คือศิลปะของเด็ก เป็นงานศิลปะที่มองเห็นได้ มีทั้งเป็นลักษณะสองและสามมิติ ศิลปะสองมิติคือ งานศิลปะบนพื้นราบที่สามารถวัดความกว้างและยาวได้ เช่น ภาพวาด ภาพเขียน ภาพพิมพ์ ภาพกระดาษปะติด เป็นต้น ส่วนศิลปะสามมิติคือ ศิลปะที่ปรากฏรูปทรงให้สามารถลูบคลำหรือวัดได้ทั้งความกว้าง ยาว และหนา เช่น รูปปั้น รูปแกะสลัก รูปโครงสร้าง เป็นต้น¹

ศิลปะ มีความสำคัญต่อเด็กในด้านที่ช่วยให้เด็กได้ใช้ความคิดสร้างสรรค์ถ่ายทอดผลการเรียนรู้ออกมาเป็นผลงานทางศิลปะ ช่วยกล่อมเกลาให้เด็กมีจิตใจอ่อนโยน มีความเมตตากรุณา² และส่งเสริมให้เด็กมีพัฒนาการด้านต่างๆ เช่น 1) ด้านร่างกาย เนื่องจากเด็กมีการใช้กล้ามเนื้อและอวัยวะให้มีความสัมพันธ์กับประสาทต่างๆ 2) ด้านสติปัญญา เพราะการออกแบบผลงานต่างๆ ผู้เรียนจะใช้กระบวนการคิด วิเคราะห์ ทดลอง และตัดสินใจ เป็นต้น 3) ด้านอารมณ์ การทำกิจกรรมศิลปะผู้เรียนจะรู้สึกผ่อนคลาย สดชื่น มีความภาคภูมิใจและเชื่อมั่นในตนเอง มีสมาธิจดจ่อกับการทำงาน และ 4) ด้านสังคม กิจกรรมศิลปะทำให้ผู้เรียนรู้จักสังคมแบบประชาธิปไตย เคารพสิทธิการตัดสินใจส่วนตัวของผู้อื่น รู้จักวิธีการอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างเป็นสุข รู้จักปรับปรุงสังคมให้น่าอยู่³ ซึ่งการที่เด็กได้รับการพัฒนาด้านต่างๆ เหล่านี้ ล้วนแต่เป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นในการที่จะช่วยให้เด็กเรียนรู้ได้ดี และเติบโตอย่างสมบูรณ์

กิจกรรมศิลปะที่นำเข้ามาบูรณาการกับการเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาอย่างกว้างขวาง คือ การแสดงละคร (Drama) การเต้นรำ (Dance) การเล่นดนตรี (Music) และ การใช้ทัศนศิลป์ (Visual Art)⁴ ซึ่งกิจกรรมทัศนศิลป์ส่วนใหญ่ที่ใช้สำหรับเด็กประถมศึกษาตอนต้น มักจะเป็น การวาดภาพ การพิมพ์ภาพ การออกแบบ การตัด ฉีก และปะภาพด้วยเศษวัสดุต่างๆ การปั้นดินน้ำมัน ดินเหนียว เหล่านี้เป็นต้น⁵ การเลือกทำกิจกรรมศิลปะในชั้นเรียน ควรพิจารณาให้เหมาะสมกับสภาพทั้งด้านผู้เรียนและตัวผู้สอนด้วย

¹วิรุณ ตั้งเจริญ. (2539). *ศิลปะศึกษา*. หน้า 51.

²ประเทิน มหาพันธ์. (2531). *ศิลปะในโรงเรียนประถม*. หน้า 273.

³วิบูลลักษณ์ สารวิจิตร. (2548). *ศิลปะสำหรับครูประถม*. หน้า 116.

⁴Bloomfield Anne. (2000). *Teaching Integrated Arts in the Primary School : Dance Drama Music and the Visual Arts*. pp. 1-12.

⁵นิรมล ตีรณสาร สวัสดิบุตร. (2525). *ศิลปะศึกษากับครูประถม*. หน้า 195-205.

กิจกรรมศิลปะเป็นกิจกรรมหนึ่งที่มีส่วนช่วยในการส่งเสริมการเรียนรู้ และจดจำคำศัพท์ได้เป็นอย่างดี เนื่องจากการที่เด็กได้วาดภาพ และสามารถวาดได้อย่างถูกต้องในขั้นตอนของการนำเสนอ คำศัพท์นั้นแสดงว่า เด็กได้รับรู้ และเข้าใจความหมายของคำศัพท์นั้นแล้ว หมายความว่า ความหมายของคำศัพท์นั้นเข้าไปอยู่ในความทรงจำของเด็กก่อนที่จะได้รับการสอนรูปคำ ซึ่งเป็นการดี เนื่องจากหลักของการเรียนคำศัพท์เชื่อว่า เด็กต้องรับรู้ความหมายของคำก่อนที่จะรู้รูปคำ ซึ่งเชื่อว่าจะทำให้ประสบความสำเร็จในการเรียนรู้คำศัพท์¹

การเรียนรู้คำศัพท์นั้น สิ่งที่มีความจำเป็นอย่างหนึ่งก็คือบัตรคำ ครูควรให้นักเรียนจัดทำบัตรคำ โดยการวาดภาพเอง โดยภาพที่วาดอาจเป็นภาพเหมือนหรือนามธรรม ซึ่งไม่จำเป็นต้องให้ดูสวยงามตามหลักศิลปะก็ได้ แล้วให้นักเรียนเขียนความหมายของคำนั้นๆ ลงไป จะเป็นการกระตุ้นให้เกิดจินตภาพที่สมบูรณ์และการเรียนรู้ได้เป็นอย่างดี² การที่เด็กได้สร้างจินตภาพ ด้วยตนเองให้สอดคล้องกับคำศัพท์ใหม่ที่เรียน จะทำให้เด็กสามารถจดจำคำศัพท์นั้นได้ดี แม้ภาพนั้นจะเป็นจินตนาการมากๆ หรือมีรายละเอียดมากก็ไม่เป็นปัญหาอะไร ตราบใดเป็นภาพที่เด็กได้สร้างขึ้นเอง มากกว่าที่จะเป็นภาพที่ได้รับการถ่ายทอดมา³

การเรียนรู้ทางภาษา เด็กจะต้องใช้สมองซีกซ้ายในการคิดและเรียนรู้ แต่การที่จะให้เด็กสามารถเรียนรู้ได้นั้น สมองทั้งซีกซ้ายและซีกขวาต้องเจริญเติบโตและทำงานให้ประสานสัมพันธ์กัน การกระตุ้นสมองซีกขวา ก็คือการกระตุ้นให้เด็กรู้จักใช้จินตนาการผ่านกระบวนการทางศิลปะ เพราะเป็นศาสตร์เดียวที่ถึงพร้อมซึ่งคุณสมบัติในการพัฒนาสมองซีกขวาให้เจริญงอกงามได้อย่างสมบูรณ์ที่สุด⁴ การฝึกให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ และฝึกการใช้สมองอย่างต่อเนื่อง จะทำให้เกิดเครือข่ายเส้นใยสมองใหม่ๆ ที่จะช่วยส่งผลดีต่อการเรียนรู้ที่สมบูรณ์แบบ⁵

¹ Allen, Virginia French. (1983). *Techniques in Teaching Vocabulary*. pp. 28-29.

² Stevick, Earl W. (1995). *Teaching and Learning Language*. pp. 78-79.

³ ทอร์นเบอร์รี, สก็อต. (2546). *วิธีสอนศัพท์*. แปลโดย อมตา เวชพฤติ; นิภาวรรณ ชูรัตนสิทธิ์; และ วิณา เกียรติอนุพงศ์. หน้า 35.

⁴ มานพ ธนอมศรี. (2540, ธันวาคม). การใช้ศิลปะเพื่อพัฒนาสมองของเด็ก. *แม่และเด็ก*. 21(310): 166-168.

⁵ คันสนีย์ จัตรคุปส์. (2548, กันยายน). พัฒนาสมองลูกน้อยด้วยศิลปะ. *บันทึกคุณแม่*. 13(146): 106.

จากเทคนิคการสอนทั้งสองวิธีนี้ มีผู้สนใจเลือกวิธีใดวิธีหนึ่งมาศึกษาและทดลองบ้างแล้ว ทั้งภายในประเทศ และต่างประเทศ

6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

6.1 งานวิจัยภายในประเทศ

งานวิจัยภายในประเทศที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบใช้กิจกรรมTPR มีการศึกษาในประเด็นต่างๆ ดังนี้

ไพโรจน์ แก้วกัญญา ทำการศึกษาเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนแบบTPR กับนักเรียนที่ได้รับการสอนการสอนเพื่อการสื่อสารทั้ง 4 ทักษะ คือ การฟัง พูด อ่าน และเขียน จากกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านปะหลาน อำเภอพยัคฆภูมิพิสัย จังหวัดมหาสารคาม จำนวน 2 ห้องเรียน ๆ ละ 40 คน ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2541 ที่ได้รับเลือกมาจากวิธีสุ่มแบบหลายขั้นตอน ใช้เวลาในการทดลองกลุ่มละ 45 คาบ รวมสอน 15 ครั้ง ๆ ละ 60 นาที พบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบTPR กับการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยภาพรวมไม่แตกต่างกัน¹

อรอุมา ราชภูรวงศ์ศรี ทำการศึกษาเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และเจตคติ ต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนด้วยวิธีสอนแบบเพลงประกอบ กับวิธีสอนแบบTPR จากกลุ่มตัวอย่างที่ได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย จำนวนนักเรียนกลุ่มทดลองละ 15 คน ใช้เวลาทดลองกลุ่มละ 48 คาบ คาบละ 20 นาที ผลการวิจัยจากกลุ่มตัวอย่างนี้ พบว่านักเรียนที่เรียนภาษาด้วยวิธีสอนแบบใช้เพลงประกอบ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยวิธีสอนแบบTPR อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และมีเจตคติทางบวกต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบTPR อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01²

¹ ไพโรจน์ แก้วกัญญา. (2542). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนแบบการโต้ตอบทางสรีระกับการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร. บทคัดย่อ.

² อรอุมา ราชภูรวงศ์ศรี. (2545). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ระหว่างการสอนแบบใช้เพลงประกอบและการสอนแบบการโต้ตอบทางสรีระ. บทคัดย่อ.

สมโภชน์ ธรรมแสง ทำการศึกษาเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ เจตคติ และสำรวจความคิดเห็นทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านท่านางเลื่อน อำเภอชนบท จังหวัดขอนแก่น จำนวนนักเรียน 20 คน ที่ได้รับการสอนแบบTPR โดยทำการศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2545 ซึ่งผลการวิจัยพบว่า นักเรียนร้อยละ 85 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 ที่กำหนดไว้ นักเรียนมีพฤติกรรมด้านเจตคติในการเรียนทางบวก ทั้งด้านความกระตือรือร้น ความสนใจในการเรียน ความเชื่อมั่นกล้าแสดงออก ความสนุกสนาน โดยรวมคิดเป็นร้อยละ 90.16 และนักเรียนร้อยละ 100 เห็นว่าการสอนแบบTPR เป็นกิจกรรมสนุกสนานช่วยให้นักเรียนเข้าใจความหมายและจดจำคำได้ดี ทั้งยังช่วยให้นักเรียนกล้าพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น¹

แรกขวัญ ครองงาม ทำการศึกษาเพื่อพัฒนาทักษะฟัง-พูด โดยใช้วิธีสอนแบบTPR ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านตะโนน กิ่งอำเภอศรีณรงค์ จังหวัดสุรินทร์ โดยแบ่งการศึกษาเป็น 2 วงจร วงจรที่ 1 ประกอบไปด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1-3 และวงจรที่ 2 ประกอบไปด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4-6 ซึ่งผลการศึกษาจากวงจรที่ 1 พบว่า นักเรียน 7-10 คน จากจำนวนนักเรียน 33 คน สามารถฟัง และปฏิบัติหรือตอบคำถามได้บ้าง แต่ต้องใช้เวลาในการคิดและทบทวนคำถามของครูก่อนที่จะตอบหรือปฏิบัติ แต่นักเรียนยังไม่กล้าแสดงออกเนื่องจากออกเสียงและจำคำศัพท์ไม่ได้ ส่วนผลการศึกษาจากวงจรที่ 2 พบว่า นักเรียนจดจำคำศัพท์ได้รวดเร็วและนานขึ้น รวมทั้งการออกเสียงคำศัพท์ได้ถูกต้องชัดเจนมากขึ้น²

¹สมโภชน์ ธรรมแสง. (2546). การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง. บทคัดย่อ.

²แรกขวัญ ครองงาม. (2547). การพัฒนาทักษะการฟัง-พูด โดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3. หน้า 92-95.

ส่วนงานวิจัยภายในประเทศที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบใช้กิจกรรมทัศนศิลป์ มีการศึกษาในประเด็นต่างๆ ดังนี้

สมประสงค์ ชัยโถม ทำการศึกษาเพื่อเปรียบเทียบพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ที่ได้รับและไม่ได้รับการจัดกิจกรรมเสริมโดยการวาดภาพระบายสี กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนอนุบาลเพชรบูรณ์ อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์ จำนวน 60 คน สุ่มเข้ากลุ่มทดลอง 30 คน ซึ่งได้รับการจัดกิจกรรมเสริมโดยการวาดภาพระบายสี และกลุ่มควบคุมอีก 30 คน ซึ่งไม่ได้รับการจัดกิจกรรมวาดภาพระบายสี ดำเนินการทดลอง เป็นเวลา 18 สัปดาห์ ผลการทดลองพบว่า นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ที่ได้รับและไม่ได้รับการจัดกิจกรรมเสริมโดยการวาดภาพระบายสี มีพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01¹

ธัญญา อินทะกนก ทำการศึกษาเพื่อเปรียบเทียบเชาวน์ปัญญา ก่อนและหลังการใช้กิจกรรมศิลปะของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านดอนอุดม อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี จำนวน 26 คน โดยการเลือกแบบเจาะจง ใช้ระยะเวลาทดลอง 9 สัปดาห์ แบบแผนการวิจัยเป็นแบบ One group pretest – posttest design เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบทดสอบเชาวน์ปัญญา และโปรแกรมกิจกรรมศิลปะ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 มีเชาวน์ปัญญาเพิ่มขึ้นมากกว่าก่อนการใช้กิจกรรมศิลปะ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001²

สรินนา เกษงาม ทำการศึกษาเพื่อเปรียบเทียบความฉลาดทางอารมณ์ของเด็กที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 ก่อนและหลังเข้าร่วมกิจกรรมทางศิลปะโดยการวาดภาพระบายสีด้วยเทคนิคกิจกรรมกลุ่ม ซึ่งกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2546 โรงเรียนบ้านคลองปลาหมอ อำเภอชนแดน จังหวัดเพชรบูรณ์ จำนวน 6 คน ทำการทดลอง 7 สัปดาห์ พบว่า ก่อนเข้าร่วมกิจกรรม ความฉลาดทางอารมณ์อยู่ในเกณฑ์ต่ำกว่าปกติ แต่หลังจากเข้าร่วมกิจกรรมอยู่ในเกณฑ์ปกติ และคะแนนความฉลาดทางอารมณ์ภายหลังเข้าร่วมกิจกรรมสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05³

¹สมประสงค์ ชัยโถม. (2542). รายงานการวิจัยผลการจัดกิจกรรมเสริมโดยการวาดภาพระบายสีที่มีต่อพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นอนุบาล. บทคัดย่อ.

²ธัญญา อินทะกนก. (2545). ผลการใช้กิจกรรมศิลปะเพื่อพัฒนาเชาวน์ปัญญาของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านดอนอุดม อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี. บทคัดย่อ.

³สรินนา เกษงาม. (2547). ผลการใช้กิจกรรมทางศิลปะโดยการวาดภาพระบายสีด้วยเทคนิคกิจกรรมกลุ่มเพื่อพัฒนาความฉลาดทางอารมณ์ (EQ.) ของเด็กที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6. บทคัดย่อ.

6.2 งานวิจัยต่างประเทศ

งานวิจัยต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบใช้กิจกรรมTPR มีในประเด็นต่างๆ ดังนี้

ฟูรูฮาดะ นักศึกษามหาวิทยาลัยไอดาโฮ ประเทศสหรัฐอเมริกา ได้ทำการวิจัยเรื่อง การสอนภาษาอังกฤษระหว่างวิธีการเรียนแบบดั้งเดิม กับการเรียนแบบเป็นธรรมชาติ และTPR โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนในประเทศญี่ปุ่น ซึ่งผลการวิจัยพบว่า นักเรียนไม่ชอบวิธีสอนแบบดั้งเดิม ไม่ชอบการสอนภาษาอังกฤษที่เน้นเรื่องไวยากรณ์ ชอบสิ่งแปลกใหม่อยู่เสมอ เช่น การเล่นเกม การแสดงบทบาทสมมติ และชอบการเรียนรู้ที่มีการเคลื่อนไหว ซึ่งพฤติกรรมการเรียนรู้ที่นักเรียนต้องการดังกล่าว นั้น ก็คือชอบการสอนแบบTPR มากกว่าการสอนที่เน้นหลักไวยากรณ์เพียงอย่างเดียว¹

แรพลไทน์ นักศึกษามหาวิทยาลัยมิชิแกนสเตท ประเทศสหรัฐอเมริกา ได้ทำการศึกษาทฤษฎี และวิธีการสอนภาษาต่างประเทศที่ใช้วิธีการTPR ในการเล่าเรื่อง พบว่าเป็นวิธีที่ใช้ได้ผลในการเรียนภาษาต่างประเทศ ทำให้การเรียนรู้ประสบผลสำเร็จเป็นอย่างดี เป็นที่นิยมเป็นอย่างมากทั้งในการเรียนระดับมัธยมศึกษาและในบางมหาวิทยาลัยในสหรัฐอเมริกาอีกด้วย เป็นวิธีการสอนภาษาต่างประเทศที่ตรงตามมาตรฐานการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของศตวรรษที่ 21²

¹Furuhata, Hamako. (1996). *Assessment of Japanese Students' Perception Toward Traditional Methods vs. the Natural Approach and Total Physical Response Methods of Learning English*. Abstract.

²Rapstine, Alexander Honorat. (2003). *Total Physical Response Storytelling (TPRS): a Practical and theoretical overview and evaluation within the framework of the national standards*. Abstract.

ส่วนงานวิจัยต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบใช้กิจกรรมทัศนศิลป์ มีในประเด็นต่างๆ ดังนี้

อเล็กซานดริโน นักศึกษาของวิทยาลัยเอมไพร์สเตท ประเทศสหรัฐอเมริกา ได้ศึกษาการใช้ศิลปะ ไม่ว่าจะเป็นการเต้น ทัศนศิลป์ ดนตรี และการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ในการสอดแทรกเข้าไปในแผนการเรียนรู้อื่นๆ ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น เนื่องจากเด็กในวัยนี้จะได้รับผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกาย และอารมณ์เป็นอย่างมาก ผลการศึกษาพบว่า การใช้ศิลปะร่วมในการเรียนวิชาต่างๆ นั้น จะทำให้ผู้เรียน สามารถเรียนรู้ได้ดีขึ้น และเข้าใจบทเรียนอย่างลึกซึ้ง ถึงขนาดเปรียบเทียบกิจกรรมศิลปะว่าเป็นเสมือนพาหนะที่จะเพิ่มพูนการเรียนรู้ให้กับผู้เรียนได้¹

สมิธ นักศึกษามหาวิทยาลัยฟลอริดาแอตแลนติก ประเทศสหรัฐอเมริกา ได้ศึกษาถึงการบูรณาการทัศนศิลป์เข้าไปร่วมกับการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ เพื่อช่วยในการรับรู้ของผู้เรียนระดับประถมศึกษา การวิจัยได้ทดลองกับผู้เรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การทำกิจกรรมศิลปะ แบบทัศนศิลป์ประเภท 3 มิติ คือการปั้นรูปทรงต่างๆ เช่น โลก ดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ เป็นต้น ผลการทดลองทดลองพบว่า การเรียนโดยใช้กิจกรรมศิลปะเข้ามามีส่วนร่วมกับการเรียนวิทยาศาสตร์นั้น ผู้เรียนมีการรับรู้ที่ดีกว่าการเรียนแบบเดิมๆ ที่ใช้เฉพาะแบบเรียน ซึ่งนั่นก็หมายถึงประสิทธิผลของการเรียนโดยการบูรณาการศิลปะเข้าร่วมกับวิชาอื่นๆ สามารถทำได้ และส่งผลดีกับผู้เรียน²

ซีกัล นักศึกษามหาวิทยาลัยโอกลาโฮมา ประเทศสหรัฐอเมริกา ได้ศึกษาการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้ทัศนศิลป์ในการทำความเข้าใจบทเรียน ซึ่งให้นักเรียนทำกิจกรรมที่หลากหลาย เช่น วาดภาพ ระบายสี สร้างแผนภูมิ ที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาที่นักเรียนอ่าน ผลการศึกษาพบว่า การใช้กิจกรรมทัศนศิลป์ช่วยกระตุ้นการเรียนรู้และทำให้นักเรียนเข้าใจบทเรียนดี นักเรียนมีความพยายามเป็นอย่างมากในการที่จะทำความเข้าใจบทอ่าน และนักเรียนมีพัฒนาการเรียนโดยใช้การเรียนแบบร่วมมือ ไม่ใช้การเรียนแบบแข่งขัน ซึ่งสร้างบรรยากาศการเรียนแบบผ่อนคลาย ไม่เกิดความเครียด³

¹ Alexandrino, Jose D. (2004). *Applying the Arts : Lesson Plans that Apply the Arts to Enhance the Learning of Core Curriculum*. Abstract.

² Smilan, Cathy A. (2004). *The Impact of Art Integration as an Intervention to Assist Learners' Visual Perception and Concept Understanding in Elementary Science*. Abstract.

³ Segall, Nedra Kay. (2001). *A Description of an 11th Grade English Classroom Engaged in the Visual Arts: An ethnographic Study*. Abstract.

จากผลการศึกษางานวิจัยที่ใช้กิจกรรมTPR และกิจกรรมทัศนศิลป์ ในการช่วยพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียนนั้น พบว่า ทั้งสองวิธีนี้มีลักษณะที่ช่วยให้ผู้เรียนมีการพัฒนาการเรียนรู้ไปในทางที่ดี ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจ และจดจำบทเรียนได้ดี

นอกจากงานวิจัยที่มีผู้สนใจเลือกทดลองวิธีใดวิธีหนึ่งแล้ว ยังพบว่าในต่างประเทศได้มีผู้ทำการศึกษาโดยใช้วิธีการTPR เปรียบเทียบกับการใช้ทัศนศิลป์ คือ ฟอสเตอร์ นักศึกษามหาวิทยาลัยอิลลินอยส์ ประเทศสหรัฐอเมริกา ได้ทำการวิจัยเรื่องการเปรียบเทียบการสอนแบบทัศนศิลป์กับการสอนแบบTPR ในการสอนคำศัพท์นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 การทดลองนี้ผู้วิจัยได้แบ่งนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม ๆ ละ 5 คน ทำการทดสอบภายหลังการสอนเป็นเวลา 1 ภาคเรียน ทำให้เห็นผลที่เด่นชัดว่านักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้กระบวนการทั้งสองอย่างมีทักษะทางภาษาอังกฤษดีขึ้นมากเนื่องจากได้สัมผัสกับสถานการณ์จริง มีการปฏิบัติกิจกรรมที่หลากหลาย สรุปได้ว่า ในการสอนคำศัพท์นั้นวิธีสอนแบบทัศนศิลป์มีประสิทธิภาพผลเหมือนกับการสอนโดยใช้การสอนแบบTPR¹

จากการค้นคว้า และศึกษาเอกสารงานวิจัยต่างๆ ผู้วิจัยเกิดความสนใจทั้งกิจกรรมการสอนแบบTPR และกิจกรรมการสอนแบบทัศนศิลป์ ในการที่จะมาช่วยพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียนระดับประถมศึกษา และอีกส่วนหนึ่งที่นำมาสู่หัวข้อการวิจัยในครั้งนี้คือ ได้จากการศึกษาหนังสือ และเอกสารต่างๆ ที่เกี่ยวข้องดังที่ได้กล่าวมาให้ทราบก่อนหน้านี้นี้แล้ว จึงเห็นประโยชน์และประสิทธิภาพของการสอนทั้งสองวิธีนี้

¹Foster, Victoria Jo. (1996). *Investigating Visual Art as a Viable Method for Teaching Vocabulary to First Grade English as a Second Language Students*. Abstract.

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลประชาสรรค์ กรุงเทพมหานคร จำนวน 5 ห้องเรียน ๆ ละ 30 คน รวม 150 คน แต่ละห้องจัดระดับความสามารถนักเรียนแบบคละกันหมด

การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลประชาสรรค์ กรุงเทพมหานคร จำนวน 2 ห้องเรียน ใช้วิธีสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) จากจำนวนทั้งหมด 5 ห้องเรียน โดยจับสลากมา 2 ห้องเรียน จำนวนนักเรียนห้องเรียนละ 22 คน เป็นนักเรียนที่มีความสามารถทางการเรียนด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษใกล้เคียงกัน มีประสบการณ์การเรียนรู้คำศัพท์มาแล้วภาคเรียนละ 75 คำ เป็นระยะเวลา 5 ภาคเรียน รวมจำนวนคำศัพท์ที่เรียนรู้ไปแล้ว 375 คำ ซึ่งห้องเรียนแรกที่จับสลากได้คือ กลุ่มทดลอง 1 สอนโดยใช้กิจกรรมทัศนศิลป์ และห้องเรียนลำดับที่สอง คือกลุ่มทดลอง 2 สอนโดยใช้กิจกรรมการตอบสนองด้วยท่าทาง

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการสอนโดยใช้กิจกรรมทัศนศิลป์ จำนวน 8 แผน ๆ ละ 2 คาบ คาบละ 50 นาที
2. แผนการสอนโดยใช้กิจกรรม TPR จำนวน 8 แผน ๆ ละ 2 คาบ ๆ ละ 50 นาที
3. แบบบันทึกการสัมภาษณ์ ผู้วิจัยสัมภาษณ์ผู้เรียนทั้งสองห้อง โดยแบ่งเป็นกลุ่ม ๆ ละ 5 - 6 คน แต่ละกลุ่มจะได้รับการสัมภาษณ์ 2 ครั้ง ในสัปดาห์ที่ 3 และสัปดาห์ที่ 6 ของการเรียน
4. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้ จำนวน 40 ข้อ ใช้ทดสอบก่อนการทดลองและหลังการทดลองเสร็จสิ้นทันที

5. แบบทดสอบวัดความคงทนในการเรียนรู้ จำนวน 40 ข้อ เป็นแบบทดสอบชุดเดียวกับแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แต่มีการสลับข้อและตัวเลือก ใช้ทดสอบหลังจบการทดลองเมื่อเวลาผ่านไปแล้ว 2 และ 4 สัปดาห์

ขั้นตอนในการสร้างแผนการสอน

1. ศึกษาหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 และหลักสูตรประจำโรงเรียน โดยศึกษาขอบข่ายของเนื้อหาวิชา และจุดประสงค์การเรียนรู้รายวิชาภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

2. ศึกษาทฤษฎี หลักการ งานวิจัย และเทคนิควิธีในการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมทัศนศิลป์ และกิจกรรมการตอบสนองด้วยท่าทาง เพื่อนำมาสอนคำศัพท์

3. นำผลการศึกษามาสร้างแผนการสอนโดยใช้กิจกรรมทัศนศิลป์ และกิจกรรมการตอบสนองด้วยท่าทาง ในการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ หมวดส่วนประกอบร่างกาย (Parts of the body) กีฬา (Sports) กริยา (Actions Verb) สิ่งของในห้องเรียน (Things in the classroom) อาการเจ็บป่วย (Symptoms) สัตว์ (Animals) และเสื้อผ้าและเครื่องประดับ (Wears and accessories) จำนวน 80 คำ

วิธีการหาคุณภาพแผนการสอน

1. นำแผนการสอนที่สร้างเสร็จเรียบร้อยแล้ว ไปให้ผู้เชี่ยวชาญการสอนภาษาอังกฤษจากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จำนวน 2 ท่าน และจากโรงเรียนพิบูลประชาสรรค์ จำนวน 1 ท่าน ตรวจสอบความถูกต้อง และเหมาะสม

2. นำแผนการสอนที่ใช้กิจกรรมทัศนศิลป์ และกิจกรรมการตอบสนองด้วยท่าทาง ที่ได้รับการปรับปรุง และตรวจสอบแล้ว (ดูตัวอย่างในภาคผนวก ข) นำไปทดลองสอนกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลประชาสรรค์ จำนวน 2 กลุ่ม ซึ่งไม่ใช่ นักเรียนกลุ่มตัวอย่าง

3. นำแผนการสอนที่ผ่านการทดลองสอนแล้ว ไปใช้กับนักเรียนกลุ่มตัวอย่างทั้งกลุ่มทดลอง 1 สอนโดยใช้แผนการสอนกิจกรรมทัศนศิลป์ และกลุ่มทดลอง 2 สอนโดยใช้กิจกรรมการตอบสนองด้วยท่าทาง

ขั้นตอนในการสร้างแบบบันทึกการสัมภาษณ์

1. ศึกษาการสร้างคำถามเพื่อสัมภาษณ์ผู้เรียน จากหนังสือดังต่อไปนี้

1.1 การทดสอบและประเมินผลการเรียนภาษาอังกฤษ (อัจฉรา วงศ์โสธร. 2544)

1.2 เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา (ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ. 2538)

2. นำผลการศึกษามาสร้างคำถาม เกณฑ์การให้คะแนน และแบบฟอร์มบันทึกคะแนน ในการสัมภาษณ์ผู้เรียน โดยมีเนื้อหาในด้านต่างๆ ดังนี้

2.1 คำถามที่ใช้ในการสัมภาษณ์ ประกอบด้วยจุดมุ่งหมาย ดังนี้

2.1.1 ความสามารถในการออกเสียง สะกด และบอกความหมาย

2.1.2 การใช้เทคนิควิธีในการช่วยจดจำคำศัพท์ ตลอดจนแหล่งที่มาของเทคนิค

วิธีการที่นำมาใช้

2.2 เกณฑ์การบันทึกคะแนน ประกอบด้วยรายละเอียด ดังนี้

2.2.1 ปริมาณคะแนนที่ได้

2.2.2 ขอบเขตของคำศัพท์

2.2.3 ระยะเวลา

2.2.4 เกณฑ์การประเมิน

2.3 แบบฟอร์มบันทึกการสัมภาษณ์ มีจุดประสงค์การใช้ ดังนี้

2.3.1 ใช้เพื่อบันทึกคะแนน

2.3.2 ใช้เพื่อบันทึกวิธีการ และแหล่งที่มาในการใช้จดจำคำศัพท์

2.3.3 ใช้เพื่อบันทึกสิ่งต่างๆ ที่ผู้วิจัยสังเกตเห็นได้ในขณะสัมภาษณ์

วิธีการหาคุณภาพแบบบันทึกการสัมภาษณ์

1. นำคำถาม เกณฑ์การบันทึกคะแนน และแบบบันทึกการสัมภาษณ์ที่สร้างเสร็จเรียบร้อยแล้ว ไปให้ผู้เชี่ยวชาญการสอนภาษาอังกฤษ และการวัดประเมินผล จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จำนวน 2 ท่าน และจากโรงเรียนพิบูลประชาสรรค์ จำนวน 1 ท่าน พิจารณา ให้คำแนะนำ

2. นำคำถาม เกณฑ์การบันทึกคะแนน และแบบบันทึกการสัมภาษณ์ที่ได้รับการ ตรวจแก้ และปรับปรุงแล้ว ไปใช้ในการสัมภาษณ์นักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง ร่วมกับการทดลองใช้แผนการสอน ดังนี้

2.1 คำถามที่ใช้ในการสัมภาษณ์

2.1.1 นักเรียนจำคำศัพท์ที่ครูสอนไปแล้วได้หรือไม่?

2.1.2 มีคำศัพท์อะไรบ้างที่ครูสอนไปแล้ว? ให้นักเรียนออกเสียง สะกด และบอก

ความหมาย ให้ถูกต้อง

2.1.3 นักเรียนจำคำศัพท์เหล่านั้นได้อย่างไร? ใช้วิธีการอะไร? รู้จักวิธีการเหล่านั้น

ได้อย่างไร?

2.2 เกณฑ์การบันทึกคะแนน

2.2.1 นักเรียนจะได้รับการบันทึกคะแนน 1 คะแนน ต่อ 1 คำศัพท์ เมื่อนักเรียน ออกเสียงคำ บอกรูปคำ และบอกความหมายของคำศัพท์นั้นได้ถูกต้อง

2.2.2 นักเรียนจะไม่ได้การบันทึกคะแนน จากคำศัพท์ที่กล่าวถึง เมื่อนักเรียนมี การผิดพลาดอย่างใดอย่างหนึ่ง หรือทั้งหมดของการออกเสียงคำ บอกรูปคำ และบอกความหมายของ คำศัพท์นั้น

2.2.3 นักเรียนจะไม่ได้การบันทึกคะแนน จากคำศัพท์ที่กล่าวถึง เมื่อคำศัพท์ นั้นไม่ตรงตามคำศัพท์ที่ถูกกำหนดไว้ในช่วงระยะเวลาของการสัมภาษณ์ ซึ่งขอบเขตของคำศัพท์ที่จะ ได้รับการบันทึกคะแนน มีดังนี้

- การสัมภาษณ์ครั้งที่ 1 ขอบเขตของคำศัพท์ คือ คำศัพท์ที่เรียนรู้ในช่วง สัปดาห์ที่ 1 – 3 มีจำนวน 30 คำ

- การสัมภาษณ์ครั้งที่ 2 ขอบเขตของคำศัพท์ คือ คำศัพท์ที่เรียนรู้ในช่วง สัปดาห์ที่ 4 – 6 มีจำนวน 30 คำ

2.2.4 การสัมภาษณ์จะสิ้นสุดเมื่อนักเรียน ไม่สามารถกล่าวถึงคำศัพท์ใดๆ ได้ เป็นระยะเวลาเกินกว่า 5 นาที

2.2.5 การสัมภาษณ์จะสิ้นสุดเมื่อนักเรียน แจ้งให้ผู้วิจัยทราบก่อนถึงเกณฑ์ในข้อ 2.2.4

2.2.6 การสัมภาษณ์แต่ละครั้งจะมีคะแนนเต็ม 30 คะแนน โดยมีเกณฑ์การจัด ระดับความสามารถของนักเรียนจากการสัมภาษณ์เพื่อให้สามารถนำผลคะแนนไปวิเคราะห์ร่วมกับ ข้อมูลอื่นๆ ได้ ดังนี้

ระดับสูง	คือ	ได้คะแนนตั้งแต่ 18 คะแนน ขึ้นไป
ระดับปานกลาง	คือ	ได้คะแนนระหว่าง 13 – 17 คะแนน
ระดับต่ำ	คือ	ได้คะแนนตั้งแต่ 12 คะแนน ลงมา

2.3 แบบบันทึกการสัมภาษณ์ (ดูในภาคผนวก ข)

3. นำคำถาม และแบบบันทึกการสัมภาษณ์จากการนำไปทดลองใช้กับนักเรียนที่ไม่ใช่ กลุ่มตัวอย่างแล้ว นำมาใช้กับกลุ่มตัวอย่างทั้งกลุ่มทดลอง 1 ที่สอนโดยใช้กิจกรรมทัศนศิลป์ และกลุ่ม ทดลอง 2 ที่สอนโดยใช้กิจกรรมการตอบสนองด้วยท่าทาง

ขั้นตอนในการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ และความคงทนในการเรียนรู้

1. ศึกษาวิธีสร้างแบบทดสอบจากหนังสือดังต่อไปนี้

1.1 การทดสอบและประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ (อัจฉรา วงศ์โสธร. 2544)

1.2 เทคนิคการวัดผลการเรียนรู้ (ล้วน สายยศ; และ อังคนา สายยศ. 2543)

1.3 การวัดและประเมินผลทางภาษา (กิ่งแก้ว อารีรักษ์. 2546)

1.4 การวัดและประเมินผลอิงมาตรฐานการเรียนรู้ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (กระทรวงศึกษาธิการ. 2548)

1.5 Assessing Vocabulary (Read John. 2000)

2. ศึกษารายละเอียดของเนื้อหาที่ได้คัดเลือกตามจุดประสงค์การเรียนรู้แล้วสร้างแบบทดสอบปรนัยชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 60 ข้อ และแบบเติมคำ จำนวน 20 ข้อ รวมทั้งหมด 80 ข้อ โดยวัดผลการเรียนรู้คำศัพท์ ด้านการสะกดคำ การบอกความหมาย และการนำไปใช้ในประโยค

วิธีการหาคุณภาพแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ และความคงทนในการเรียนรู้

1. นำแบบทดสอบจำนวน 80 ข้อ ไปให้ผู้เชี่ยวชาญทางการสอนภาษาอังกฤษ และการวัดประเมินผล จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จำนวน 2 ท่าน และจากโรงเรียนปิบูลประชาสรรค์ จำนวน 1 ท่าน พิจารณา เพื่อตรวจสอบคุณภาพเบื้องต้น โดยพิจารณาว่าแบบทดสอบที่สร้างขึ้นมานั้น มีความเที่ยงตรง (Validity) กับจุดประสงค์การเรียนรู้หรือไม่ โดยมีเกณฑ์กำหนดความคิดเห็นของแบบทดสอบแต่ละข้อไว้ดังนี้

+1 ข้อคำถามนั้นตรงกับจุดประสงค์การเรียนรู้

0 ไม่แน่ใจว่าข้อคำถามนั้นตรงกับจุดประสงค์การเรียนรู้หรือไม่

-1 ข้อคำถามนั้นไม่ตรงกับจุดประสงค์การเรียนรู้

ผู้วิจัยนำผลการพิจารณาลงความเห็นของผู้เชี่ยวชาญแต่ละท่านในแต่ละข้อ ไปหาค่าตรงขึ้นความสอดคล้อง ระหว่างข้อทดสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้ โดยข้อทดสอบที่ผู้วิจัยนำมาใช้นั้น เป็นข้อทดสอบที่ผู้เชี่ยวชาญทุกท่านลงความเห็นเป็น +1 ทั้งหมด จึงได้ข้อทดสอบที่มีความเที่ยงตรง กับจุดประสงค์การเรียนรู้ ซึ่งเป็นแบบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 60 ข้อ และแบบเติมคำ จำนวน 20 ข้อ รวมทั้งสิ้น 80 ข้อ

2. นำแบบทดสอบที่ผ่านการพิจารณาแล้วว่ามี ความเที่ยงตรง กับจุดประสงค์การเรียนรู้ จำนวน 80 ข้อ ไปทดลองทดสอบกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนปิบูลประชาสรรค์ กรุงเทพมหานคร

3. นำกระดาษคำตอบของนักเรียนจากการทำแบบทดสอบมาตรวจให้คะแนนโดยให้ 1 คะแนน ถ้าตอบถูก ข้อที่ตอบผิดหรือไม่ตอบหรือตอบมากกว่า 1 ตัวเลือกในข้อเดียวกัน ได้ 0 คะแนน

4. นำคะแนนจากการตรวจกระดาษคำตอบมาวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนก (Discriminant Index) และค่าความยากง่าย (Difficulty Index or Easiness Index) ของแบบทดสอบ เป็นรายข้อ โดยใช้เทคนิค 27 เปอร์เซ็นต์ ของ จุง เดห์ ฟาน และ หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบ โดยใช้เทคนิค คูเดอร์ริชาร์ดสัน 20 หรือ KR. 20 (Kuder Richardson. 20) จากโปรแกรมสำเร็จรูป เพื่อคัดเลือกข้อสอบแบบปรนัยชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ และแบบเติมคำ จำนวน 10 ข้อ รวมทั้งหมด 40 ข้อ ผู้วิจัยคัดเลือกข้อทดสอบที่มีค่าความยากง่ายอยู่ระหว่าง .41 - .77 และมีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง .32 - .81 ไปใช้กับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งข้อทดสอบแบบปรนัย 4 ตัวเลือก มีค่าความเชื่อของแบบทดสอบเท่ากับ 0.93 ส่วนข้อทดสอบแบบเติมคำมีค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบเท่ากับ 0.87 (ดูรายละเอียดในภาคผนวก ค)

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. แบบแผนการทดลอง

แบบแผนในการทดลองการวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research)

แบบ Randomized Pretest – Posttest Design

ตาราง 1 แสดงแบบแผนการทดลอง

กลุ่ม	สอบก่อน	ทดลอง	สอบหลัง
RE ₁	T ₁	X ₁	T ₂
RE ₂	T ₁	X ₂	T ₂

สัญลักษณ์ที่ใช้ในแบบแผนการวิจัย

- R แทน การกำหนดกลุ่มตัวอย่างแบบสุ่ม
- E₁ แทน กลุ่มทดลอง 1 (ใช้การสอนแบบกิจกรรมทัศนศิลป์)
- E₂ แทน กลุ่มทดลอง 2 (ใช้การสอนแบบกิจกรรม TPR)
- X₁ แทน การสอนโดยใช้กิจกรรมทัศนศิลป์
- X₂ แทน การสอนโดยใช้กิจกรรม TPR
- T₁ แทน การทดสอบก่อนการทดลอง (ก่อนเรียน)
- T₂ แทน การทดสอบหลังการทดลอง (หลังเรียน)

2. ขั้นตอนดำเนินการทดลอง

2.1 สุ่มกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้วิธีการจับสลากมา 2 ห้องเรียน พิจารณานักเรียนที่มีความสามารถด้านคำศัพท์ใกล้เคียงกัน จำนวน ห้องเรียนละ 22 คน โดยกำหนดให้ห้องเรียนแรกที่จับสลากมาได้ เป็นกลุ่มทดลอง 1 ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมทัศนศิลป์ และห้องเรียนที่จับสลากได้เป็นอันดับที่สอง เป็นกลุ่มทดลอง 2 ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมTPR

2.2 จัดปฐมนิเทศ เพื่อทำความเข้าใจกับผู้เรียนถึงกระบวนการ วิธีดำเนินการทดลอง จุดประสงค์ และวิธีประเมินผล

2.3 ทดสอบก่อนเรียนด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้คำศัพท์ กับกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม และบันทึกผลการสอบไว้เป็นคะแนนการทดสอบก่อนการทดลอง (ก่อนเรียน)

2.4 ดำเนินการสอนนักเรียนกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่มด้วยตนเอง เป็นเวลา 8 สัปดาห์ โดยสอนแต่ละกลุ่มใช้เวลาสัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง ใช้เนื้อหาเดียวกัน จุดประสงค์เดียวกัน แต่วิธีการสอนต่างกัน ดังนี้

กลุ่มทดลอง 1 สอนโดยใช้แผนการสอนแบบกิจกรรมทัศนศิลป์

กลุ่มทดลอง 2 สอนโดยใช้แผนการสอนแบบกิจกรรมTPR

2.5 สัมภาษณ์ผู้เรียนเป็นกลุ่ม ๆ ละ 5 - 6 คน ครั้งที่ 1 ในสัปดาห์ที่ 3 และครั้งที่ 2 ในสัปดาห์ที่ 6 โดยใช้การบันทึกในแถบบันทึกเสียง พร้อมกับบันทึกคะแนน และคำตอบลงในแบบบันทึกการสัมภาษณ์

2.6 ผู้วิจัยนำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษไปทดสอบกับนักเรียนกลุ่มทดลอง 1 และกลุ่มทดลอง 2 ทันทีหลังจากการทดลองสอนเสร็จสิ้น แล้วนำกระดาษคำตอบของนักเรียนมาตรวจให้คะแนน และบันทึกผลการสอบไว้เป็นคะแนนการทดสอบหลังการทดลอง หรือเรียกว่า คะแนนผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้คำศัพท์ เพื่อเปรียบเทียบคะแนนผลการเรียนรู้ก่อนการทดลอง กับหลังการทดลอง ของนักเรียนทั้งสองกลุ่มทดลอง 1 และกลุ่มทดลอง 2 และเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้คำศัพท์ระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลอง 1 กับกลุ่มทดลอง 2

2.7 หลังจากการทดลองสอน 8 สัปดาห์สิ้นสุดลง ผู้วิจัยดำเนินการสอนบทเรียนอื่นๆ ต่อเป็นเวลา 4 สัปดาห์ โดยในการสอนระยะนี้ จะสอนคำศัพท์ใหม่ที่ไม่ซ้ำกับคำศัพท์ของงานวิจัย เพื่อเป็นการควบคุมตัวแปรแทรกซ้อนในการวัดความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์

2.8 หลังจากการสอน ตามข้อ 2.6 สิ้นสุดแล้วเป็นเวลา 2 และ 4 สัปดาห์ นำแบบทดสอบฉบับเดิมซึ่งได้จัดพิมพ์เรียงลำดับข้อ และตัวเลือกใหม่ ไปทดสอบกับนักเรียนกลุ่มทดลอง 1 และกลุ่มทดลอง 2 อีกครั้งหนึ่ง เพื่อเปรียบเทียบความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียนกลุ่มทดลอง 1 กับกลุ่มทดลอง 2

การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

1. เก็บรวบรวมข้อมูลจากกระดาษคำตอบของการทดสอบแต่ละครั้ง โดยใช้เกณฑ์ คือ แต่ละข้อให้ 1 คะแนน ถ้าตอบถูก ส่วนข้อที่ตอบผิดหรือไม่ตอบหรือตอบมากกว่า 1 ตัวเลือกในข้อเดียวกัน ได้ 0 คะแนน

2. วิเคราะห์คะแนนที่ได้จากการทดสอบแต่ละครั้ง เก็บเป็นข้อมูลทางสถิติ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป

3. นำข้อมูลทางสถิติที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อมูล มาจัดกระทำ ดังนี้

3.1 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้คำศัพท์ ระหว่างก่อนการทดลอง กับ หลังการทดลอง ของทั้งกลุ่มทดลอง 1 และกลุ่มทดลอง 2 จากข้อมูลทางสถิติของคะแนนก่อนการทดลอง และหลังการทดลอง

3.2 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้คำศัพท์ ระหว่างกลุ่มทดลอง 1 กับกลุ่มทดลอง 2 จากข้อมูลทางสถิติของคะแนนการทดสอบหลังการทดลอง

3.3 เปรียบเทียบความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ หลังจบการทดลองเมื่อเวลาล่วงไปแล้ว 2 สัปดาห์ ระหว่าง กลุ่มทดลอง 1 กับ กลุ่มทดลอง 2 จากข้อมูลทางสถิติของคะแนนการทดสอบหลังจบการทดลองเมื่อเวลาล่วงไปแล้ว 2 สัปดาห์

3.4 เปรียบเทียบความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ หลังจบการทดลองเมื่อเวลาล่วงไปแล้ว 4 สัปดาห์ ระหว่าง กลุ่มทดลอง 1 กับ กลุ่มทดลอง 2 จากข้อมูลทางสถิติของคะแนนการทดสอบหลังจบการทดลองเมื่อเวลาล่วงไปแล้ว 4 สัปดาห์

4. วิเคราะห์ และจำแนกข้อมูลจากแถบบันทึกเสียง และแบบบันทึกการสัมภาษณ์ แล้วนำมาใช้เสริมเป็นข้อมูลเชิงคุณภาพในขั้นตอนของ การวิเคราะห์ข้อมูล สรุป อภิปรายผล และให้ข้อเสนอแนะจากการทดลอง

5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

5.1 สถิติพื้นฐาน

5.1.1 ค่าเฉลี่ย (Mean) โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป

5.1.2 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป

5.2 สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมุติฐาน

5.2.1 เพื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระหว่างก่อนการทดลอง กับ หลังการทดลอง ของกลุ่มทดลอง 1 และกลุ่มทดลอง 2 โดยใช้ Paired t-test จากโปรแกรมสำเร็จรูป

5.2.2 เพื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยหลังจบการทดลองเมื่อเวลาล่วงไปแล้ว 2 และ 4 สัปดาห์ ของกลุ่มทดลอง 1 และ กลุ่มทดลอง 2 โดยใช้ Paired t-test จากโปรแกรมสำเร็จรูป

5.2.3 เพื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยหลังการทดลอง ระหว่างกลุ่มทดลอง 1 กับกลุ่มทดลอง 2 โดยใช้ Independent t-test จากโปรแกรมสำเร็จรูป

5.2.4 เพื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยหลังจบการทดลองเมื่อเวลาผ่านไปแล้ว 2 และ 4 สัปดาห์ ระหว่างกลุ่มทดลอง 1 และ กลุ่มทดลอง 2 โดยใช้ Independent t-test จากโปรแกรมสำเร็จรูป

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ มีจุดประสงค์เพื่อศึกษา และเปรียบเทียบผลการสอนคำศัพท์โดยใช้กิจกรรมทัศนศิลป์ และกิจกรรมการตอบสนองด้วยท่าทาง ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ และความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลประชาสรรค์ กรุงเทพมหานคร ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 นักเรียนกลุ่มตัวอย่าง ของกลุ่มทดลอง 1 (ทัศนศิลป์) มีจำนวน 22 คน และกลุ่มทดลอง 2 (TPR) มีจำนวน 22 คน ทั้งสองกลุ่มใช้เนื้อหาเดียวกัน และ ใช้ระยะเวลาในการทดลอง กลุ่มละ 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 คาบ ๆ ละ 50 นาที รวม 16 คาบต่อกลุ่มเรียน ซึ่งไม่รวมคาบทดสอบก่อนเรียน ทดสอบหลังเรียน ทดสอบหลังการทดลองล่วงหน้าไปแล้ว 2 สัปดาห์ และ 4 สัปดาห์ จำนวนแผนการสอน กลุ่มทดลองละ 8 แผน

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการนำเสนอข้อมูล

N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
M	แทน	ค่าเฉลี่ยของข้อมูล
S.D.	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
M_{diff}	แทน	ค่าเฉลี่ยของผลต่างของข้อมูล
$S.D._{diff}$	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลต่างของข้อมูล
t	แทน	อัตราส่วนที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน
p	แทน	ความน่าจะเป็นของค่า t

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลนำเสนอโดยใช้รูปแบบตารางประกอบความเรียง ดังนี้

1. ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบก่อนการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลอง 1 (ทัศนศิลป์) กับกลุ่มทดลอง 2 (TPR)
2. ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ
 - 2.1 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบ ระหว่างก่อนการทดลอง กับ หลังการทดลอง ของกลุ่มทดลอง 1 (ทัศนศิลป์)

2.2 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบ ระหว่างก่อนการทดลอง กับ หลังการทดลอง ของกลุ่มทดลอง 2 (TPR)

2.3 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบหลังการทดลอง ระหว่างกลุ่มทดลอง 1 (ทัศนศิลป์) กับกลุ่มทดลอง 2 (TPR)

3. ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ

3.1 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบหลังจบการทดลองเมื่อเวลาผ่านไป แล้ว 2 สัปดาห์ ระหว่างกลุ่มทดลอง 1 (ทัศนศิลป์) กับกลุ่มทดลอง 2 (TPR)

3.2 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบหลังจบการทดลองเมื่อเวลาผ่านไป แล้ว 4 สัปดาห์ ระหว่างกลุ่มทดลอง 1 (ทัศนศิลป์) กับกลุ่มทดลอง 2 (TPR)

4. ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบการสัมภาษณ์

4.1 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยจากการสัมภาษณ์ครั้งที่ 1 (สัปดาห์ที่ 3 ของการทดลอง) ระหว่างกลุ่มทดลอง 1 (ทัศนศิลป์) กับกลุ่มทดลอง 2 (TPR)

4.2 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยจากการสัมภาษณ์ครั้งที่ 2 (สัปดาห์ที่ 6 ของการทดลอง) ระหว่างกลุ่มทดลอง 1 (ทัศนศิลป์) กับกลุ่มทดลอง 2 (TPR)

4.3 เปรียบเทียบวิธีการที่นักเรียนใช้เพื่อจดจำคำศัพท์ ระหว่างนักเรียนที่มีคะแนนเฉลี่ยจากการสัมภาษณ์อยู่ในระดับสูง กับนักเรียนที่มีคะแนนเฉลี่ยจากการสัมภาษณ์อยู่ในระดับปานกลาง ถึงต่ำ ของกลุ่มทดลอง 1 (ทัศนศิลป์) และกลุ่มทดลอง 2 (TPR)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบก่อนการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลอง 1 (ทัศนศิลป์) กับกลุ่มทดลอง 2 (TPR)

ตาราง 2 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบก่อนการทดลอง ของนักเรียน
กลุ่มทดลอง 1 (ทัศนศิลป์) และกลุ่มทดลอง 2 (TPR)

กลุ่มตัวอย่าง	N	M	S.D.	t	p
ทัศนศิลป์	22	7.50	2.304	0.128	.899
TPR	22	7.41	2.404		

จากตาราง 2 พบว่า คะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบก่อนการทดลอง ระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลอง 1 (ทัศนศิลป์) และนักเรียนกลุ่มทดลอง 2 (TPR) ไม่มีความแตกต่างกัน ซึ่งค่าคะแนนเฉลี่ยนักเรียนกลุ่มทัศนศิลป์เท่ากับ 7.50 มีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.304 และนักเรียนกลุ่ม TPR มีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 7.41 มีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.404

2. ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ

2.1 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบ ระหว่างก่อนการทดลอง กับหลังการทดลอง ของกลุ่มทดลอง 1 (ทัศนศิลป์)

ตาราง 3 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบ ระหว่างก่อนการทดลอง กับหลังการทดลอง ของกลุ่มทดลอง 1 (ทัศนศิลป์)

ผลการเรียนรู้	M	S.D.	M _{diff}	S.D. _{diff}	t	p
ก่อนการทดลอง	7.50	2.304	-18.32	6.327	-13.579	.000
หลังการทดลอง	25.82	7.626				

จากตาราง 3 พบว่า คะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบ ระหว่างก่อนการทดลอง กับหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลอง 1 (ทัศนศิลป์) มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีคะแนนเฉลี่ยก่อนการทดลองเท่ากับ 7.50 และหลังการทดลองเท่ากับ 25.82 ซึ่งผลต่างของค่าคะแนนเฉลี่ยระหว่างก่อนการทดลอง กับหลังการทดลอง มีค่าเท่ากับ 18.32

2.2 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบ ระหว่างก่อนการทดลอง กับ หลังการทดลอง ของกลุ่มทดลอง 2 (TPR)

ตาราง 4 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบ ระหว่างก่อนการทดลอง กับหลังการทดลอง ของกลุ่มทดลอง 2 (TPR)

ผลการเรียนรู้	M	S.D.	M _{diff}	S.D. _{diff}	t	p
ก่อนการทดลอง	7.41	2.404				
			-13.64	4.315	-14.821	.000
หลังการทดลอง	21.05	4.971				

จากตาราง 4 พบว่า คะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบ ระหว่างก่อนการทดลอง กับหลังการทดลองของของกลุ่มทดลอง 2 (TPR) มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีคะแนนเฉลี่ยก่อนการทดลองเท่ากับ 7.41 และหลังการทดลองเท่ากับ 21.05 ซึ่งผลต่างของค่าคะแนนเฉลี่ยระหว่างก่อนการทดลอง กับหลังการทดลอง มีค่าเท่ากับ 13.64

2.3 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบหลังการทดลอง ระหว่างกลุ่มทดลอง 1 (ทัศนศิลป์) กับกลุ่มทดลอง 2 (TPR)

ตาราง 5 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบหลังการทดลอง ระหว่างกลุ่มทดลอง 1 (ทัศนศิลป์) กับกลุ่มทดลอง 2 (TPR)

กลุ่มตัวอย่าง	N	M	S.D.	t	p
ทัศนศิลป์	22	25.82	7.626		
				2.459	0.018
TPR	22	21.05	4.971		

จากตาราง 5 พบว่า คะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบหลังการทดลอง ระหว่างกลุ่มทดลอง 1 (ทัศนศิลป์) กับกลุ่มทดลอง 2 (TPR) มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดย

กลุ่มกิจกรรมทัศนศิลป์ มีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 25.82 มีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 7.626 และกลุ่มกิจกรรมTPR มีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 21.05 มีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.971

3. ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ

3.1 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบหลังจบการทดลองเมื่อเวลาผ่านไปแล้ว 2 สัปดาห์ ระหว่างกลุ่มทดลอง 1 (ทัศนศิลป์) กับกลุ่มทดลอง 2 (TPR)

ตาราง 6 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบหลังจบการทดลองเมื่อเวลาผ่านไปแล้ว 2 สัปดาห์ ระหว่างกลุ่มทดลอง 1 (ทัศนศิลป์) กับ กลุ่มทดลอง 2 (TPR)

กลุ่มตัวอย่าง	หลังจบการทดลอง		หลังจบการทดลอง		M_{diff}	$S.D._{diff}$	t	p
	M	S.D.	ล่วงไปแล้ว 2 สัปดาห์	S.D.				
ทัศนศิลป์	25.82	7.626	22.27	7.453	3.55	3.764	-0.576	0.568
TPR	21.05	4.971	16.86	5.348	4.18	3.568		

จากตาราง 6 พบว่า ผลต่างของคะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบหลังจบการทดลองเมื่อเวลาผ่านไปแล้ว 2 สัปดาห์ ระหว่างกลุ่มทดลอง 1 (ทัศนศิลป์) กับกลุ่มทดลอง 2 (TPR) ไม่มีความแตกต่างกัน ซึ่งนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมทัศนศิลป์ มีคะแนนเฉลี่ยหลังจบการทดลองเท่ากับ 25.82 และมีคะแนนเฉลี่ยหลังจบการทดลองล่วงไปแล้ว 2 สัปดาห์เท่ากับ 22.27 ซึ่งผลต่างของค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.55 ส่วนนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมTPR มีคะแนนเฉลี่ยหลังการทดลองเท่ากับ 21.05 และมีคะแนนเฉลี่ยหลังจบการทดลองล่วงไปแล้ว 2 สัปดาห์เท่ากับ 16.86 ซึ่งผลต่างของค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.18

3.2 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบหลังจบการทดลองเมื่อเวลาผ่านไปแล้ว 4 สัปดาห์ ระหว่างกลุ่มทดลอง 1 (ทัศนศิลป์) กับกลุ่มทดลอง 2 (TPR)

ตาราง 7 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบหลังจบการทดลองเมื่อเวลาผ่านไปแล้ว 4 สัปดาห์ ระหว่างกลุ่มทดลอง 1 (ทัศนศิลป์) กับกลุ่มทดลอง 2 (TPR)

กลุ่มตัวอย่าง	หลังจบการทดลอง		หลังจบการทดลอง ล่วงไปแล้ว 4 สัปดาห์		M_{diff}	$S.D._{diff}$	t	p
	M	S.D.	M	S.D.				
ทัศนศิลป์	25.82	7.626	17.82	6.307	8.00	5.936	0.119	0.906
TPR	21.05	4.971	13.23	4.309	7.82	4.019		

จากตาราง 7 พบว่า ผลต่างของคะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบหลังจบการทดลองเมื่อเวลาผ่านไปแล้ว 4 สัปดาห์ ระหว่างกลุ่มทดลอง 1 (ทัศนศิลป์) กับกลุ่มทดลอง 2 (TPR) ไม่มีความแตกต่างกัน ซึ่งนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมทัศนศิลป์ มีคะแนนเฉลี่ยหลังจบการทดลองเท่ากับ 25.82 และมีคะแนนเฉลี่ยหลังจบการทดลองล่วงไปแล้ว 4 สัปดาห์เท่ากับ 17.82 ซึ่งผลต่างของค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 8.00 ส่วนนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมTPR มีคะแนนเฉลี่ยหลังการทดลองเท่ากับ 21.05 และมีคะแนนเฉลี่ยหลังจบการทดลองล่วงไปแล้ว 4 สัปดาห์เท่ากับ 13.23 ซึ่งผลต่างของค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 7.82

4. ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบการสัมภาษณ์

4.1 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยจากการสัมภาษณ์ครั้งที่ 1 (สัปดาห์ที่ 3 ของการทดลอง) ระหว่างกลุ่มทดลอง 1 (ทัศนศิลป์) กับกลุ่มทดลอง 2 (TPR)

ตาราง 8 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยจากการสัมภาษณ์ครั้งที่ 1 (สัปดาห์ที่ 3 ของการทดลอง) ระหว่างกลุ่มทดลอง 1 (ทัศนศิลป์) กับกลุ่มทดลอง 2 (TPR)

กลุ่มตัวอย่าง	N	M	S.D.	t	p
ทัศนศิลป์	22	14.23	3.323	0.085	0.933
TPR	22	14.14	3.745		

จากตาราง 8 พบว่า คะแนนเฉลี่ยจากการสัมภาษณ์ครั้งที่ 1 ระหว่างกลุ่มทดลอง 1 (ทัศนศิลป์) และกลุ่มทดลอง 2 (TPR) ไม่มีความแตกต่างกัน ซึ่งนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมทัศนศิลป์มีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 14.23 มีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.323 และนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมTPR มีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 14.14 มีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.745

4.2 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยจากการสัมภาษณ์ครั้งที่ 2 (สัปดาห์ที่ 6 ของการทดลอง) ระหว่างกลุ่มทดลอง 1 (ทัศนศิลป์) กับกลุ่มทดลอง 2 (TPR)

ตาราง 9 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยจากการสัมภาษณ์ครั้งที่ 2 (สัปดาห์ที่ 6 ของการทดลอง) ระหว่างกลุ่มทดลอง 1 (ทัศนศิลป์) กับกลุ่มทดลอง 2 (TPR)

กลุ่มตัวอย่าง	N	M	S.D.	t	p
ทัศนศิลป์	22	17.45	4.273	2.864	0.007
TPR	22	14.09	3.477		

จากตาราง 9 พบว่า คะแนนเฉลี่ยจากการสัมภาษณ์ครั้งที่ 2 ระหว่างกลุ่มทดลอง 1 (ทัศนศิลป์) และกลุ่มทดลอง 2 (TPR) มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมทัศนศิลป์มีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 17.45 มีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.273 และนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมTPR มีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 14.09 มีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.477

4.3 เปรียบเทียบวิธีการที่ใช้เพื่อจดจำคำศัพท์ ระหว่างนักเรียนที่มีคะแนนเฉลี่ยจากการสัมภาษณ์อยู่ในระดับสูง กับนักเรียนที่มีคะแนนเฉลี่ยจากการสัมภาษณ์อยู่ในระดับปานกลางถึงต่ำของกลุ่มทดลอง 1ที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมทัศนศิลป์ และกลุ่มทดลอง 2 ที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรม TPR

4.3.1 จากการสัมภาษณ์ครั้งที่ 1

- นักเรียนที่ได้คะแนนจากการสอบสัมภาษณ์อยู่ในระดับสูง คือ ได้คะแนนตั้งแต่ 18 คะแนนขึ้นไป จากคะแนนเต็ม 30 ซึ่งมีนักเรียนจากกลุ่มเรียนโดยใช้กิจกรรมทัศนศิลป์ จำนวน 5 คน

คิดเป็นร้อยละ 22.73 และนักเรียนจากกลุ่มเรียนโดยใช้กิจกรรมTPR จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 18.18 นั้น พบว่า นักเรียนจะมีเกณฑ์กำหนดการท่องจำคำศัพท์ให้ได้วันละ 3-5 คำ โดยใช้ช่วงเวลา ก่อนเข้านอนท่องจำคำศัพท์เหล่านั้น เมื่อนักเรียนจดจำคำศัพท์ที่นักเรียนกำหนดไว้ได้แล้ว นักเรียนจะนำไปท่องให้ผู้ปกครองฟัง เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง

- นักเรียนที่มีผลคะแนนจากการสอบสัมภาษณ์อยู่ในระดับปานกลาง ถึงต่ำ คือ ได้คะแนนตั้งแต่ 17 คะแนนลงมา จากคะแนนเต็ม 30 ซึ่งมีนักเรียนจากกลุ่มเรียนโดยใช้กิจกรรมทัศนศิลป์ จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 77.27 และนักเรียนจากกลุ่มเรียนโดยใช้กิจกรรมTPR จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 81.82 นั้น พบว่า นักเรียนจะนำคำศัพท์ทั้งหมดที่เรียนมาแล้ว นำมาอ่านทั้งหมดทุกคำ ในช่วงเวลาก่อนเข้านอน หรือตื่นนอนตอนเช้า หรืออ่านเฉพาะวันหยุด โดยที่การอ่านนั้น ไม่ได้มีการท่องเฉพาะเจาะจงคำใดๆ

4.3.2 จากการสัมภาษณ์ครั้งที่ 2

- นักเรียนกลุ่มที่ได้คะแนนจากการสัมภาษณ์สูง คือ ได้คะแนนตั้งแต่ 18 คะแนนขึ้นไป จากคะแนนเต็ม 30 ซึ่งมีนักเรียนจากกลุ่มเรียนโดยใช้กิจกรรมทัศนศิลป์ จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 40.91 และนักเรียนจากกลุ่มเรียนโดยใช้กิจกรรมTPR จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 18.18 นั้น ยังคงใช้วิธีการเดิม คือ ใช้ช่วงเวลาก่อนเข้านอนท่องจำคำศัพท์เหล่านั้น เมื่อนักเรียนจดจำคำศัพท์ที่นักเรียนกำหนดไว้ได้แล้ว นักเรียนจะนำไปท่องให้ผู้ปกครองฟัง เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง

- นักเรียนกลุ่มที่ได้คะแนนจากการสัมภาษณ์อยู่ในระดับปานกลาง ถึงต่ำ คือ ได้คะแนนตั้งแต่ 17 คะแนนลงมา จากคะแนนเต็ม 30 ซึ่งมีนักเรียนจากกลุ่มเรียนโดยใช้กิจกรรมทัศนศิลป์ จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 59.09 และนักเรียนจากกลุ่มเรียนโดยใช้กิจกรรมTPR จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 81.82 นั้น ยังคงใช้วิธีเดิมบ้าง คือ นักเรียนจะนำคำศัพท์ทั้งหมดที่เรียนมาแล้ว นำมาอ่านทั้งหมดทุกคำ ในช่วงเวลาก่อนเข้านอน หรือตื่นนอนตอนเช้า หรืออ่านเฉพาะวันหยุด โดยที่การอ่านนั้น ไม่ได้มีการท่องเฉพาะเจาะจงคำใดๆ และมีการนำวิธีของนักเรียนกลุ่มที่ได้คะแนนสูงมาปรับใช้จำนวน 5 คน ซึ่งเป็นนักเรียนจากกลุ่มเรียนโดยใช้กิจกรรมทัศนศิลป์ จำนวน 3 คน และจากกลุ่มเรียนโดยใช้กิจกรรมTPR จำนวน 2 คน ทำให้ได้คะแนนจากการสัมภาษณ์ครั้งที่ 2 เพิ่มขึ้น นอกจากนี้ มีนักเรียนจากกลุ่มเรียนโดยใช้กิจกรรมทัศนศิลป์ จำนวน 3 คน ได้นำวิธีการเขียน หรือวาดภาพ ควบคู่ไปพร้อมกับการอ่าน เข้ามาใช้ทำให้ระดับคะแนนการสอบสัมภาษณ์ครั้งที่ 2 ดีขึ้นกว่าคะแนนการสัมภาษณ์ครั้งที่ 1

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาและเปรียบเทียบ ผลการสอนคำศัพท์โดยใช้กิจกรรมทัศนศิลป์ และกิจกรรมTPR ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ และความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างก่อนการทดลอง กับ หลังการทดลองใช้กิจกรรมทัศนศิลป์ และ กิจกรรมTPR
2. เพื่อศึกษาความแตกต่างด้านผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนโดยใช้กิจกรรมทัศนศิลป์ กับ นักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมTPR
3. เพื่อศึกษาความแตกต่างด้านความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนโดยใช้กิจกรรมทัศนศิลป์ กับ นักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมTPR หลังจบการทดลองเมื่อเวลาผ่านไปแล้ว 2 สัปดาห์ กับ 4 สัปดาห์
4. เพื่อพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้กิจกรรมทัศนศิลป์ และกิจกรรมTPR

สมมุติฐานในการวิจัย

1. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนรู้คำศัพท์โดยใช้กิจกรรมทัศนศิลป์ มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้คำศัพท์ หลังการทดลอง สูงกว่า ก่อนการทดลอง
2. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนรู้คำศัพท์โดยใช้กิจกรรมTPR มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้คำศัพท์ หลังการทดลอง สูงกว่า ก่อนการทดลอง
3. ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้คำศัพท์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนโดยใช้กิจกรรมทัศนศิลป์ กับ นักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมTPR แตกต่างกัน
4. ความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์หลังจบการทดลองเมื่อเวลาผ่านไปแล้ว 2 สัปดาห์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนโดยใช้กิจกรรมทัศนศิลป์ กับ นักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมTPR แตกต่างกัน

5. ความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์หลังจบการทดลองเมื่อเวลาล่วงไปแล้ว 4 สัปดาห์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนโดยใช้กิจกรรมทัศนศิลป์ กับ นักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมTPR แตกต่างกัน

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลประชาสรรค์ กรุงเทพมหานคร จำนวน 5 ห้องเรียน ๆ ละ 30 คน รวม 150 คน แต่ละห้องจัดระดับความสามารถนักเรียนแบบคละกันหมด

กลุ่มตัวอย่าง

ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลประชาสรรค์ กรุงเทพมหานคร จำนวน 2 ห้องเรียน ใช้วิธีสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) จากจำนวนทั้งหมด 5 ห้องเรียน โดยจับสลากมา 2 ห้องเรียน จำนวนนักเรียนห้องเรียนละ 22 คน เป็นนักเรียนที่มีความสามารถทางการเรียนด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษใกล้เคียงกัน มีประสบการณ์การเรียนรู้คำศัพท์มาแล้วภาคเรียนละ 75 คำ เป็นระยะเวลา 5 ภาคเรียน รวมจำนวนคำศัพท์ที่เรียนรู้ไปแล้ว 375 คำ ซึ่งห้องเรียนแรกที่จับสลากได้ คือ กลุ่มทดลอง 1 สอนโดยใช้กิจกรรมทัศนศิลป์ และห้องเรียนลำดับที่สอง คือกลุ่มทดลอง 2 สอนโดยใช้กิจกรรมTPR

คำศัพท์ที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้

ได้แก่ คำศัพท์ที่กำหนดไว้ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ระดับช่วงชั้นที่ 1 ปีที่ 3 หมวด ส่วนประกอบร่างกาย (Parts of the body) กีฬา (Sports) กริยา (Actions Verb) สิ่งของในห้องเรียน (Things in the classroom) อาการเจ็บป่วย (Symptoms) สัตว์ (Animals) และเสื้อผ้าและเครื่องประดับ (Wears and accessories) จำนวน 80 คำ

ระยะเวลาในการทดลอง

ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 ใช้ระยะเวลา 8 สัปดาห์ ๆ ละ 2 คาบต่อกลุ่มเรียน คาบละ 50 นาที รวม 32 คาบ ทั้งนี้ไม่รวมคาบที่ใช้ทดสอบก่อนและหลังการทดลอง

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ มีดังนี้

- 1.1 วิธีการสอนคำศัพท์โดยใช้กิจกรรมทัศนศิลป์
- 1.2 วิธีการสอนคำศัพท์โดยใช้กิจกรรมTPR

2. ตัวแปรตาม มีดังนี้

- 2.1 ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ
- 2.2 ความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ

การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

1. เก็บรวบรวมข้อมูลจากกระดาษคำตอบของการทดสอบแต่ละครั้ง โดยใช้เกณฑ์ คือ แต่ละข้อให้ 1 คะแนน ถ้าตอบถูก ส่วนข้อที่ตอบผิดหรือไม่ตอบหรือตอบมากกว่า 1 ตัวเลือกในข้อเดียวกัน ได้ 0 คะแนน

2. วิเคราะห์คะแนนที่ได้จากการทดสอบแต่ละครั้ง เก็บเป็นข้อมูลทางสถิติ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป

3. นำข้อมูลทางสถิติที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อมูล มาจัดกระทำ ดังนี้

3.1 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้คำศัพท์ ระหว่างก่อนการทดลอง กับ หลังการทดลอง ของทั้งกลุ่มทดลอง 1 และกลุ่มทดลอง 2 จากข้อมูลทางสถิติของคะแนนก่อนการทดลอง และหลังการทดลอง

3.2 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้คำศัพท์ ระหว่างกลุ่มทดลอง 1 กับกลุ่มทดลอง 2 จากข้อมูลทางสถิติของคะแนนการทดสอบหลังการทดลอง

3.3 เปรียบเทียบความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ หลังจบการทดลองเมื่อเวลาผ่านไปแล้ว 2 สัปดาห์ ระหว่าง กลุ่มทดลอง 1 กับ กลุ่มทดลอง 2 จากข้อมูลทางสถิติของคะแนนการทดสอบหลังจบการทดลองเมื่อเวลาผ่านไปแล้ว 2 สัปดาห์

3.4 เปรียบเทียบความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ หลังจบการทดลองเมื่อเวลาผ่านไปแล้ว 4 สัปดาห์ ระหว่าง กลุ่มทดลอง 1 กับ กลุ่มทดลอง 2 จากข้อมูลทางสถิติของคะแนนการทดสอบหลังจบการทดลองเมื่อเวลาผ่านไปแล้ว 4 สัปดาห์

4. วิเคราะห์ และจำแนกข้อมูลจากแถบบันทึกเสียง และแบบบันทึกการสัมภาษณ์ แล้วนำมาใช้เสริมเป็นข้อมูลเชิงคุณภาพในขั้นตอนของ การวิเคราะห์ข้อมูล สรุป อภิปรายผล และให้ข้อเสนอแนะจากการทดลอง

5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

5.1 สถิติพื้นฐาน

5.1.1 ค่าเฉลี่ย (Mean) โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป

5.1.2 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป

5.2 สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

5.2.1 เพื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระหว่างก่อนการทดลอง กับ หลังการทดลอง ของกลุ่มทดลอง 1 และกลุ่มทดลอง 2 โดยใช้ Paired t-test จากโปรแกรมสำเร็จรูป

5.2.2 เพื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยหลังจบการทดลองเมื่อเวลาผ่านไปแล้ว 2 และ 4 สัปดาห์ ของกลุ่มทดลอง 1 และ กลุ่มทดลอง 2 โดยใช้ Paired t-test จากโปรแกรมสำเร็จรูป

5.2.3 เพื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยหลังการทดลอง ระหว่างกลุ่มทดลอง 1 กับกลุ่มทดลอง 2 โดยใช้ Independent t-test จากโปรแกรมสำเร็จรูป

5.2.4 เพื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยหลังจบการทดลองเมื่อเวลาผ่านไปแล้ว 2 และ 4 สัปดาห์ ระหว่างกลุ่มทดลอง 1 และ กลุ่มทดลอง 2 โดยใช้ Independent t-test จากโปรแกรมสำเร็จรูป

สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาเปรียบเทียบประสิทธิภาพของวิธีการสอนโดยใช้กิจกรรมทัศนศิลป์ และ กิจกรรมTPR ที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ และ ความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 สามารถสรุปได้ดังนี้

1. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ

1.1 การใช้กิจกรรมทัศนศิลป์ ประกอบการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ทำให้นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบหลังการทดลอง สูงขึ้นกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

1.2 การใช้กิจกรรมTPR ประกอบการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ทำให้นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบหลังการทดลอง สูงขึ้นกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

1.3 การใช้กิจกรรมทัศนศิลป์ ประกอบการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ทำให้นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบหลังการทดลอง สูงกว่า การใช้กิจกรรมTPR อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ผลการเปรียบเทียบความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ

2.1 การใช้กิจกรรมทัศนศิลป์ ประกอบการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ทำให้นักเรียนมีผลต่างของคะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบหลังจบการทดลองเมื่อเวลาผ่านไปแล้ว 2 สัปดาห์ ไม่แตกต่างจากการใช้กิจกรรมTPR

2.2 การใช้กิจกรรมทัศนศิลป์ ประกอบการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ทำให้นักเรียนมีผลต่างของคะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบหลังจบการทดลองเมื่อเวลาผ่านไปแล้ว 4 สัปดาห์ ไม่แตกต่างจากการใช้กิจกรรมTPR

3. ผลการเปรียบเทียบการสัมภาระณ์ 2 ครั้ง

3.1 นักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมทัศนศิลป์ มีคะแนนเฉลี่ยจากการสัมภาระณ์ครั้งที่ 1 ไม่แตกต่าง กับนักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมTPR

3.2 นักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมทัศนศิลป์ มีคะแนนเฉลี่ยจากการสัมภาระณ์ครั้งที่ 2 สูงกว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมTPR อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.3 นักเรียนทั้งสองกลุ่มการทดลอง มีความใส่ใจต่อการจดจำคำศัพท์ มีการนำวิธีการที่ส่งผลดีในการจดจำคำศัพท์มาปรับใช้ ทำให้นักเรียนส่วนมากมีผลคะแนนจากการสัมภาษณ์ครั้งที่ 2 สูงขึ้นกว่า ครั้งที่ 1

อภิปรายผล

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล สามารถอภิปรายผลได้ดังต่อไปนี้

1. จากการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระหว่างการทดสอบก่อนการทดลอง กับหลังการทดลอง ของนักเรียนกลุ่มทดลอง 1 ที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมทัศนศิลป์ แสดงให้เห็นว่า นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยหลังการทดลอง สูงกว่า ก่อนการทดลอง ซึ่งแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีคะแนนเฉลี่ยก่อนการทดลองเท่ากับ 7.50 และคะแนนเฉลี่ยหลังการทดลองเท่ากับ 25.82 จะเห็นได้ว่าการสอนโดยใช้กิจกรรมทัศนศิลป์ในระยะเวลา 16 คาบเรียน ๆ ละ 50 นาที นั้นทำให้นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยหลังการทดลองเพิ่มขึ้นเท่ากับ 18.32 แสดงว่าการเรียนโดยใช้กิจกรรมทัศนศิลป์ สามารถทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ โดยมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้หลังการทดลอง สูงกว่า ก่อนการทดลอง อันเนื่องมาจากว่า กิจกรรมทัศนศิลป์เป็นกิจกรรมที่นักเรียนได้เรียนรู้ผ่านประสาทสัมผัส และกล้ามเนื้อจากการทำกิจกรรมศิลปะ โดยในระหว่างการทำกิจกรรมศิลปะนั้น นักเรียนจะเข้าใจว่านักเรียนกำลังสื่อสารถึงอะไร และเมื่อมีการพูดคุยถึงผลงานที่นักเรียนสร้างสรรค์ขึ้นมา นักเรียนจะได้ใช้คำศัพท์ที่เกี่ยวกับผลงานนั้นๆ ของนักเรียน ซึ่งผลการวิจัยได้สอดคล้องกับหลักการที่ว่า การทำกิจกรรมศิลปะเด็กจะเกิดกระบวนการคิดวิเคราะห์ และเข้าใจถึงสิ่งที่แสดงออกมา เด็กจะมีการวิเคราะห์งานศิลปะของตนเอง และเพื่อนร่วมชั้นเรียน ซึ่งในกระบวนการนี้เด็กจะเกิดกระบวนการใช้ และเรียนรู้คำศัพท์ได้เป็นอย่างดี¹

2. จากการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ย ระหว่างการทดสอบก่อนการทดลอง กับหลังการทดลอง ของนักเรียนกลุ่มทดลอง 2 ที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมTPR แสดงให้เห็นว่า นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยหลังการทดลอง สูงกว่า ก่อนการทดลอง ซึ่งแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีคะแนนเฉลี่ยก่อนการทดลอง เท่ากับ 7.41 และหลังการทดลองเท่ากับ 21.05 จะเห็นได้ว่าการสอนโดยใช้กิจกรรมTPR ในระยะเวลา 16 คาบเรียน ๆ ละ 50 นาที นั้นทำให้นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยหลังการทดลองเพิ่มขึ้นเท่ากับ 13.64 แสดงว่าการเรียนโดยใช้กิจกรรมTPR สามารถทำให้นักเรียนเกิดการ

¹Bloomfield Anne. (2000). *Teaching Integrated Arts in the Primary School : Dance Drama Music and the Visual Arts.* p.130.

เรียนรู้ โดยมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้หลังการทดลอง สูงกว่า ก่อนการทดลอง อันเนื่องมาจากการกิจกรรมการเรียนรู้แบบTPR นั้น นักเรียนเรียนรู้จากการปฏิบัติ ได้รับประสบการณ์ตรงโดยผ่านการใช้กล้ามเนื้อ และประสาทสัมผัส นักเรียนได้ปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ที่สนุกสนาน เกิดความเพลิดเพลินในการเรียน ได้เคลื่อนไหวร่างกาย ได้เล่นกับเพื่อนๆ ไปพร้อมกับการเรียนรู้ ทำให้บรรยากาศการเรียนรู้ไม่น่าเบื่อ นักเรียนจึงเกิดการเรียนรู้ และจดจำเนื้อหาของบทเรียนได้ ซึ่งผลการวิจัยได้สอดคล้องกับหลักการที่ว่า การเรียนที่มีชีวิตชีวา และผู้เรียนมีส่วนร่วมมากเท่าใด ก็จะทำให้ความสามารถในการเรียนรู้ และจดจำคำศัพท์เพิ่มมากขึ้นเท่านั้น¹

3. จากการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของการทดสอบหลังการทดลอง ระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลอง 1 (ทัศนศิลป์) กับนักเรียนกลุ่มทดลอง 2 (TPR) แสดงให้เห็นว่า นักเรียนกลุ่มทดลอง 1 มีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่า นักเรียนกลุ่มทดลอง 2 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนกลุ่มทดลอง 1 มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 25.82 และนักเรียนกลุ่มทดลอง 2 มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 21.05 อาจกล่าวได้ว่า ในระยะเวลา 16 คาบเรียน ๆ ละ 50 นาทีการทดลองสอนคำศัพท์โดยใช้กิจกรรมทัศนศิลป์ ทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้หลังจบการทดลอง สูงกว่า การทดลองสอนคำศัพท์โดยใช้กิจกรรมTPR อันเนื่องมาจากปัจจัยดังต่อไปนี้

3.1 นักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมทัศนศิลป์ มีแรงจูงใจในบทเรียนจากการนำเสนอคำศัพท์ใหม่ได้ดีกว่านักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมTPR เนื่องมาจากการนำเสนอคำศัพท์ใหม่ โดยการใช้รูปภาพที่มีขนาดใหญ่ มีความชัดเจน มีสีสันและสวยงาม ตลอดจนภาพการ์ตูนที่แลดูขบขัน ทำให้นักเรียนประทับใจ ต่างจากนักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมTPR นักเรียนจะคุ้นเคยกับสิ่งที่เห็น หรือการกระทำต่างๆ แล้ว จึงทำให้มีแรงจูงใจในการเรียนของบทเรียนนั้นๆ น้อยกว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมทัศนศิลป์ จากผลการวิจัยนี้มีความสอดคล้องกับหลักการที่กล่าวว่า กิจกรรมการเรียนรู้ต้องเริ่มที่การจูงใจ (Motivation Phase) ให้น่าสนใจ ให้ผู้เรียนเกิดความอยากเรียนรู้ จึงจะนำไปสู่การจดจำเนื้อหาการเรียนได้ดี²

3.2 นักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมทัศนศิลป์ ได้ลงมือสร้างสรรค์ผลงานศิลปะจากความเข้าใจในบทเรียน และความคิดอิสระของตนเอง สอดคล้องกับคำกล่าวที่ว่า เมื่อเด็กสามารถวาดภาพ

¹วัตชิน-โจนส์, ปีเตอร์. (2544). [ไวแคบนูราลี เกม แอนด์ แอคทิวิตีส์ ฟอว์ ทีชเชอร์]
Vocabulary Games and Activities for Teachers ฉบับภาษาไทย. แปลโดย มัลลิกา พงศ์ปริตร;
และ ศรีภูมิ อัครมาส. บทนำ.

²Gagne, Robert M. (1976). *The Conditions of Learning*. pp. 27-36.

ได้ถูกต้อง แสดงว่าเด็กได้รับรู้ และเข้าใจความหมายของคำศัพท์นั้นแล้ว¹ แตกต่างจากนักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมTPR จะเป็นการปฏิบัติตามครู หรือปฏิบัติให้คล้ายคลึงกับเพื่อนๆ จึงจะถูกต้อง ซึ่งไม่อาจทราบได้แน่ชัดว่านักเรียนปฏิบัติด้วยความเข้าใจในบทเรียนอย่างแท้จริงหรือไม่

3.3 นักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมทัศนศิลป์ จะมีผลงานปรากฏให้เห็นหลังจากการเรียนรู้ผ่านพ้นไปแล้วอย่างเป็นรูปธรรม ทำให้นักเรียนได้รื้อฟื้นเนื้อหาการเรียนจากผลงานที่นักเรียนสร้างสรรค์ขึ้นจากกิจกรรมการเรียนที่มีการเขียนรูปคำไว้ควบคู่กับผลงานเหล่านั้น แตกต่างจากนักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมTPR เนื่องจากการทำกิจกรรมTPR นั้นเกิดขึ้น และจบสิ้นภายในชั้นเรียน ดังนั้นการรื้อฟื้นเนื้อหาจากบทเรียนของนักเรียนจึงเป็นการทบทวนจากความทรงจำในการทำกิจกรรมของแต่ละบทเรียนเท่านั้น เหตุนี้สอดคล้องกับหลักการที่ว่า การรื้อฟื้น (Recall Phase) ควรเป็นการนำสิ่งที่เรียนรู้ไปแล้วนั้น ออกมาใช้ในลักษณะของการกระทำที่สังเกตได้²

4. จากการทดสอบนัยสำคัญทางสถิติของคะแนนเฉลี่ยในการสอบหลังจบการทดลองเมื่อเวลาล่วงไปแล้ว 2 และ 4 สัปดาห์ แสดงให้เห็นว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมทัศนศิลป์ และนักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมTPR มีความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาจากคะแนนเฉลี่ยที่ลดลงพบว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมทัศนศิลป์ มีคะแนนเฉลี่ยลดลงเท่ากับ 3.55 และ 8.00 ตามลำดับ ส่วนนักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมTPR มีคะแนนเฉลี่ยลดลงเท่ากับ 4.18 และ 7.82 ตามลำดับ ทั้งนี้เนื่องมาจากปัจจัยดังต่อไปนี้

4.1 การเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมทัศนศิลป์ และกิจกรรมTPR นั้นเป็นกิจกรรมการเรียนรู้ที่ใช้กระบวนการเรียนรู้โดยผ่านประสาทสัมผัส และกล้ามเนื้อ นักเรียนมีการเคลื่อนไหวร่างกาย นักเรียนได้รับประสบการณ์ตรงจากการปฏิบัติเหมือนกัน จึงทำให้นักเรียนมีระดับความคงทนของผลการเรียนรู้ที่ใกล้เคียงกัน

4.2 การที่นักเรียนมีความคงทนของผลการเรียนรู้หลังจบการทดลองเมื่อเวลาล่วงไปแล้ว 4 สัปดาห์ ลดลงกว่าหลังจบการทดลองเมื่อเวลาล่วงไปแล้ว 2 สัปดาห์นั้นเป็นผลจากการที่นักเรียนไม่ได้รับการทบทวนบทเรียนหลังจากกระบวนการทดลองได้เสร็จสิ้นไปแล้ว ซึ่งสอดคล้องกับระบบความจำพื้นฐาน ที่กล่าวว่า ความจำมีความสัมพันธ์กับระยะเวลาที่ล่วงไปแล้ว ความจำระยะสั้น (Short-term memory) ถ้าได้รับการทบทวนอย่างสม่ำเสมอก็จะกลายเป็นความจำระยะยาว (Long-

¹Allen, Virginia French. (1983). *Techniques in Teaching Vocabulary*. pp. 28-29.

²Gagne, Robert M. (1976). *The Conditions of Learning*. pp. 27-36.

term memory) ได้ แต่ถ้าไม่ได้รับการทบทวนหรือรื้อฟื้นก็จะทำให้ลืมได้ ยิ่งนานวันเปอร์เซ็นต์ของความจำที่ออกมาก็จะยิ่งน้อยลง¹

5. จากการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ย จากการสัมภาษณ์ทั้ง 2 ครั้ง พบว่า ในการสัมภาษณ์ครั้งที่ 1 จัดกระทำขึ้นในสัปดาห์ที่ 3 ของการทดลอง ระหว่างนักเรียนทั้งสองกลุ่มนั้นไม่พบความแตกต่างกัน โดยนักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมทัศนศิลป์ และนักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมTPR มีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 14.23 และ 14.14 ตามลำดับ ส่วนการสัมภาษณ์ครั้งที่ 2 จัดกระทำขึ้นในสัปดาห์ที่ 6 ของการทดลอง คะแนนเฉลี่ยระหว่างนักเรียนทั้งสองกลุ่มมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งนักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมทัศนศิลป์ มีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 17.45 ส่วนนักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมTPR มีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 14.09 ทั้งนี้การสัมภาษณ์ทั้งสองครั้ง มีจุดมุ่งหมายเพื่อดูผลสัมฤทธิ์ และการจดจำเนื้อหาการเรียนรู้ ในด้าน การออกเสียง การสะกดคำ และการบอกความหมาย อย่างเป็นระยะ ก่อนที่จะทำการทดสอบหลังการทดลอง พร้อมทั้งต้องการดูการสร้างสรรค์แนวทาง และพัฒนาการของผู้เรียนที่จะทำให้ตนเองมีผลสัมฤทธิ์ และความคงทนการเรียนรู้ได้ดีขึ้น ดังนั้นจากค่าคะแนนเฉลี่ย จะเห็นได้ว่า เมื่อมีการเรียนรู้และทำกิจกรรมการเรียนรู้ ในระยะเวลาที่นานมากขึ้น นักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมทัศนศิลป์ ยังคงมีคะแนนเฉลี่ย สูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมTPR ซึ่งเป็นผลมาจากนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมทัศนศิลป์ ได้มีโอกาสใช้จินตนาการ และความคิดสร้างสรรค์ในการทำงานศิลปะอย่างมีเสรีภาพ ซึ่งสอดคล้องกับหลักการที่ว่า การเรียนรู้ทางภาษา เด็กจะต้องใช้สมองซีกซ้ายในการคิด และเรียนรู้ แต่การที่เด็กจะเรียนรู้ได้ดีนั้นสมองทั้งซีกซ้าย และซีกขวาต้องเจริญเติบโต และทำงานสัมพันธ์กัน ซึ่งการจะกระตุ้นสมองซีกขวา ก็คือการกระตุ้นให้เด็กรู้จักใช้จินตนาการผ่านกระบวนการทางศิลปะ เพราะเป็นศาสตร์เดียวที่ถึงพร้อมซึ่งคุณสมบัติในการพัฒนาสมองซีกขวาให้เจริญงอกงามได้อย่างสมบูรณ์ที่สุด²

ส่วนการสร้างสรรค์ และพัฒนาวิธีการให้ตนเองมีผลสัมฤทธิ์ และความคงทนการเรียนรู้ได้ดีขึ้น พบว่า นักเรียนจากกลุ่มเรียนที่ใช้กิจกรรมทัศนศิลป์ จะมีความคิดสร้างสรรค์ที่ดีกว่า กลุ่มเรียนที่ใช้กิจกรรมTPR ดังเช่น มีการนำเอาการเขียน หรือวาดรูปเข้ามาใช้ควบคู่ไปกับการท่องคำศัพท์ ทำให้จดจำคำศัพท์ได้ดียิ่งขึ้น ทั้งนี้เป็นผลอันเนื่องมาจากการที่เด็กได้มีโอกาสในการใช้ความคิดสร้างสรรค์อยู่บ่อยๆ จึงทำให้เด็กมีความสามารถในการสร้างสรรค์วิธีการเพื่อพัฒนาตนเองให้เกิดการเรียนรู้ที่ดีขึ้นจากผลการวิจัยในประเด็นนี้ แสดงให้เห็นความสอดคล้องกับคำกล่าวที่ว่า ศิลปะช่วยให้เด็กได้ใช้

¹Schmitt, Norbert. (2000). *Vocabulary in Language teaching*. p. 131.

²มานพ ธนอมศรี. (2540, ธันวาคม). การใช้ศิลปะเพื่อพัฒนาสมองของเด็ก. *แม่และเด็ก*.

ความคิดสร้างสรรค์¹ และยังสอดคล้องกับหลักการพัฒนาสมองของเด็กที่กล่าวไว้ว่า การฝึกให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ และฝึกการใช้สมองอย่างต่อเนื่อง จะทำให้เกิดเครือข่ายเส้นใยสมองใหม่ๆ ที่จะช่วยส่งผลดีต่อการเรียนรู้ที่สมบูรณ์แบบ²

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในด้านการเรียนการสอน

ในการนำกิจกรรมทัศนศิลป์ และกิจกรรมTPR มาประกอบการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะต่อการจัดการเรียนการสอนคำศัพท์ ดังนี้

1.1 การใช้กิจกรรมTPR ในการจัดกิจกรรมการเรียน จะทำให้กิจกรรมการเรียนไม่น่าเบื่อ นักเรียนเกิดความเพลิดเพลินควบคู่ไปกับการเรียนรู้ เป็นกิจกรรมการเรียนที่เหมาะสมกับผู้เรียนวัยเยาว์ แต่การใช้กิจกรรมTPR ครูผู้สอนควรมีข้อคำนึงดังนี้

1.1.1 คำศัพท์ที่เป็นเนื้อหาของการเรียนรู้ ควรเป็นคำศัพท์ที่มีการแสดงออกอย่างเห็นได้ชัดเจน สามารถเข้าใจได้ไปในทิศทางเดียวกัน ซึ่งประเภทของคำศัพท์ที่จะใช้ได้ผลดีกับกิจกรรมประเภทนี้ คือ คำกริยาต่างๆ

1.1.2 กิจกรรมTPR ที่นำมาใช้ในชั้นเรียน ควรเป็นลักษณะการเล่นเกม หรือปฏิบัติตามคำสั่งที่ตลกขบขัน ซึ่งครูผู้สอนควรจะมีการเตรียมตัว หรือเตรียมคำสั่งมาล่วงหน้าเป็นอย่างดี ส่วนการเล่นเกมนั้น หากมีความจำเป็นต้องแบ่งกลุ่มผู้เรียน ครูควรจัดกลุ่มประเภทความสามารถ เพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนทุกกลุ่มได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียน

1.1.3 สภาพของห้องเรียน ควรมีลักษณะที่จะรองรับกิจกรรมTPR ได้อย่างเหมาะสม เพราะกิจกรรมTPR เป็นกิจกรรมที่ต้องอาศัยการเคลื่อนไหว และประกอบกับพฤติกรรมของผู้เรียนในระดับวัยเยาว์ที่มักจะกล้าแสดงออกต่อสิ่งต่างๆ อย่างเต็มที่ ไม่มีความเขินอายเท่าใดนัก โดยเฉพาะบทเรียนที่ต้องแสดงการวิ่ง หรือกระโดด จะทำให้กิจกรรมนี้ไม่เหมาะสมกับห้องเรียนที่ก่อให้เกิดความรำคาญต่อห้องข้างเคียงได้ง่าย เช่น มีสภาพพื้น หรือ ผนังห้องเรียนเป็นไม้

1.1.4 การแสดงท่าทางประกอบกิจกรรมTPR นั้น ครูไม่ควรบังคับนักเรียนให้แสดงออกอย่างเต็มศักยภาพตามที่ครูคาดหวัง เนื่องจากนักเรียนแต่ละคนมีความแตกต่างกันทั้งในด้านความสามารถ ตลอดจนสภาพของจิตใจ และอารมณ์ในขณะนั้นๆ

¹ วิรุณ ตั้งเจริญ. (2539). ศิลปศึกษา. หน้า 51.

² ศันสนีย์ ฉัตรคุปต์. (2548, กันยายน). พัฒนาศมองลูกน้อยด้วยศิลปะ. *บันทึกคุณแม่*.

1.2 ครูผู้สอนควรพิจารณาการนำกิจกรรมทัศนศิลป์มาเข้าร่วมเป็นส่วนหนึ่งของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เนื่องจากผลการวิจัยได้แสดงให้เห็นว่า กิจกรรมประเภทนี้ก็ทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้เช่นกัน เป็นการช่วยให้นักเรียนมีโอกาสดำเนินการใช้จินตนาการ และความคิดสร้างสรรค์อย่างมีอิสระ ซึ่งการนำกิจกรรมทัศนศิลป์มาใช้เป็นกิจกรรมการเรียนรู้ ครูผู้สอนควรมีข้อคำนึงดังนี้

1.2.1 ประเภทของคำศัพท์ที่นำมาประกอบกิจกรรมทัศนศิลป์ประเภทสองมิติ เช่น การวาดภาพ ระบายสีนั้น ไม่ควรเป็นคำศัพท์ที่ต้องใช้องค์ประกอบในการวาดภาพมากเกินไป ควรเป็นลักษณะเด่นที่เห็นได้ชัดแม้จะไม่มียุคประกอบของภาพเลยก็ตาม เช่น คำศัพท์เกี่ยวกับสัตว์ หรือสิ่งของในชั้นเรียน เป็นต้น

1.2.2 การใช้รูปภาพประกอบการสอนของครู ควรเป็นรูปภาพที่มีขนาดใหญ่ ชัดเจน มีสีสันและสวยงาม เช่น ใช้สีน้ำ หรือสีโปสเตอร์ โดยสีที่เลือกมาระบายอาจเป็นสีที่แตกต่างจากความเป็นจริงก็ได้ และรูปภาพที่นำมาใช้นั้นควรเป็นภาพที่ออกไปแนวการ์ตูน หรือตลกขบขัน มีความใกล้เคียงกับวัยของผู้เรียน ทำให้เกิดความน่าสนใจ มีการสนใจให้เรียน และให้จดจำภาพ และบทเรียนนั้นๆ ได้

1.2.3 การเลือกกิจกรรมทัศนศิลป์มาให้ผู้เรียนปฏิบัติ ควรคำนึงถึงศักยภาพของนักเรียน และระยะเวลาในการปฏิบัติกิจกรรม ไม่ควรเป็นกิจกรรมที่ยากเกินไป หรือใช้เวลานานเกินไป เพราะจะทำให้นักเรียนเกิดความเบื่อหน่าย อาจเป็นการเพิ่มภาระให้ผู้ปกครอง ในกรณีที่นักเรียนไม่สามารถปฏิบัติเองได้ และอาจกระทบกับการเรียนการสอนของวิชาถัดไป ถ้านักเรียนยังปฏิบัติงานไม่เสร็จ

1.2.4 การสร้างสรรค์ผลงานศิลปะทุกครั้ง ควรให้นักเรียน เขียนคำศัพท์ไว้ควบคู่กับผลงานทุกครั้ง เพื่อให้นักเรียนได้เห็นทั้งรูปคำ และความหมายอยู่เสมอ นอกจากนี้ควรให้นักเรียนได้มีการพูดถึงผลงานของตนเอง อาจจะโดยการนำเสนอหน้าชั้นเรียน หรือในขณะที่ครูตรวจผลงานนั้นๆ เพื่อให้นักเรียนได้มีการฝึกการออกเสียงคำให้ถูกต้อง และครูยังสามารถตรวจสอบ และแก้ไขความถูกต้องของการออกเสียงของนักเรียนได้ด้วย

1.2.5 ครูผู้สอนไม่ควรดำเนินผลงานที่ผู้เรียนสร้างสรรค์ขึ้น ครูผู้สอนควรชมเชย ให้กำลังใจ หรือเสนอแนะ เพื่อให้การทำผลงานออกมาดีขึ้น สิ่งเหล่านี้จะทำให้ผู้เรียนเกิดเจตคติที่ดีต่อตัวครู และต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ อันจะส่งผลดีต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน

1.3 ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ไม่ว่าจะใช้กิจกรรมประเภทใด ครูผู้สอนต้องมีการทบทวนเนื้อหาของบทเรียนให้กับนักเรียนอย่างสม่ำเสมอ เพราะธรรมชาติของระบบความจำมนุษย์ ถ้าไม่ได้รับการทบทวน หรือรีฟรืนก็จะทำให้ลืมได้ และยิ่งนานวันระดับความจำก็จะยิ่งน้อยลง สอดคล้องกับผลของการวิจัยที่แสดงให้เห็นว่า เมื่อเวลาผ่านไป 2 และ 4 สัปดาห์ นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบลดลง

1.4 การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้กับนักเรียน ครูผู้สอนควรใช้กิจกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลาย มีความเหมาะสมกับแต่ละบทเรียน เช่นการใช้กิจกรรมทัศนศิลป์ ควบคู่กับกิจกรรมTPR อันจะทำให้กิจกรรมการเรียนรู้ไม่น่าเบื่อ ทำให้นักเรียนสนใจการเรียนรู้ และเกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียน

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษา ศักยภาพของกิจกรรมทัศนศิลป์ และกิจกรรมTPR ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ และความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ กับนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาอื่นๆ

2.2 ควรศึกษา ถึงประเภทคำศัพท์ ที่จะได้รับผลดีที่สุดจากการใช้กิจกรรมทัศนศิลป์ และกิจกรรมTPR เพื่อให้ทราบว่า กิจกรรมใดเหมาะสม และส่งผลดีกับคำศัพท์ประเภทใด

2.3 ควรเพิ่มระยะเวลาการศึกษาด้านความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ จากการใช้กิจกรรมทัศนศิลป์ และกิจกรรมTPR เช่น เปรียบเทียบระยะเวลา 4 สัปดาห์ กับ 8 สัปดาห์

2.4 ควรศึกษาเปรียบเทียบ ศักยภาพของกิจกรรมทัศนศิลป์ กับกิจกรรมประเภทอื่นๆ ที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ และความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรมวิชาการ. (2545). *คู่มือการจัดการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ*. กรุงเทพฯ: กรมฯ
- (2546). *การจัดสาระการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตร การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544*. กรุงเทพฯ: กรมฯ.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2545). *สาระและมาตรฐานการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ ในหลักสูตร การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544*. กรุงเทพฯ: กระทรวงฯ
- (2548). *การวัดและประเมินผลอิงมาตรฐานการเรียนรู้ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ*. กรุงเทพฯ: กระทรวงฯ
- จิราภา เต็งไธรัตน์. (2544). *จิตวิทยาทั่วไป*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ชัยพร วิชชาวุธ. (2520). *ความจำมนุษย์*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชวนพิมพ์.
- ถวิล ธาราโกชน; และ ศรีณย์ ดำริสุข. (2547). *จิตวิทยาทั่วไป*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: ทิพย์วิสุทธ์ การพิมพ์.
- ทอร์นเบอร์รี่, สก็อต. (2546). *วิธีสอนศัพท์*. แปลโดย อมตา เวชพฤติ; นิภาวรรณ ชูรัตนสิทธิ์; และ วิณา เกียรติอนุพงศ์. กรุงเทพฯ: เพียร์สันเอดดูเคชั่นอินโดไชน่า.
- ธัญญา อินทะกนก. (2545). *ผลการใช้กิจกรรมศิลปะเพื่อพัฒนาเชาวน์ปัญญาของนักเรียนชั้น อนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านดอนอุดม อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี*. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). ขอนแก่น: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น. ถ่ายเอกสาร.
- นิรมล ตีรณสาร สวัสดิบุตร. (2525). *ศิลปะศึกษากับครูประถม*. กรุงเทพฯ: ตีรณสาร.
- ประสาธ อิศรปริดา. (2547). *สารัตถะจิตวิทยาการศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 5. ขอนแก่น: กราฟิคอาร์ต.
- ประเทิน มหาพันธ์. (2530). *การสอนอ่านเบื้องต้น*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- (2531). *ศิลปะในโรงเรียนประถม*. โอ.เอส. พรินติ้งเฮ้าส์.
- ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์. (2546). *จิตวิทยาการศึกษา*. กรุงเทพฯ: ศูนย์สื่อเสริมกรุงเทพ.
- พาสณา จุลรัตน์. (2548). *จิตวิทยาการศึกษา*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยา การศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ไพโรจน์ แก้วกัญญา. (2542). *การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนแบบการโต้ตอบทางสระกับการสอนภาษาเพื่อการ สื่อสาร*. รายงานการศึกษาค้นคว้าอิสระ กศ.ม. (การประถมศึกษา). มหาสารคาม: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. ถ่ายเอกสาร.

- มานพ ถนอมศรี. (2540, ธันวาคม). การใช้ศิลปะเพื่อพัฒนาสมองของเด็ก. *แม่และเด็ก*. 21(310): 166-168.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2530). *พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.
- แรกขวัญ ครองงาม. (2547). *การพัฒนาทักษะการฟัง-พูด โดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3*. การศึกษาค้นคว้าอิสระ กศ.ม. (การบริหารการศึกษา).
- มหาสารคาม: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. ถ่ายเอกสาร.
- แรมสมร อยู่สถาพร. (2538). *เทคนิคและวิธีการสอนในระดับประถมศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ล้วน สายยศ; และ อังคณา สายยศ. (2538). *เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา*. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- (2543). *เทคนิคการวัดผลการเรียนรู้*. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- ละเอียด จุฑานันท์. (2543). *แนวการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ: สถาบันพัฒนาคุณภาพวิชาการ.
- วัตชิน-โจนส์, ปีเตอร์. (2544). [*ไวแคบนูราลี เกม แอนด์ แอคทิวิตีส์ ฟอว์ ทีชเชอร์*] *Vocabulary Games and Activities for Teachers ฉบับภาษาไทย*. แปลโดย มัลลิกา พงศ์ปริตร; และ ศิริภูมิ อัครมาส. กรุงเทพฯ: เพียร์สันเอดดูเคชั่น.
- วิบูลลักษณ์ สารวิจิตร. (2548). *ศิลปะสำหรับครูประถม*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- วิรุณ ตั้งเจริญ. (2539). *ศิลปะศึกษา*. กรุงเทพฯ: โอ.เอส. พรินตติ้งเฮาส์.
- คันสนีย์ ฉัตรคุปส์. (2548, กันยายน). พัฒนาศมองลูกน้อยด้วยศิลปะ. *บันทึกคุณแม่*. 13(146):106.
- ศิธร แสงธนู; และ คิต พงษ์ทัต. (2521). *คู่มือครูภาษาอังกฤษภาคทฤษฎีและปฏิบัติ*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- ศิริวรรณ โสภิตภักดีพงษ์. (2544). *การใช้เกมคำศัพท์ประกอบการสอนเพื่อสร้างความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6*. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สมประสงค์ ชัยโณม. (2542). *รายงานการวิจัยผลการจัดกิจกรรมเสริมโดยการวาดภาพระบายสีที่มีต่อพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นอนุบาล*. เพชรบูรณ์: หน่วยศึกษานิเทศก์ สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอหล่มเก่า.

- สมศักดิ์ ลินธุระเวชญู; และคนอื่นๆ. (2544). *กิจกรรมพัฒนาผู้เรียนภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ: วัฒนาพานิช.
- สมุทร เข็มขาวนิช. (2540). *เทคนิคการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สมโภชน์ ธรรมแสง. (2546). *การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง*. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (การประถมศึกษา). ขอนแก่น: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น. ถ่ายเอกสาร.
- สรินนา เกษงาม. (2547). *ผลการใช้กิจกรรมทางศิลปะโดยการวาดภาพระบายสีด้วยเทคนิคกิจกรรมกลุ่มเพื่อพัฒนาความฉลาดทางอารมณ์ (EQ.) ของเด็กที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2539). *วิธีสอนภาษาอังกฤษ*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สาคร พุทธผล. (2546, กันยายน). คำศัพท์สอนอย่างไรให้ได้ผล. *วารสารวิชาการ*. 6(9): 57.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2540). *สรุปแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2540-2544)*. กรุงเทพฯ: สำนักงานฯ
- สำเนา ศรีประมงค์. (2547). *การศึกษาคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอัสสัมชัญระยอง*. ปรินญานิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- อรอุมา ราชภูริวงศ์ศรี. (2545). *การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ระหว่างการสอนแบบใช้เพลงประกอบและการสอนแบบการโต้ตอบทางสระ*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (หลักสูตรและการสอน). มหาสารคาม: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. ถ่ายเอกสาร.
- อัจฉรา วงศ์ไธธร. (2544). *การทดสอบและประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- Adam, J.A. (1969). *Human Memory*. New York: Mc Graw – Hill.
- Alexandrino, Jose D. (2004). *Applying the Arts : Lesson Plans that Apply the Arts to Enhance the Learning of Core Curriculum*. Dissertation, M.A.L.S. New York: State University of New York Empire State College. Retrieved June 7, 2006, from ProQuest File Srinakharinwirot University.
- Allen, Virginia French. (1983). *Techniques in Teaching Vocabulary*. Hong Kong: Oxford University Press.
- Asher, James J. (1972, March). Children's First Language as Model for Second Language Learning. *The Modern Language Journal*. 56(3): 133. .
- Bloomfield Anne. (2000). *Teaching Integrated Arts in the Primary School : Dance Drama Music and the Visual Arts*. Great Britain: David Fulton.
- Davies, Paul; & Pearse, Eric. (2000). *Success in English Teaching*. Hong Kong: Oxford
- Foster, Victoria Jo. (1996). *Investigating Visual Art as a Viable Method for Teaching Vocabulary to First Grade English as a Second Language Students*. Dissertation, Ed.D. Illinois: Illinois State University. Retrieved June 7, 2006, from ProQuest File Srinakharinwirot University.
- Furuhata, Hamako. (1996). *Assessment of Japanese Students' Perception Toward Traditional Methods vs. the Natural Approach and Total Physical Response Methods of Learning English*. Dissertation, Ph.D. Idaho: University of Idaho. Retrieved June 7, 2006, from ProQuest File Srinakharinwirot University.
- Gagne, Robert M. (1976). *The Conditions of Learning*. 2nd ed. New York: Holt Rinchart and Winston.
- Nation, Paul. (1994). *New Ways in Teaching Vocabulary*. USA: TESOL Inc.
- Rapstine, Alexander Honorat. (2003). *Total Physical Response Storytelling (TPRS): a Practical and theoretical overview and evaluation within the framework of the national standards*. Dissertation, M.A. United State: Michigan State University. Retrived June 7, 2006, from ProQuest File Srinakharinwirot University.
- Read, John. (2000). *Assessing Vocabulary*. UK: Cambridge University Press.
- Richard, Jack C; & Willy, Renandya A. (2003). *Methodology in Language Teaching : An Anthology of Current Practice*. 3rd ed. USA: Cambridge University Press.

- Ruddell, Robert B. (2002). *Teaching Children to Read and Write: Becoming an Effective Literacy Teacher*. USA: Pearson Education.
- Schmitt, Norbert. (2000). *Vocabulary in Language Teaching*. USA: Cambridge University Press.
- Segall, Nedra Kay. (2001). *A Description of an 11th Grade English Classroom Engaged in the Visual Arts: An ethnographic Study*. Dissertation, Ed.D. United States: Oklahoma State University. Retrived June 7, 2006, from ProQuest File Srinakharinwirot University.
- Smilan, Cathy A. (2004). *The Impact of Art Integration as an Intervention to Assist Learners' Visual Perception and Concept Understanding in Elementary Science*. Dissertation, Ed.D. Florida: Florida Atlantic University. Retrieved June 7, 2006, from ProQuest File Srinakharinwirot University.
- Stevick, Earl W. (1995). *Teaching and Learning Language*. London: Longman Group Limited.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

- รายการคำศัพท์ (Words List)
- Course Outline

รายการคำศัพท์ (Words List)

คำศัพท์ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นคำศัพท์ที่กำหนดไว้ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ระดับช่วงชั้นที่ 1 ปีที่ 3 หมวด ส่วนประกอบร่างกาย (Parts of the body) กีฬา (Sports) กริยา (Actions Verb) สิ่งของในห้องเรียน (Things in a classroom) อาการเจ็บป่วย (Symptoms) สัตว์ (Animals) และเสื้อผ้าและเครื่องประดับ (Wears and accessories)
จำนวน 80 คำ

1. head	21. watch	41. read	61. cold
2. nose	22. pin	42. draw	62. cough
3. mouth	23. ring	43. write	63. headache
4. eyes	24. necklace	44. open	64. toothache
5. ears	25. earrings	45. close	65. fever
6. shoulders	26. notebook	46. drink	66. ping pong
7. neck	27. pencil	47. eat	67. football
8. arms	28. ruler	48. laugh	68. badminton
9. hands	29. rubber	49. cry	69. volleyball
10. fingers	30. school bag	50. smile	70. basketball
11. legs	31. broom	51. paint	71. fishing
12. knees	32. flower	52. shopping	72. swimming
13. foot	33. bin	53. run	73. boxing
14. feet	34. picture	54. sing	74. jogging
15. toes	35. clock	55. sleep	75. skiing
16. socks	36. blackboard	56. sit	76. monkey
17. skirt	37. chair	57. stand	77. horse
18. shirt	38. desk	58. walk	78. snake
19. shorts	39. door	59. jump	79. elephant
20. blouse	40. window	60. dance	80. duck

Course Outline

คาบ ที่	แผน การ สอน ที่	คำศัพท์	ประโยค	กิจกรรมกลุ่ม ทดลอง 1	กิจกรรมกลุ่ม ทดลอง 2
1	1	pencil ruler notebook school bag rubber	Q: What is this? / What is that? A: It is a.....	วาดภาพ ระบายสี	แสดงท่าทาง ประกอบ คำสั่ง และ คำพูด
2	1	broom flower bin picture clock	Q: What is this? / What is that? A: It is a.....	วาดภาพ ระบายสี	แสดงท่าทาง ประกอบ คำสั่ง และ คำพูด
3	2	badminton football volleyball basketball ping-pong	Q: What is she / he doing? A: He / She is playing.....	วาดภาพ ระบายสี	แสดงท่าทาง ประกอบ คำสั่ง และ คำพูด
4	2	boxing fishing swimming jogging skiing	Q: What are they doing? A: They are.....	วาดภาพ ระบายสี	แสดงท่าทาง ประกอบ คำสั่ง และ คำพูด

คาบ ที่	แผน การ สอน ที่	คำศัพท์	ประโยค	กิจกรรมกลุ่ม ทดลอง 1	กิจกรรมกลุ่ม ทดลอง 2
5	3	shirt blouse skirt shorts socks	Q: Is this a.....? A: No, it isn't. It's a..... / Yes, it is. Q: Are these? A: No, they aren't. They are..... / Yes, they are.	ปั้นดินน้ำมัน	แสดงท่าทาง ประกอบ คำพูด
6	3	watch pin ring necklace earrings	Q: Is this a.....? A: No, it isn't. It's a..... / Yes, it is. Q: Are these? A: No, they aren't. They are..... / Yes, they are.	ปั้นดินน้ำมัน	แสดงท่าทาง ประกอบ คำพูด
7	4	blackboard chair desk door window	Q: What's this? A: It's a.....	วาดภาพ ระบายสี	แสดงท่าทาง ประกอบ คำพูด
8	4	reading drawing writing opening closing	Q: What is she / he doing? A: She / He is(reading).....	วาดภาพ ระบายสี	แสดงท่าทาง ประกอบ คำพูด

คาบ ที่	แผน การ สอน ที่	คำศัพท์	ประโยค	กิจกรรมกลุ่ม ทดลอง 1	กิจกรรมกลุ่ม ทดลอง 2
9	5	drinking eating crying smiling laughing	Q: What is she / he doing? A: She / He is(drinking).....	วาดภาพ ระบายสี	เล่นเกม
10	5	sitting standing walking running jumping	Q: What are they doing? A: They are(sitting).....	วาดภาพ ระบายสี	เล่นเกม
11	6	sleep sing dance paint shopping	Q: When do you(sleep).....? A: I(sleep)..... in the morning / in the afternoon / at night.	วาดภาพ ระบายสี	แสดงท่าทาง ประกอบ คำสั่ง
12	6	head nose mouth eyes ears	This is / These are + my / his / her +	สร้างภาพ ปะติด	เล่นเกม

คาบ ที่	แผน การ สอน ที่	คำศัพท์	ประโยค	กิจกรรมกลุ่ม ทดลอง 1	กิจกรรมกลุ่ม ทดลอง 2
13	7	neck shoulders arms hands fingers	Touch your <u>neck / shoulders / arms</u> Show your <u>hands / fingers</u> . Close your <u>hands</u> . / Open your <u>hands</u> .	วาดภาพ ระบายสี สร้างภาพ ปะติด	ร้องเพลง
14	7	legs knees foot feet toes	This is / These are + my / his / her +	วาดภาพ ระบายสี	ร้องเพลง
15	8	fever cold cough headache toothache	Q: What's wrong with you? A: I have a....(fever).....	วาดภาพ ระบายสี	แสดงท่าทาง ประกอบ คำสั่ง
16	8	monkey horse duck elephant snake	Q: Do you like(monkeys).....? A: Yes, I do. / No, I don't.	วาดภาพ ระบายสี	แสดงท่าทาง ประกอบ คำพูด

ภาคผนวก ข

- ตัวอย่างแผนการสอน
- แบบทดสอบวัดผลการเรียนรู้คำศัพท์
- แบบบันทึกการสัมภาษณ์

ตัวอย่างแผนการสอน กลุ่มทดลองที่ 1 (กิจกรรม Visual Art)

เวลา 2 คาบ คาบละ 50 นาที

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

1. สามารถสะกด ออกเสียง และบอกความหมายคำศัพท์เกี่ยวกับอาการเจ็บป่วยได้
2. สามารถใช้คำศัพท์เกี่ยวกับอาการเจ็บป่วย ในประโยคตามสถานการณ์ที่กำหนดให้ได้
3. สามารถใช้ภาษาง่ายๆ เพื่อขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับอาการเจ็บป่วยได้
4. สามารถสะกด ออกเสียง และบอกความหมายคำศัพท์เกี่ยวกับสัตว์ได้
5. สามารถใช้คำศัพท์เกี่ยวกับสัตว์ ในประโยคตามสถานการณ์ที่กำหนดให้ได้
6. สามารถใช้ภาษาง่ายๆ เพื่อขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับสัตว์ได้
7. สามารถปฏิบัติตามคำสั่ง และกิจกรรมต่างๆตามที่กำหนดให้ได้

สาระการเรียนรู้

คำศัพท์ (คาบที่ 1) fever, cold, cough, headache, toothache

(คาบที่ 2) monkey, horse, duck, elephant, snake

โครงสร้างประโยค

❶ คำถาม : What's wrong with you?

คำตอบ : I have a fever / cold / cough / headache / toothache.

❷ คำถาม : Do you like monkeys / horses / ducks / elephants
/snakes?

คำตอบ : Yes, I do. / No, I don't.

กิจกรรมการเรียนรู้ คาบที่ 1

1. ขั้นทบทวน

ครูนำรูปภาพอวัยวะส่วนต่างๆ ของร่างกายไปติดไว้ตามมุมต่างๆ ของห้อง แล้วแบ่งนักเรียนออกเป็น 5 กลุ่ม ให้นักเรียนออกมาที่ละกลุ่ม โดยครูพูดคำศัพท์อวัยวะของร่างกาย แล้วให้นักเรียนวิ่งไปหารูปภาพตามความหมายของคำศัพท์ให้ถูกต้อง

2. ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

ครูให้นักเรียนบอกอาการเจ็บป่วยที่นักเรียนเคยเป็น และนักเรียนทำอย่างไรเมื่อเกิดอาการเจ็บป่วยเหล่านั้น

ครูบอกนักเรียนว่าเมื่อเดือนที่แล้วครูไม่สบายบ่อย ครูเป็นอะไรบ้างให้นักเรียนดูจากรูปภาพที่ครูจะให้ดู

3. ขั้นสอน

3.1 ครูให้นักเรียนดูรูปภาพ เมื่อนักเรียนบอก "เป็นไข้" ครูพูด I have a fever. ให้นักเรียนพูด fever ตามครู 2-3 ครั้ง หลังจากนั้นครูเขียน fever บนกระดาน

3.2 ครูให้นักเรียนดูรูปภาพ เมื่อนักเรียนบอก "เป็นหวัด" ครูพูด I have a cold. ให้นักเรียนพูด cold ตามครู 2-3 ครั้ง หลังจากนั้นครูเขียน cold บนกระดาน

3.3 ครูให้นักเรียนดูรูปภาพ เมื่อนักเรียนบอกว่า "ไอ" ครูพูด I have a cough. ให้นักเรียนพูด cough ตามครู 2-3 ครั้ง แล้วครูเขียน cough บนกระดาน

3.4 ครูให้นักเรียนดูรูปภาพ เมื่อนักเรียนบอกว่า "ปวดศีรษะ" ครูพูด I have a headache. ให้นักเรียนพูด headache ตามครู 2-3 ครั้ง แล้วครูจึงเขียน headache บนกระดาน

3.5 ครูให้นักเรียนดูรูปภาพ เมื่อนักเรียนบอกว่า "ปวดฟัน" ครูพูด I have a toothache. ให้นักเรียนพูด toothache ตามครู 2-3 ครั้ง แล้วครูจึงเขียน toothache บนกระดาน

3.6 ครูให้นักเรียนสะกด ออกเสียง และแสดงท่าทางตามความหมายคำศัพท์ทั้ง 5 คำ บนกระดาน พร้อมกัน

3.7 ครูคว่ำรูปภาพทั้ง 5 ใบไว้ที่ขอบกระดาน ครูขอตัวแทนนักเรียน 1 คน ออกมาหน้าชั้นเรียน ให้นักเรียนเลือกหยิบรูปภาพที่ครูคว่ำไว้มา 1 ใบ แสดงให้ครูและเพื่อนๆ ดู (สมมุติว่านักเรียนเลือก headache) หลังจากนั้นครูถามว่า What's wrong with you? ให้นักเรียนตอบตามครูว่า I have a headache. ครูให้นักเรียนทั้งชั้นเรียนพูดประโยค What's wrong with you? I have a headache. ตามครู 2-3 ครั้ง แล้วครูจึงติดแถบประโยค What's wrong with you? I have a headache. บนกระดาน

3.8 ครูขอตัวแทนนักเรียนคนใหม่อีก 1 คน ออกมาหน้าชั้นเรียน ให้นักเรียนเลือกหยิบรูปภาพที่ครูคว่ำไว้มา 1 ใบ (สมมุติว่านักเรียนเลือก cough) ครูให้นักเรียนทั้งชั้นเรียนถามตัวแทนนักเรียนว่า What's wrong with you? โดยครูคอยฟังการพูดของนักเรียนและคอยแก้ไขให้ถูกต้อง หลังจากนั้นให้นักเรียนตัวแทนแสดงรูปภาพให้เพื่อนๆ ดู และตอบว่า I have a cough. แล้วครูให้เพื่อนนักเรียนที่นั่งอยู่พูดตามว่า I have a cough. หลังจากนั้นครูนำบัตรคำว่า cough ไปติดที่แถบประโยค

บนกระดานแทนคำว่า headache ซึ่งจะได้ประโยคเป็น What's wrong with you? I have a cough. แล้วให้นักเรียนอ่านทั้งประโยคคำถามและคำตอบพร้อมกันอีกครั้ง

3.9 ครูให้นักเรียนทั้งชั้นเรียนอ่านแถบประโยค What's wrong with you? I have aบนกระดาน โดยเติมคำตอบไปตามรูปภาพที่ครูให้ดู จนครบคำศัพท์ทั้ง 5 คำ คือ fever, cold, cough, headache, toothache

4. ขั้นฝึกปฏิบัติ

4.1 ครูให้นักเรียนจับสลากคำศัพท์ที่อยู่บนกระดานคนละ 1 คำ ครูแจกกระดาษให้นักเรียนวาดภาพตามความหมาย พร้อมกับระบายสีให้สวยงาม

4.2 ครูเรียกชื่อนักเรียนคนที่ 1 ให้ยืนขึ้นแล้วถามว่า What's wrong with you? นักเรียนคนที่ 1 แสดงรูปภาพที่วาดพร้อมกับพูดประโยค I have a..... หลังจากนั้นนักเรียนคนที่ 1 ก็เรียกนักเรียนคนที่ 2 เพื่อถามคำถาม เมื่อนักเรียนคนที่ 2 ตอบแล้ว นักเรียนคนที่ 2 ก็เรียกนักเรียนคนที่ 3 ทำเช่นนี้ต่อไปเรื่อยๆ

4.3 ครูเก็บรวบรวมภาพที่นักเรียนวาด เพื่อนำไปใช้ในการทบทวนคำศัพท์ของคาบเรียนต่อไป

5. ขั้นสรุป

5.1 ให้นักเรียนช่วยกันสรุปความหมายของการใช้ประโยค What's wrong with you? I have a..... ให้ครูฟัง โดยครูช่วยแก้ไข อธิบายเพิ่มเติมให้สมบูรณ์

5.2 นักเรียนสะกด ออกเสียง และบอกความหมายคำศัพท์ทั้ง 5 คำ บนกระดานพร้อมกัน

5.3 นักเรียนจดบันทึกลงสมุด

กิจกรรมการเรียนรู้ คาบที่ 2

1. ขั้นทบทวน-นำเข้าสู่บทเรียน

1.1 ครูให้นักเรียนแบ่งกลุ่ม 5 กลุ่ม ครูแจกรูปภาพที่นักเรียนวาดจากคาบเรียนที่ผ่านมาให้นักเรียนทุกกลุ่ม ซึ่งแต่ละกลุ่มจะได้รูปภาพกลุ่มละ 5 ใบ ดังนี้ fever, cold, cough, headache, toothache

1.2 ครูพูดประโยคที่กำหนดไว้ ครั้งละ 1 ประโยค แล้วให้นักเรียนแต่ละกลุ่มยกรูปภาพขึ้นให้ครูดูอย่างรวดเร็ว กลุ่มใดแสดงรูปภาพได้ถูกต้อง และรวดเร็วที่สุด จะได้คะแนนครั้งละ 1 คะแนน ซึ่งประโยคที่กำหนดไว้ มีดังต่อไปนี้ I have a fever. I have a cold. I have a cough. I have a headache. I have a toothache. I have a fever and cough. I have a headache and cold. I have a headache and toothache.

1.3 นักเรียนกลุ่มใดที่ได้คะแนนน้อยที่สุดให้ออกมาทำท่าสัตว์ พร้อมเสียงร้องของสัตว์นั้นๆ หน้าชั้นเรียน

1.4 ครูถามนักเรียนว่านักเรียนชอบหรือไม่ชอบสัตว์อะไรบ้าง พร้อมบอกเหตุผล หลังจากนั้นครูบอกนักเรียนว่าครูก็มีสัตว์ที่ชอบไม่ชอบเหมือนกัน จะให้นักเรียนทายจากรูปภาพที่ครูจะให้ดู

2. ขั้นสอน

2.1 ครูให้นักเรียนดูภาพ เมื่อนักเรียนบอกว่า "ลิง" ครูให้นักเรียนพูด monkey ตามครู 2-3 ครั้ง แล้วจึงเขียน monkey บนกระดาน

2.2 ครูให้นักเรียนดูภาพ เมื่อนักเรียนบอกว่า "ม้า" ครูให้นักเรียนพูด horse ตามครู 2-3 ครั้ง แล้วจึงเขียน horse บนกระดาน

2.3 ครูให้นักเรียนดูรูปภาพ เมื่อนักเรียนบอกว่า "เป็ด" ครูให้นักเรียนพูด duck ตามครู 2-3 ครั้ง แล้วจึงเขียน duck บนกระดาน

2.4 ครูให้นักเรียนดูรูปภาพ เมื่อนักเรียนบอกว่า "ช้าง" ครูให้นักเรียนพูด elephant ตามครู 2-3 ครั้ง แล้วจึงเขียน elephant บนกระดาน

2.5 ครูให้นักเรียนดูภาพ เมื่อนักเรียนบอกว่า "งู" ครูให้นักเรียนพูด snake ตามครู 2-3 ครั้ง แล้วจึงเขียน snake บนกระดาน

2.6 นักเรียนสะกด ออกเสียง และบอกความหมายของคำศัพท์ ทั้ง 5 คำบนกระดาน พร้อมกันทั้งชั้นเรียน

2.7 ครูถามนักเรียนทั้งชั้นเรียนว่า นักเรียนชอบลิงไหม? นักเรียนตอบ "ชอบ" หรือ "ไม่ชอบ" หลังจากนั้นครูพูดว่า Do you like monkeys? โดยครูชี้ไปที่นักเรียนที่ตอบว่าชอบลิง แล้วให้นักเรียนคนนั้นพูดตามครูว่า Yes, I do. ครูหันไปทางนักเรียนคนที่ตอบว่าไม่ชอบลิงแล้วพูด Do you like monkeys? แล้วให้นักเรียนคนนั้นพูดตามครูว่า No, I don't. ครูให้นักเรียนทั้งชั้นพูดตามครูว่า Do you like monkeys? 2-3 ครั้ง แล้วถามว่าใครชอบลิงให้ยืนขึ้น ครูให้พูดตามครูว่า Yes, I do. 2 ครั้ง แล้วให้นักเรียนนั่งลง ครูให้นักเรียนทั้งชั้นพูดตามครูอีกครั้งว่า Do you like monkeys? 2 ครั้ง แล้วให้นักเรียนคนที่ไม่ชอบลิงยืนขึ้นแล้วพูดตามครูว่า No, I don't. หลังจากนั้นครูนำแถบประโยค Do you like monkeys? Yes, I do. / No, I don't. ติดบนกระดาน

2.8 ครูนำบัตรคำ horses ติดบนแถบประโยคแทนที่คำว่า monkeys (จากข้อ 2.7) แล้วให้นักเรียนพูด Do you like horses? ตามครู 2-3 ครั้ง จึงให้นักเรียนคนที่ชอบม้าตอบพร้อมกันว่า Yes, I do. 2 ครั้ง และนักเรียนคนที่ไม่ชอบม้าตอบพร้อมกันว่า No, I don't. 2 ครั้ง

3. ขั้นฝึกปฏิบัติ

3.1 ครูให้นักเรียนทำกิจกรรม Find me! โดยครูแจกใบงานให้นักเรียนซึ่งมีเนื้อหาดังนี้

คำถาม	คำตอบ	
	Yes, I do.	No, I don't

นักเรียนจะต้องวาดภาพ และเขียนคำศัพท์ทั้ง 5 คำ (monkey / horse / duck / elephant / snake) ลงในช่องคำถาม หลังจากนั้นนักเรียนจะต้องไปถามเพื่อนด้วยคำถาม Do you like.....? ถ้าเพื่อนตอบว่า Yes, I do. นักเรียนก็เขียนชื่อเพื่อนคนนั้นลงไปที่ช่อง Yes, I do. หรือถ้าเพื่อนตอบว่า No, I don't. นักเรียนก็เขียนชื่อเพื่อนคนนั้นลงไปที่ช่อง No, I don't. โดยนักเรียนจะต้องเติมชื่อเพื่อนให้ครบทุกช่อง

4. ขั้นสรุป

4.1 นักเรียนช่วยกันสรุปการใช้ประโยคคำถาม Do you like.....? และคำตอบ Yes, I do. No, I don't. โดยครูช่วยแก้ไข อธิบายเพิ่มเติมให้สมบูรณ์

4.2 นักเรียนสะกด ออกเสียง และบอกความหมายคำศัพท์ทั้ง 5 คำบนกระดาน พร้อมกัน

4.3 นักเรียนจดบันทึกลงสมุด

4.4 นักเรียนทำแบบวัดผลการเรียนรู้ที่ 8

สื่อการเรียนการสอน

แถบประโยค - What's wrong with you?

- I have a.....

- Do you like.....?

- Yes, I do. / No, I don't.

รูปภาพ fever, cold, cough, headache, toothache

monkeys, horses, snakes, elephants, ducks

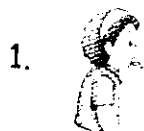
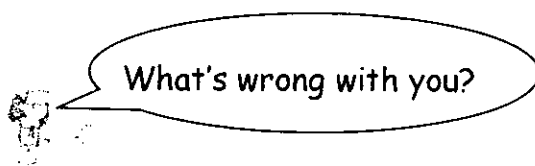
การวัดและประเมินผล

1. สังเกตการร่วมกิจกรรม และการประเมินกันเองของนักเรียน
2. ฟังการออกเสียงคำศัพท์ และประโยค
3. ตรวจแบบวัดผลการเรียนรู้ที่ 8

ชื่อ..... เลขที่..... ชั้น ป.....

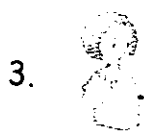
แบบวัดผลการเรียนรู้ที่ 8

ให้นักเรียนเติมประโยคให้สมบูรณ์จากรูปภาพที่กำหนดให้

I have a

2. I have a

I

4.

.....

ให้นักเรียนโยงเส้นคำศัพท์กับรูปภาพให้ถูกต้อง

duck

monkey

horse

elephant

snake

ตัวอย่างแผนการสอน กลุ่มทดลองที่ 2 (กิจกรรม TPR)

เวลา 2 คาบ คาบละ 50 นาที

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

1. สามารถสะกด ออกเสียง และบอกความหมายคำศัพท์เกี่ยวกับอาการเจ็บป่วยได้
2. สามารถใช้คำศัพท์เกี่ยวกับอาการเจ็บป่วย ในประโยคตามสถานการณ์ที่กำหนดให้ได้
3. สามารถใช้ภาษาง่ายๆ เพื่อขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับอาการเจ็บป่วยได้
4. สามารถสะกด ออกเสียง และบอกความหมายคำศัพท์เกี่ยวกับสัตว์ได้
5. สามารถใช้คำศัพท์เกี่ยวกับสัตว์ ในประโยคตามสถานการณ์ที่กำหนดให้ได้
6. สามารถใช้ภาษาง่ายๆ เพื่อขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับสัตว์ได้
7. สามารถปฏิบัติตามคำสั่ง และกิจกรรมต่างๆตามที่กำหนดให้ได้

สาระการเรียนรู้

คำศัพท์ (คาบที่ 1) fever, cold, cough, headache, toothache

(คาบที่ 2) monkey, horse, duck, elephant, snake

โครงสร้างประโยค

❶ คำถาม : What's wrong with you?

คำตอบ : I have a fever / cold / cough / headache / toothache.

❷ คำถาม : Do you like monkeys / horses / ducks / elephants
/snakes?

คำตอบ : Yes, I do. / No, I don't.

กิจกรรมการเรียนรู้ คาบที่ 1

1. ขั้นทบทวน

ครูให้นักเรียนยืนขึ้น ครูพูดคำศัพท์อวัยวะส่วนต่างๆ ของร่างกาย แล้วให้นักเรียนชี้ไปที่อวัยวะนั้นๆ ให้ถูกต้อง โดยครูพูดคำศัพท์อย่างรวดเร็ว นักเรียนคนใดที่ทำผิดหรือทำช้า ให้คัดออกจนกระทั่งเหลือผู้ชนะ (จำนวนผู้ชนะตามความเหมาะสมของเวลา)

2. ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

ครูให้นักเรียนบอกอาการเจ็บป่วยที่นักเรียนเคยเป็น และนักเรียนทำอย่างไรเมื่อเกิดอาการเจ็บป่วยเหล่านั้น

ครูบอกนักเรียนว่าเมื่อเดือนที่แล้วครูไม่สบายบ่อย ครูเป็นอะไรบ้างให้นักเรียนทายโดยครูจะแสดงท่าทางให้ดู

3. ขั้นสอน

3.1 ครูทำท่าจับหน้าผากตัวเอง แล้วบอกนักเรียนว่าครูตัวร้อน ให้นักเรียนบอกว่าครูเป็นอะไร เมื่อนักเรียนบอก “เป็นไข้” ครูพูด I have a fever. ให้นักเรียนปฏิบัติและพูด fever ตามครู 2-3 ครั้ง หลังจากนั้นครูเขียน fever บนกระดาน

3.2 ครูทำท่าหยิบผ้าเช็ดหน้ามาเช็ดน้ำมูก ให้นักเรียนบอกว่าครูเป็นอะไร เมื่อนักเรียนบอก “เป็นหวัด” ครูพูด I have a cold. ให้นักเรียนปฏิบัติและพูด cold ตามครู 2-3 ครั้ง หลังจากนั้นครูเขียน cold บนกระดาน

3.3 ครูทำท่าเอามือปิดปากและไอ แล้วถามนักเรียนว่าครูมีอาการอะไร เมื่อนักเรียนบอกว่า “ไอ” ครูพูด I have a cough. ให้นักเรียนปฏิบัติและพูด cough ตามครู 2-3 ครั้ง แล้วครูเขียน cough บนกระดาน

3.4 ครูทำท่าเอามือจับที่ขมับ แล้วทำหน้าตาเหวเก ให้นักเรียนบอกว่าครูมีอาการอะไร เมื่อนักเรียนบอกว่า “ปวดศีรษะ” ครูพูด I have a headache. ให้นักเรียนปฏิบัติและพูด headache ตามครู 2-3 ครั้ง แล้วครูจึงเขียน headache บนกระดาน

3.5 ครูทำท่าเอามือจับที่แก้ม แล้วทำท่าเจ็บปวด ให้นักเรียนทายว่าครูเป็นอะไร เมื่อนักเรียนบอกว่า “ปวดฟัน” ครูพูด I have a toothache. ให้นักเรียนปฏิบัติและพูด toothache ตามครู 2-3 ครั้ง แล้วครูจึงเขียน toothache บนกระดาน

3.6 ครูให้นักเรียนสะกด ออกเสียง และแสดงท่าทางตามความหมายคำศัพท์ทั้ง 5 คำ บนกระดาน พร้อมกัน

3.7 ครูขอตัวแทนนักเรียน 1 คน ออกมาหน้าชั้นเรียน ให้นักเรียนเลือกทำท่าทางอย่างใดอย่างหนึ่งตามคำศัพท์บนกระดาน (สมมุติว่านักเรียนแสดงท่าทาง headache) หลังจากนั้นครูถามว่า What's wrong with you? ให้นักเรียนตอบตามครูว่า I have a headache. ครูให้นักเรียนทั้งชั้นเรียนพูดประโยค What's wrong with you? I have a headache. ตามครู 2-3 ครั้ง แล้วครูจึงติดแถบประโยค What's wrong with you? I have a headache. บนกระดาน

3.8 ครูขอตัวแทนนักเรียนคนใหม่อีก 1 คน ออกมาหน้าชั้นเรียน ให้นักเรียนเลือกทำท่าทางอย่างใดอย่างหนึ่งตามคำศัพท์บนกระดาน (สมมุติว่านักเรียนแสดงท่าทาง cough) ครูให้นักเรียนทั้งชั้นเรียนถามตัวแทนนักเรียนว่า What's wrong with you? โดยครูคอยฟังการพูดของนักเรียนและคอยแก้ไขให้ถูกต้อง หลังจากนั้นให้นักเรียนตัวแทนตอบว่า I have a cough. แล้วครูให้เพื่อนนักเรียนที่นั่งอยู่พูดตามว่า I have a cough. หลังจากนั้นครูนำบัตรคำว่า cough ไปติดที่แถบ

ประโยคบนกระดานแทนคำว่า headache ซึ่งจะได้ประโยคเป็น What's wrong with you? I have a cough. แล้วให้นักเรียนอ่านทั้งประโยคคำถามและคำตอบพร้อมกันอีกครั้ง

3.9 ครูให้นักเรียนทั้งชั้นเรียนอ่านแถบประโยค What's wrong with you? I have aบนกระดาน โดยเติมคำตอบไปตามบัตรคำที่ครูแสดงให้ดู จนครบคำศัพท์ทั้ง 5 คำ คือ fever, cold, cough, headache, toothache

4. ชั้นฝึกปฏิบัติ

4.1 ครูให้นักเรียนเลือกคำศัพท์บนกระดานไว้ในใจ เพื่อแสดงท่าทาง เมื่อถูกถาม

4.2 ครูเรียกชื่อนักเรียนคนที่ 1 ให้ยืนขึ้นแล้วถามว่า What's wrong with you? นักเรียนคนที่ 1 ก็แสดงท่าทางตามที่นักเรียนเลือกไว้พร้อมกับพูดประโยค I have a..... หลังจากนั้นนักเรียนคนที่ 1 ก็เรียกนักเรียนคนที่ 2 เพื่อถามคำถาม เมื่อนักเรียนคนที่ 2 ตอบแล้ว นักเรียนคนที่ 2 ก็เรียกนักเรียนคนที่ 3 ทำเช่นนี้ต่อไปเรื่อยๆ

5. ชั้นสรุป

5.1 ให้นักเรียนช่วยกันสรุปความหมายของการใช้ประโยค What's wrong with you? I have a..... ให้ครูฟัง โดยครูช่วยแก้ไข อธิบายเพิ่มเติมให้สมบูรณ์

5.2 นักเรียนสะกด ออกเสียง และบอกความหมายคำศัพท์ทั้ง 5 คำ บนกระดานพร้อมกัน

5.3 นักเรียนจดบันทึกลงสมุด

กิจกรรมการเรียนรู้ คาบที่ 2

1. ขั้นทบทวน-นำเข้าสู่บทเรียน

1.1 ครูให้นักเรียนทั้งหมดยืนขึ้น โดยให้นักเรียนทำท่าทางตามที่ครูพูด นักเรียนคนใดที่ทำผิดหรือทำช้า ให้คัดออกจนกระทั่งเหลือผู้ชนะ (จำนวนผู้ชนะตามความเหมาะสมของเวลา)

ครูพูด I have a fever. I have a cold. I have a cough. I have a headache. I have a toothache. I have a fever and cough. I have a headache and cold. I have a headache and toothache.

1.2 นักเรียนที่ถูกคัดออกจากข้อ 1.1 ให้ทำท่าสัตว์และส่งเสียงร้องเข้าไปที่นั้งของตนเอง

1.3 ครูถามนักเรียนว่านักเรียนชอบหรือไม่ชอบสัตว์อะไรบ้าง พร้อมบอกเหตุผล หลังจากนั้นครูบอกนักเรียนว่าครูก็มีสัตว์ที่ชอบไม่ชอบเหมือนกัน จะให้นักเรียนทายจากเสียงร้องของสัตว์นั้นๆ

2. ชั้นสอน

2.1 ครูทำเสียง "เจี้ยกๆ เจี้ยกๆ" ให้นักเรียนบอกว่าเป็นสัตว์อะไร เมื่อนักเรียนบอกว่า "ลิง" ครูให้นักเรียนทำเสียงลิงและพูด monkey ตามครู 2-3 ครั้ง แล้วจึงเขียน monkey บนกระดาน

2.2 ครูทำเสียง "ฮึๆ ฮึๆ" เมื่อนักเรียนบอกว่า "ม้า" ครูให้นักเรียนทำเสียงม้าและพูด horse ตามครู 2-3 ครั้ง แล้วจึงเขียน horse บนกระดาน

2.3 ครูทำเสียง "ก้าบๆ ก้าบๆ" เมื่อนักเรียนบอกว่า "เป็ด" ครูให้นักเรียนทำเสียงเป็ด และพูด duck ตามครู 2-3 ครั้ง แล้วจึงเขียน duck บนกระดาน

2.4 ครูทำเสียง "แปร์นๆ แปร์นๆ" เมื่อนักเรียนบอกว่า "ช้าง" ครูให้นักเรียนทำเสียงช้าง และพูด elephant ตามครู 2-3 ครั้ง แล้วจึงเขียน elephant บนกระดาน

2.5 ครูทำเสียง "ฟอๆ ฟอๆ" เมื่อนักเรียนบอกว่า "งู" ครูให้นักเรียนทำเสียงงู และพูด snake ตามครู 2-3 ครั้ง แล้วจึงเขียน snake บนกระดาน

2.6 นักเรียนสะกด ออกเสียง และบอกความหมายของคำศัพท์ ทั้ง 5 คำบนกระดาน พร้อมกันทั้งชั้นเรียน

2.7 ครูถามนักเรียนทั้งชั้นเรียนว่า นักเรียนชอบลิงไหม? นักเรียนตอบ "ชอบ" หรือ "ไม่ชอบ" หลังจากนั้นครูพูดว่า Do you like monkeys? โดยครูชี้ไปที่นักเรียนที่ตอบว่าชอบลิง แล้วให้นักเรียนคนนั้นพูดตามครูว่า Yes, I do. ครูหันไปทางนักเรียนคนที่ตอบว่าไม่ชอบลิงแล้วพูด Do you like monkeys? แล้วให้นักเรียนคนนั้นพูดตามครูว่า No, I don't. ครูให้นักเรียนทั้งชั้นพูดตามครูว่า Do you like monkeys? 2-3 ครั้ง แล้วถามว่าใครชอบลิงให้ยืนขึ้น ครูให้พูดตามครูว่า Yes, I do. 2 ครั้ง แล้วให้นักเรียนนั่งลง ครูให้นักเรียนทั้งชั้นพูดตามครูอีกครั้งว่า Do you like monkeys? 2 ครั้ง แล้วให้นักเรียนคนที่ไม่ชอบลิงยืนขึ้นแล้วพูดตามครูว่า No, I don't. หลังจากนั้นครูนำแถบประโยค Do you like monkeys? Yes, I do. / No, I don't. ติดบนกระดาน

2.8 ครูนำบัตรคำ horses ติดบนแถบประโยคแทนที่คำว่า monkeys (จากข้อ 2.7) แล้วให้นักเรียนพูด Do you like horses? ตามครู 2-3 ครั้ง จึงให้นักเรียนคนที่ชอบม้าตอบพร้อมกันว่า Yes, I do. 2 ครั้ง และนักเรียนคนที่ไม่ชอบม้าตอบพร้อมกันว่า No, I don't. 2 ครั้ง

3. ขั้นฝึกปฏิบัติ

3.1 ครูให้นักเรียนทำกิจกรรม Find me! โดยครูแจกใบงานให้นักเรียนซึ่งมีเนื้อหาดังนี้

คำถาม	คำตอบ	
	Yes, I do.	No, I don't.

นักเรียนจะต้องเขียนคำศัพท์ทั้ง 5 คำ (monkey / horse / snake / elephant / duck) ลงไปในช่องคำถาม หลังจากนั้นนักเรียนจะต้องไปถามเพื่อนด้วยคำถาม Do you like.....? ถ้าเพื่อน

ตอบว่า Yes, I do. นักเรียนก็เขียนชื่อเพื่อนคนนั้นลงไปที่ช่อง Yes, I do. หรือถ้าเพื่อนตอบว่า No, I don't. นักเรียนก็เขียนชื่อเพื่อนคนนั้นลงไปที่ช่อง No, I don't. โดยนักเรียนจะต้องเติมชื่อเพื่อนให้ครบทุกช่อง

4. ขั้นสรุป

4.1 นักเรียนช่วยกันสรุปการใช้ประโยคคำถาม Do you like.....? และคำตอบ Yes, I do. No, I don't. โดยครูช่วยแก้ไข อธิบายเพิ่มเติมให้สมบูรณ์

4.2 นักเรียนสะกด ออกเสียง และบอกความหมายคำศัพท์ทั้ง 5 คำบนกระดาน พร้อมกัน

4.3 นักเรียนจดบันทึกลงสมุด

4.4 นักเรียนทำแบบวัดผลการเรียนรู้ที่ 8

สื่อการเรียนการสอน

แถบประโยค - What's wrong with you?

- I have a.....

- Do you like.....?

- Yes, I do. / No, I don't.

บัตรคำ fever, cold, cough, headache, toothache

monkeys, horses, snakes, elephants, ducks

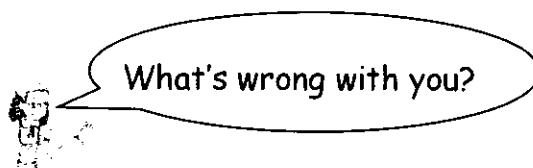
การวัดและประเมินผล

1. สังเกตการร่วมกิจกรรม และการประเมินกันเองของนักเรียน
2. ฟังการออกเสียงคำศัพท์ และประโยค
3. ตรวจแบบวัดผลการเรียนรู้ที่ 8

ชื่อ..... เลขที่..... ชั้น ป.....

แบบวัดผลการเรียนรู้ที่ 8

ให้นักเรียนเติมประโยคให้สมบูรณ์

1. I have a c _ _ g _ .
2. I have a h _ _ _ a _ _ _ .
3. I _ _ _ _ c _ _ _ .
4. _ _ _ _ _ f _ _ e _ .
5. _ _ _ _ _ t _ _ _ _ a _ _ _ .

ให้นักเรียนเรียงตัวอักษรให้เป็นคำศัพท์ที่ถูกต้องพร้อมเขียนความหมาย

- ⑥ kudc =
- ⑦ emykon =
- ⑧ hsroe =
- ⑨ nleehapt =
- ⑩ aeskn =

แบบทดสอบวัดผลการเรียนรู้คำศัพท์
วิชาภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

ตอนที่ 1 การสะกดคำ

คำสั่ง ให้นักเรียนเลือกตัวสะกดที่ถูกต้องของคำศัพท์ให้มีความหมายตรงกับรูปภาพ
 โดยทำเครื่องหมาย X ลงบนคำตอบที่ถูกต้อง (a, b, c หรือ d)

1.

p _ _ _ i l

(a) c n e

(b) n e c

(c) e n c

(d) e c n

2.

_ u _ _ e _

(a) b / b r / r

(b) r / r b / b

(c) r / b r / b

(d) r / b b / r

3.

_ c h _ _ l b _ g

(a) s / o o / a

(b) o / s o / a

(c) o / a s / o

(d) s / a o / o

4.

d _ _ _ _

(a) e n a c

(b) a n c e

(c) c e a n

(d) n e c a

5.

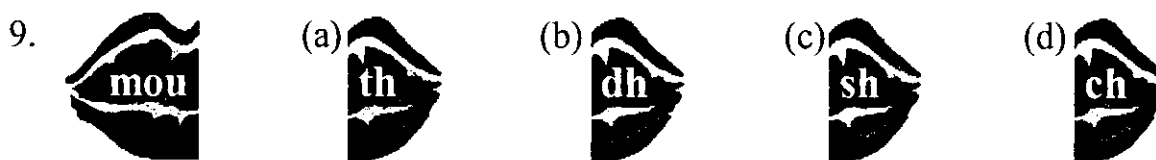
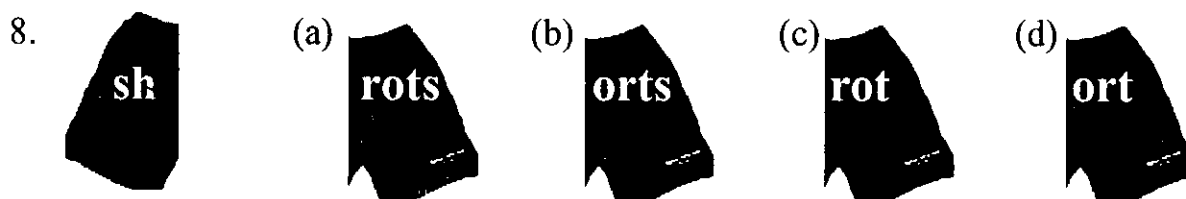
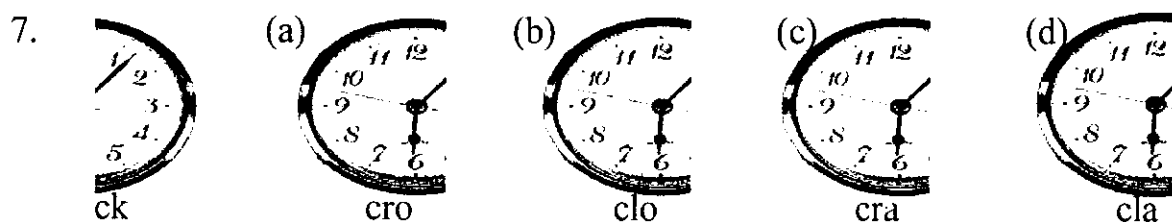
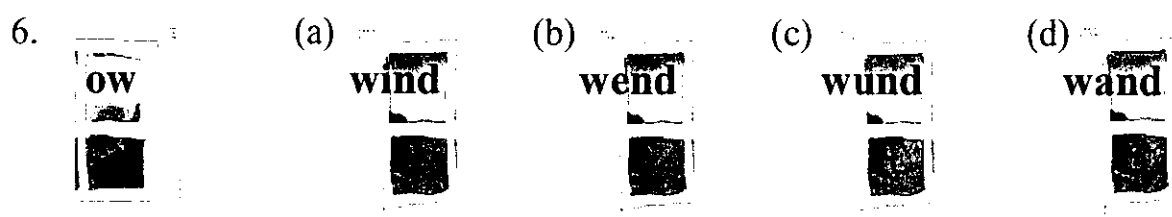
s _ _ _ _ g

(a) n i k i

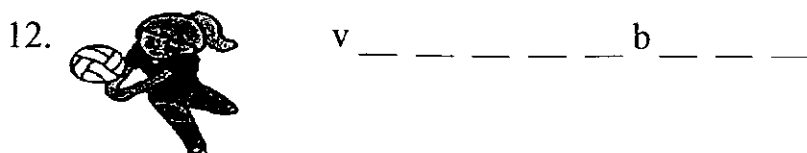
(b) n k i i

(c) k i i n

(d) k n i i

คำสั่ง ให้นักเรียนเขียนตัวสะกดที่ถูกต้องของคำศัพท์ให้มีความหมายตรงกับรูปภาพ

คำสั่ง ให้นักเรียนนำอักษรที่ให้มาเขียนเป็นคำศัพท์ที่มีความหมาย

13. i a n p t =

14. e e n k =

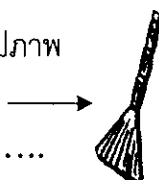
15. r r a i e n g s =

ตอนที่ 2 การบอกความหมาย

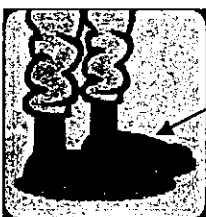
คำสั่ง ให้นักเรียนเขียนคำศัพท์ที่มีความหมายตรงกับรูปภาพ

16.....

17.....

18.....

19.....

20.....

คำสั่ง ให้นักเรียนเลือกคำศัพท์ที่มีความหมายตรงกับรูปภาพ

โดยทำเครื่องหมาย X ลงบนคำตอบที่ถูกต้อง (a, b, c หรือ d)

(a) fishing
(c) skiing

(b) jogging
(d) swimming

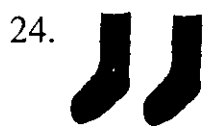
(a) horse
(c) monkey

(b) elephant
(d) snake

- (a) cough
(c) toothache

- (b) cold
(d) fever

- (a) socks
(c) shirt

- (b) shorts
(d) skirt

- (a) sing
(c) read

- (b) write
(d) draw

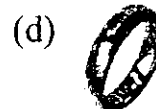
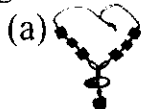
คำสั่งให้นักเรียนเลือกรูปภาพที่มีความหมายตรงกับคำศัพท์

โดยทำเครื่องหมาย X ลงบนคำตอบที่ถูกต้อง (a, b, c หรือ d)

26. skirt

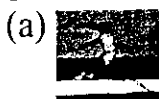
27. ring

28. sing

29. jump

30. jogging

ตอนที่ 3 การใช้คำในประโยค

คำสั่ง ให้นักเรียนเลือกคำที่เหมาะสมเติมลงในประโยค

โดยทำเครื่องหมาย X ลงบนคำตอบที่ถูกต้อง (a, b, c หรือ d)

31.

A: Is it a.....?

B: Yes, it is.

(a) pin

(c) watch

(b) ring

(d) necklace

32.

(a) school bag

(b) pencil

(c) ruler

(d) rubber

33. Open the....., please.

(a) door

(c) rubber

(b) chair

(d) blackboard

34. A dog has two.....

(a) legs

(c) mouths

(b) hands

(d) eyes

35. An elephant has four.....

(a) noses

(c) legs

(b) ears

(d) fingers

36. They are playing.....

(a) swimming

(c) fishing

(b) jogging

(d) football

37. She is a book.

(a) jumping

(c) drinking

(b) reading

(d) eating

38. They are on the chairs.

(a) jumping

(c) walking

(b) sitting

(d) dancing

39. She is in the bed.

(a) sleeping

(b) drinking

(c) dancing

(d) eating

40.eat banana.

(a) Monkeys

(b) Horses

(c) Snakes

(d) Ducks

.....

แบบบันทึกการสัมภาษณ์

ชื่อ..... เลขที่ ชั้น ป.3/.....

คำอธิบายการใช้แบบบันทึกการสัมภาษณ์

1. ให้นักเรียนบอกคำศัพท์ครั้งละ 1 คำ ผู้สัมภาษณ์เขียนคำศัพท์นั้นลงไปในช่วง "คำศัพท์"
2. ให้นักเรียน ออกเสียง บอกตัวสะกด และบอกความหมายของคำศัพท์นั้นๆ โดยผู้สัมภาษณ์ทำเครื่องหมาย✓ ลงไปในช่องที่นักเรียนทำสิ่งนั้นๆ ได้ถูกต้อง
3. รวมคะแนน โดยนับคะแนนจากคำศัพท์ที่มีการทำเครื่องหมาย✓ ครบทั้ง 3 ช่องเท่านั้น (คำศัพท์ละ 1 คะแนน)
4. จัดบันทึกคำตอบจากข้อสัมภาษณ์อื่นๆ ลงในช่องบันทึกเพิ่มเติม

ครั้งที่ 1

คำศัพท์	ออกเสียง	สะกด คำ	บอก ความ หมาย
รวมคะแนน			

บันทึกเพิ่มเติม.....

.....

.....

.....

ครั้งที่ 2

คำศัพท์	ออกเสียง	สะกด คำ	บอก ความ หมาย
รวมคะแนน			

บันทึกเพิ่มเติม.....

.....

.....

.....

ภาคผนวก ค

- ผลการวิเคราะห์ค่าความยากง่าย ค่าอำนาจจำแนก และค่าความเชื่อมั่น
ของแบบทดสอบปรนัยชนิด 4 ตัวเลือก
- ผลการวิเคราะห์ค่าความยากง่าย ค่าอำนาจจำแนก และค่าความเชื่อมั่น
ของแบบทดสอบชนิดเติมคำ
- ผลคะแนนการทดสอบก่อน และหลังการทดลอง
- ผลคะแนนการทดสอบหลังการทดลองล่วงหน้า 2 และ 4 สัปดาห์
- ผลคะแนนการสัมภาษณ์ครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2

**ผลการวิเคราะห์ค่าความยากง่าย ค่าอำนาจจำแนก และค่าความเชื่อมั่น
ของแบบทดสอบปรนัยชนิด 4 ตัวเลือก**

แบบทดสอบปรนัยชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 60 ข้อ จะประกอบด้วยแบบทดสอบ ข้อที่ 1-20 และ 41-80
คัดเลือกมาใช้ในการทดลอง จำนวน 30 ข้อ

ข้อ ที่	ค่าความ ยากง่าย	ค่าอำนาจ จำแนก	เลือก / ไม่เลือก	ข้อ ที่	ค่าความ ยากง่าย	ค่าอำนาจ จำแนก	เลือก / ไม่เลือก
1	0.68	0.44	เลือก	41	0.65	0.44	เลือก
2	0.56	0.41	เลือก	42	0.65	0.58	เลือก
3	0.61	0.47	เลือก	43	0.68	0.39	เลือก
4	0.82	0.70	ไม่เลือก	44	0.64	0.34	ไม่เลือก
5	0.83	0.71	ไม่เลือก	45	0.65	0.44	ไม่เลือก
6	0.86	0.54	ไม่เลือก	46	0.62	0.23	ไม่เลือก
7	0.52	0.47	เลือก	47	0.65	0.45	เลือก
8	0.83	0.51	ไม่เลือก	48	0.60	0.62	ไม่เลือก
9	0.69	0.76	เลือก	49	0.63	0.42	เลือก
10	0.80	0.57	ไม่เลือก	50	0.65	0.30	ไม่เลือก
11	0.85	0.26	ไม่เลือก	51	0.79	0.49	ไม่เลือก
12	0.78	0.48	ไม่เลือก	52	0.80	0.63	เลือก
13	0.78	0.55	ไม่เลือก	53	0.76	0.08	ไม่เลือก
14	0.80	0.63	ไม่เลือก	54	0.28	0.08	ไม่เลือก
15	0.68	0.67	เลือก	55	0.72	0.36	เลือก
16	0.62	0.48	เลือก	56	0.74	0.31	ไม่เลือก
17	0.53	0.50	เลือก	57	0.58	0.50	เลือก
18	0.69	0.43	เลือก	58	0.64	0.56	ไม่เลือก
19	0.77	0.66	เลือก	59	0.63	0.49	เลือก
20	0.32	0.13	ไม่เลือก	60	0.65	0.57	เลือก

ข้อ ที่	ค่าความ ยากง่าย	ค่าอำนาจ จำแนก	เลือก / ไม่เลือก	ข้อ ที่	ค่าความ ยากง่าย	ค่าอำนาจ จำแนก	เลือก / ไม่เลือก
61	0.68	0.44	เลือก	71	0.58	0.42	เลือก
62	0.53	0.33	ไม่เลือก	72	0.55	0.23	ไม่เลือก
63	0.53	0.49	เลือก	73	0.60	0.34	ไม่เลือก
64	0.53	0.29	ไม่เลือก	74	0.61	0.34	ไม่เลือก
65	0.54	0.42	เลือก	75	0.54	0.21	ไม่เลือก
66	0.65	0.32	เลือก	76	0.43	0.23	ไม่เลือก
67	0.66	0.35	เลือก	77	0.49	0.36	เลือก
68	0.60	0.18	ไม่เลือก	78	0.52	0.55	เลือก
69	0.60	0.28	ไม่เลือก	79	0.54	0.32	เลือก
70	0.51	0.40	เลือก	80	0.65	0.37	ไม่เลือก

ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ = 0.93

**ผลการวิเคราะห์ค่าความยากง่าย ค่าอำนาจจำแนก และค่าความเชื่อมั่น
ของแบบทดสอบเติมคำ**

แบบทดสอบเติมคำ จำนวน 20 ข้อ จะประกอบด้วยแบบทดสอบ ข้อที่ 21-40

คัดเลือกมาใช้ในการทดลอง จำนวน 10 ข้อ

ข้อ ที่	ค่าความ ยากง่าย	ค่าอำนาจ จำแนก	เลือก / ไม่เลือก	ข้อ ที่	ค่าความ ยากง่าย	ค่าอำนาจ จำแนก	เลือก / ไม่เลือก
21	0.70	0.53	ไม่เลือก	31	0.59	0.69	ไม่เลือก
22	0.63	0.75	เลือก	32	0.47	0.81	เลือก
23	0.64	0.38	ไม่เลือก	33	0.61	0.72	เลือก
24	0.41	0.53	เลือก	34	0.38	0.69	ไม่เลือก
25	0.67	0.41	ไม่เลือก	35	0.38	0.78	ไม่เลือก
26	0.64	0.72	เลือก	36	0.42	0.63	เลือก
27	0.41	0.63	ไม่เลือก	37	0.25	0.38	ไม่เลือก
28	0.34	0.69	ไม่เลือก	38	0.36	0.66	ไม่เลือก
29	0.52	0.72	เลือก	39	0.44	0.56	เลือก
30	0.48	0.78	เลือก	40	0.48	0.66	เลือก

ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ = 0.87

ผลคะแนนการทดสอบก่อน และหลังการทดลอง

ผลคะแนนก่อนการทดลอง				ผลคะแนนหลังการทดลอง			
กลุ่มทดลอง 1		กลุ่มทดลอง 2		กลุ่มทดลอง 1		กลุ่มทดลอง 2	
คนที่	คะแนน	คนที่	คะแนน	คนที่	คะแนน	คนที่	คะแนน
1	8	1	6	1	26	1	23
2	5	2	4	2	23	2	13
3	5	3	6	3	14	3	19
4	4	4	9	4	21	4	20
5	8	5	4	5	28	5	18
6	5	6	8	6	14	6	15
7	8	7	10	7	24	7	32
8	8	8	9	8	19	8	27
9	5	9	12	9	18	9	26
10	6	10	5	10	22	10	22
11	10	11	5	11	37	11	19
12	9	12	8	12	38	12	22
13	9	13	9	13	20	13	26
14	6	14	10	14	19	14	22
15	11	15	9	15	34	15	15
16	6	16	8	16	27	16	17
17	9	17	4	17	37	17	13
18	8	18	8	18	27	18	17
19	4	19	11	19	29	19	26
20	10	20	8	20	35	20	23
21	12	21	5	21	36	21	22
22	9	22	5	22	20	22	26
รวม	165	รวม	163	รวม	568	รวม	463
เฉลี่ย	7.50	เฉลี่ย	7.41	เฉลี่ย	25.82	เฉลี่ย	21.05

ผลคะแนนการทดสอบหลังการทดลองล่วงหน้าไปแล้ว 2 และ 4 สัปดาห์

ผลคะแนนหลังการทดลองล่วงหน้าไปแล้ว

2 สัปดาห์

กลุ่มทดลอง 1		กลุ่มทดลอง 2	
คนที่	คะแนน	คนที่	คะแนน
1	14	1	20
2	21	2	13
3	15	3	20
4	16	4	14
5	21	5	17
6	8	6	10
7	24	7	26
8	19	8	24
9	14	9	26
10	15	10	10
11	32	11	14
12	36	12	15
13	21	13	20
14	18	14	20
15	22	15	15
16	25	16	11
17	32	17	7
18	24	18	15
19	24	19	22
20	33	20	23
21	34	21	14
22	22	22	15
รวม	490	รวม	371
เฉลี่ย	22.27	เฉลี่ย	16.86

ผลคะแนนหลังการทดลองล่วงหน้าไปแล้ว

4 สัปดาห์

กลุ่มทดลอง 1		กลุ่มทดลอง 2	
คนที่	คะแนน	คนที่	คะแนน
1	12	1	14
2	16	2	9
3	12	3	15
4	15	4	12
5	21	5	14
6	10	6	8
7	22	7	26
8	15	8	14
9	14	9	22
10	10	10	7
11	24	11	12
12	36	12	10
13	17	13	15
14	14	14	16
15	22	15	11
16	15	16	13
17	12	17	11
18	21	18	11
19	27	19	15
20	18	20	13
21	24	21	14
22	15	22	9
รวม	392	รวม	291
เฉลี่ย	17.82	เฉลี่ย	13.23

ผลคะแนนการสัมภาษณ์ครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2

ผลคะแนนการสัมภาษณ์ครั้งที่ 1				ผลคะแนนการสัมภาษณ์ครั้งที่ 2			
กลุ่มทดลอง 1		กลุ่มทดลอง 2		กลุ่มทดลอง 1		กลุ่มทดลอง 2	
คนที่	คะแนน	คนที่	คะแนน	คนที่	คะแนน	คนที่	คะแนน
1	14	1	12	1	19	1	15
2	12	2	8	2	20	2	9
3	9	3	8	3	12	3	10
4	18	4	10	4	15	4	12
5	16	5	10	5	16	5	13
6	14	6	17	6	13	6	12
7	9	7	18	7	16	7	16
8	14	8	10	8	14	8	12
9	12	9	17	9	10	9	16
10	9	10	15	10	12	10	18
11	19	11	10	11	23	11	12
12	20	12	17	12	25	12	21
13	12	13	17	13	16	13	15
14	15	14	13	14	15	14	15
15	13	15	17	15	17	15	20
16	13	16	13	16	16	16	13
17	18	17	12	17	24	17	8
18	18	18	13	18	21	18	11
19	17	19	19	19	23	19	12
20	16	20	20	20	18	20	14
21	15	21	17	21	23	21	17
22	10	22	18	22	16	22	19
รวม	313	รวม	311	รวม	384	รวม	310
เฉลี่ย	14.23	เฉลี่ย	14.14	เฉลี่ย	17.45	เฉลี่ย	14.09

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นางศศิธร เจริญใจ
วันเดือนปีเกิด	24 กรกฎาคม 2519
สถานที่เกิด	อำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	84 หมู่ 3 ตำบลขุนทอง อำเภอบัวใหญ่ จังหวัดนครราชสีมา 30120
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	ครู ค.ศ.1
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนเกล็ดลินวิทยา อำเภอบัวใหญ่ จังหวัดนครราชสีมา
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2531-2534	มัธยมศึกษาปีที่ 3 จากโรงเรียนโชคชัยสามัคคี
พ.ศ. 2534-2537	มัธยมศึกษาปีที่ 6 จากโรงเรียนสุนารีวิทยา
พ.ศ. 2537-2541	กศ.บ. ภาษาอังกฤษ จากมหาวิทยาลัยมหาสารคาม
พ.ศ. 2548-2550	ศศ.ม. การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ